

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

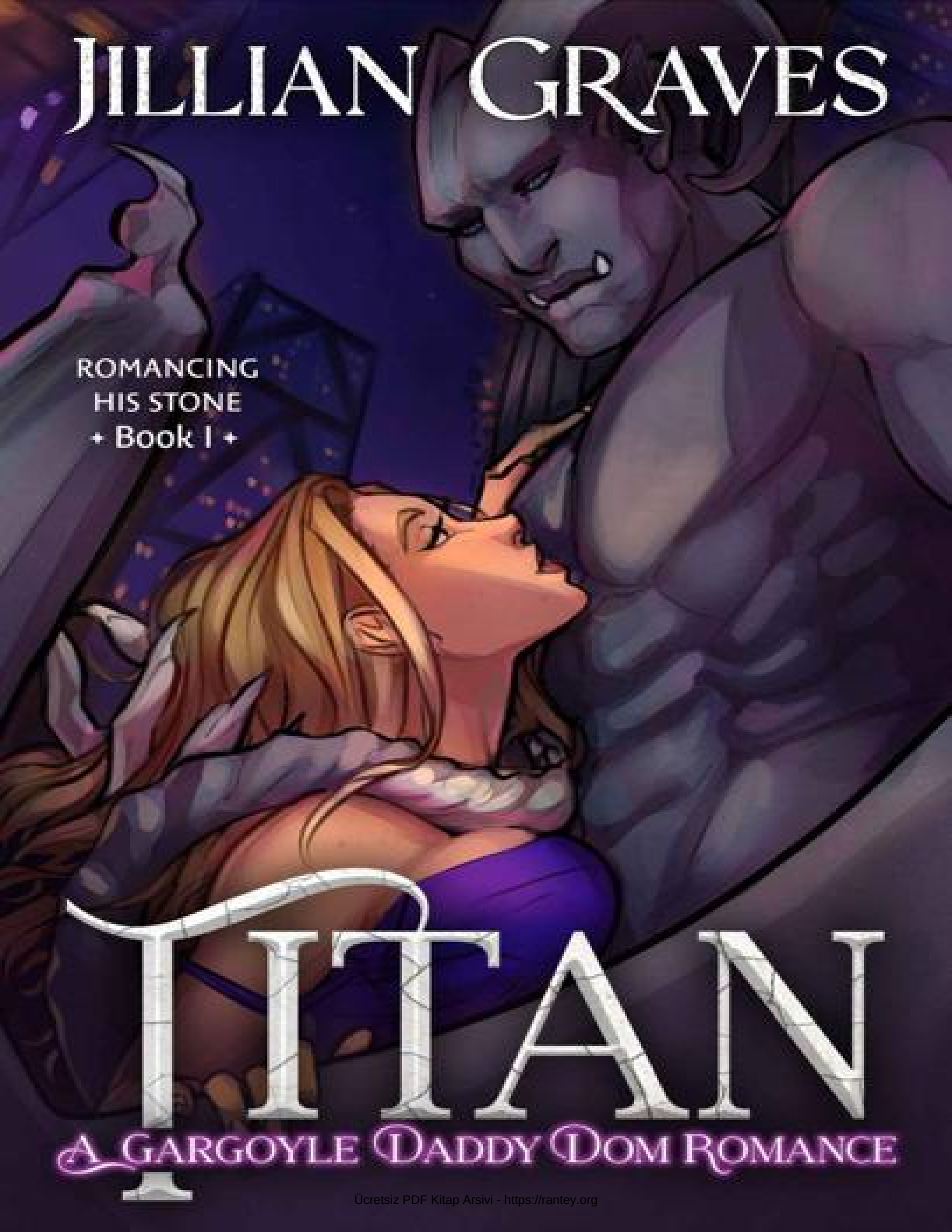
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JILLIAN GRAVES

ROMANCING
HIS STONE
+ Book I +

TITAN

A GARGOYLE DADDY DOM ROMANCE

Copyright © 2022 by Jillian Graves

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu kitaptaki karakterler tamamen kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kopya Editörü: Joanne Machin

Düzeltilen: Read Head Editing

Kapak İllüstratörü: Alex Propst @skelliefranky

Kapak Tasarımı: Daybed Books

www.JillianGraves.com

✿ Vellum ile

Oluşturuldu

TITAN
GARGOYLE ÛÑADDY ÛÑOM @OMANCE

J/LL/AH GJçAVß5

İçindekiler

[İçerik Notlar](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Uyuması gereken ama kurgusal dünyalarda
yenilenmeyi bulanlara.

Sadece bir sayfa daha.

İçerik Notları

Titan şiddet tasvirleri, cinsel durumlar ve mali açıdan istismarcı bir ebeveyn ilişkisi (anne) içermektedir. bazı okuyucular grafik veya başka bir şekilde rahatsız edici bulabilir. Ana karakterler rızaya dayalı bir güç alışverişinde bulunurlar, hikayedeki ilişki gerçek hayattaki en iyi uygulamaları tasvir etme amacı taşımaz.

Tam bir içerik açıklaması web sitemde mevcuttur:
JillianGraves.com.

Bölüm Bir

Tİ TAN

F granit sırtımın oluklarından yağmur damlaları akıyor, pençelerimin ve boynuzlarımın uçlarından damlıyor.

Yarasaya benzeyen devasa kanatlarımı açmış yüzümü sağanaktan koruyor ve barın tavan penceresinden görüşümü engelliyor. Nadir görülen yaz sonu fırtınası Beverly Hills otelinin çatısındaki konumum için faydalı bir örtü. Bina yüzyıl ortası modern tarzda inşa edilmiş ve bir gargoye, özellikle de benim gibi iri bir gargoye, göze çarpan bir mimari detay olurdu.

Los Angeles Melekler Şehri olarak biliniyor olabilir, ancak gölgelerinde gizlenen doğaüstü yaratıkları görmeye hazır değil. İnsanlar arasında sessizce yaşayan gargoyeler, cadılar, şekil değiştirenler, succubi ve daha fazlası topluca Garipler olarak bilinir ve az sayıdaki varlığımızı sıradan dünyaya ifşa etmekten daha iyisini biliriz. Çok az gargoye kaldı, bu riski almayacağım.

Benim türüm yedi yüz yıl önce cadılar tarafından, dünyanın dört bir yanından gelen paranormal yaratıkların en eski güç nesnelerini sakladıkları bir yer olan Garip'in Yadigar Odası'nı korumak için yaratıldı. Yadigar Odası'nı korumaya yönelik umutsuz ve amansız bir ihtiyaç olan Çekim, her gargoye'un taş sandıklarının derinliklerine yerleştirilmiştir. Bu bizim tek değişmezimizdir; hükmeden dürtümüzdür.

Dört yüz yıl önce, Yadigar Odası'nı Dünya düzlemine bağlayan kale düştü. Hâlâ anlayamadığım nedenlerden ötürü Maximus'un liderliğindeki haydut bir gargoye grubu tarafından saldırıya uğradık. O gün pek çok kayıp verdik. Dört kardeşim ve ben hayatta kalan tek canavarlardık. Yadigar Odası ve büyüleri eserlere erişmek için gereken Anahtar Taşı da yok olmuştu. Gariplerin çoğu, bu düzlemde olmayan bir zaman ve mekân girdabına çekildiklerine ve sonsuza dek kaybolduklarına inanıyor. Ama birkaçı,

Kardeşlerim ve bize yardım eden cadılar meclisi de dahil.

Üç gün önce her şey değişti. Üç gün önce, Pull'um kükreyerek canlandı.

Göğüs kafesime taşa çarpan kayalar gibi sürtünüyor, yüzyıllardır ilk kez kayıp amacını haykırıyor, her zaman Yadigar Odası'na ve Keystone'a dönmeye kararlıydı.

Kardeşlerim ve ben Pull'u Los Angeles Limanı'na kadar takip ettik ve Keystone'un Kaliforniya kıyılarına varışını kıl payı kaçırdık. Büyüsünün kalıntıları her yerdeydi, ancak Anahtar Taşı'nın kendisi hiçbir yerde bulunamamıştı. Bununla birlikte, eser sevkiyatının alıcısını tespit edebildik.

Bay Alvin Harris.

Saatlerdir burada, Beverly Hills'teki bu çatı katının tepesinde bekliyor ve Harris'i otelin tavan penceresinden, aşağıdaki barda atlıkarınca gibi dönen randevularına giderken izliyorum. Günlerdir onu takip ediyoruz, kardeşlerimin her biri taştan birer gölge, sırayla Harris'i izliyorlar.

Keystone'un uzun süredir onun elinde olmadığını hemen anladık. Harris onu bir başkasına devretmişti.

O kişinin kim olduğunu belirlemek bana bir amaç verdi. Buradayım, yaptığı her telefon görüşmesini ve iletişim kurduğu her kişiyi dinliyorum. Anahtar Taşı'nı bulmak için bilmem gerekenleri ortaya çıkarana kadar onu izlemeye devam edeceğim ve sonra, cadılar Yadigar Odası'nı bulduklarında, nihayet o değerli eserlere bir kez daha erişmenin bir yolunu bulacağım.

Harris'in parlayan, kel kafasının tepesinin son randevusuna doğru eğilmesini izliyorum.

Kardeşliğin istihbarat şefi Stiel'in de keşfettiği gibi, Harris Hollywood'da gişe rekorları kıran süper kahraman filmlerinin ünlü yapımcısı ve genellikle karaborsada satılan eserlerin koleksiyoncusudur. Ayrıca güzel kadınlara karşı bir zaafı vardır.

"Neden Sweet Arrangement sitesindesin?" Harris sevgilisine sorar.

"Seninle aynı sebepten." Bu gece birlikte olduğu eski çocuk yıldız profesyonel bir şeker bebek. Sitede Jules H. olarak geçiyor ama gerçek adı Julianna Novak. Harris'le aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Elini Harris'in koluna koyuyor ve teninde tembel daireler çiziyor. Harris'in terinin ve arzusunun kokusunu alabiliyorum. "İlginç biriyle, benimle benzer ilgi alanlarını paylaşan biriyle tanış-"

"İyi yemek, güzel seyahatler, daha iyi kıyafetler?" diye sertçe araya giriyor.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Demek tek derdin para." Gülüyor, yine onun sözünü kesiyor ve bunun bir şaka mı yoksa zalim olmak için bir bahane mi olduğundan emin değilim. Onu bu kadar uzun süre gözlemledikten sonra tahminim zalimlik olduğu yönünde.

İrkildi. Küçük ve muhtemelen aşağıdaki adam tarafından fark edilmiyor ama nabzının nasıl hızlandığını duyuyorum.

"Hayattaki güzel şeylerin kıymetini bilen bir erkekten hoşlanmak kötü bir şey mi?" diye mırıldanıyor, soğukkanlılığını yeniden kazanıyor, nabızı yavaşlamaya başlıyor.

Parmaklarını köprücük kemiği boyunca kaydırmasını izliyorum. Beyaz elbisesi inanılmaz derecede dar, bronzlaşmış beyaz tenini aşağı doğru kesiyor ve bana cömert göğüs dekoltesinin tam görüntüsünü veriyor. Parmakları göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezinirken ne yaptığını çok iyi biliyor ve Harris daha da yaklaşarak gözlerini göğsüne dikeyyor. Kendi bakışlarımın da parmaklarını göğüslerinin üzerinde takip ettiğini hissediyorum.

Bir şey söylüyor. Başka yerlerine o kadar odaklanmışım ki kaçırıyorum ama Harris'i güldürüyor. Uzun, bal-kahverengi dalgalarını bir tarafa çevirip boynunun uzunluğunu ortaya çıkarıyor ve kısa bir an için Harris dengesini kaybedip taburesinin üzerinde sallanıyor.

Siren. Sırtışım dişlerimi sıkıyor ve kanatlarım eğlenerek geri tepiyor.

Birinin Harris'in oyununu bozduğunu görmekten sapıkça bir zevk alıyorum. Önceki randevularında sahip olduğu güçle başının döndüğünü görmekten bıktım.

"Komiksin, bunu biliyor muydun? Bu şaşırtıcı." Harris, az önce arka ayakları üzerinde yürüyen bir köpek ya da insanların eğlenceli bulduğu bir şey görmüş gibi başını eğlenerek sallıyor.

Julianna keskin bir nefes alıyor, cömert göğsü genişleyip daralıyor. Sıcak kahverengi gözleri tavan penceresinin üzerinden süzülüyor ve kısa bir an için benim taş gözlerimle buluşuyor gibi görünüyor. Bu imkansız. Gecenin karanlığında saklıyım ve içerideki parlak ışıklar camdan sert bir şekilde yansıyor ama gözlerinde iyi tanıdığım bir bakış görüyorum.

Çaresizlik.

Bu muhtaç duygu, Yadigar Odası'nı kaybettiğimize ilk inandığımızda kardeşlerimin gözlerinden bana geri yansımıştı. Çekme üç gün önce uyandığında bunu ben de hissettim. Ve bir anda, mecbur kalmasa bu adamın kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğinden emin oldum.

Julianna'nın boğuk kahkahası beni tekrar randevuya odaklıyor ve Harris'in yüzündeki hızlı kaş çatma ifadesini yakalıyorum. Tanık olduğum diğer tüm randevularda Harris kadınları diken üstünde tutuyordu. Bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Ama her hareketini motive ettiğinden emin olduğum çaresiz ihtiyacına rağmen, Harris sözlü bir saldırıda bulunduğunda, kadın hemen kaçmayı ya da yönlendirmeyi başarıyor. Onu fiziksel olarak istiyor - kokusunu alabiliyorum- ve onun kendi oyununu oynamamasından hoşlanmıyor.

Harris'in cep telefonu çalıyor ve sivri kulaklarım bu sesle dikiliyor. Hemen Julianna'nın sözünü kesiyor, ondan uzaklaşırken bir parmağını kaldırıyor ve cebinden telefonu çıkarıyor. Bu onun yanında yaptığı ikinci arama, bu geceki beşinci arama ve hiçbirisi Keystone'u bulmakla ilgili değil. Şu ana kadar.

Sesi kısık bir fısıltıya dönüşür. Daha önce olmayan bir tereddüt var. "Freddy? Evet, evet, of

Elbette, bu bir hediye... Biz arkadaşız, Freddy..."

Bu ismi daha önce görmüştüm, Stiel'in Harris hakkındaki dosyasında gördüğüme eminim. Doğru hatırlıyorsam, Freddy ya da Frederick Fisher, Hollywood'un en çok hasılat yapan stüdyolarından birinin ele avuca sığmaz başkanıdır. Harris'in birçok filmine yeşil ışık yakmış ve Harris'ten daha büyük ve muhtemelen daha da yasadışı bir koleksiyona sahip olan bir tarihi eser koleksiyoncusu.

Gerginleşiyorum, Çekme göğsüme sertçe çarpıyor ve beni tavan penceresinin üzerinden öne doğru eğilmeye zorluyor.

"Şey... düşündüm de... Bask'ın üçlemesini sergilediğiniz son etkinliğinizdeki küçük yanlış anlaşılmamızdan sonra, ki bu arada çok güzel ve çarpıcı bir eserdi... evet... içten özürlerimi sunarım. Elbette onun sizinle birlikte olduğunu bilmiyordum..."

Tavan penceresinin camından bile Harris neredeyse ter kokuyor. Freddy açıkça onu geriyor.

"Evet, elbette, hepsi benim hatam... Hediye bunun için... On dördüncü yüzyıl oymaları hatamı telafi etmeye yetmeli... Kara Orman'dan alınmış granit... Hayır, elbette... Gerçekten mi?"

On dördüncü yüzyıl oymaları... Kara Orman...

Sadece kırk sekiz saat boyunca gece gündüz uyanık kalmam ve Harris'e kadar izi sürülebilecek tüm hesapları didik didik etmem gerekti ama sonunda Keystone'la ilgili bir ipucu buldum. Julianna'nın tarafına bakma isteğim devam etse de, Çekme -ve bu sefer Çekme olduğuna hiç şüphe yok- beklentiyle içimde daha da derinleşiyor. Bu, tüm duyularımı telefon görüşmesine odaklanmaya zorlayan çaresiz, kontrol edici bir his.

Harris'in gözleri Freddy'nin söyledikleri karşısında parlıyor ve Julianna'nın dikkatini çekmek için parmaklarını sıklatıyor. Julianna sinirlendiyse bile bunu belli etmeyecek kadar akıllıdır. Onun yerine bardan birkaç peçete ve bir kalem uzatıyor.

"Evet, tamam... tekrar ediyorum... Cumartesi, iki hafta sonra... M.Ö. 400 yılına ait bir tören kabı... tabii ki

Orada. Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız." Harris peçete yığınının üzerine hızla bir şeyler karalıyor. Eli onu engelliyor. Üstün görme yeteneğime rağmen et ve kemiğin içini göremiyorum.

Harris sonunda telefonu kapattığında, peçeteyle Julianna'ya doğru bir işaret yapıyor.

"Bu daveti herkes alamaz," diye övünüyor.

O da gerçek olamayacak kadar büyük gülümsüyor ve çaresizlik gözlerinde biraz fazla parlak bir şekilde parlıyor. Bu bakıştan nefret ediyorum ve acı göğsümü daha sıkı kavırıyor.

Harris peçeteyi ceketinin cebine sokuyor ve Julianna ile randevusu başladığından beri üçüncü kez tuvalete gitmek için mazeret bildiriyor. O odadan çıktıktan sonra, Harris'in geride bıraktığı yığından en üstteki peçeteyi almasını izliyorum. Kalem de alıyor. Kaşlarımı çatıyorum, taş suratımdaki hafif kaymalar çatık bir kaş oluşturuyor ve öne doğru eğilip pençelerimi tavana geçirerek Harris'in sözlerinin peçetede ki girintilerini izliyorum. Eli peçetenin üzerinde gezinerek kelimeleri gizliyor, ama üzerinde Freddy'nin ve dolayısıyla Keystone'un bilinen son yerinin yazılı olduğunu biliyorum. Julianna onu çantasına sokuyor.

Aferin kızıma.

Dişlerimin etrafında bir gülümseme kıvrılıyor ve Çekiş vuruş temposunu artırıyor. Kendime her şeyin Keystone için olduğunu söylüyorum ama kahverengi gözleri tavan penceresine doğru kayarken emin olamıyorum.

Julianna ihtiyacım olan bilgiye sahip, kendime güveniyorum. Onda gördüğüm o tanıdık, unutulmaz çaresizlik, o peçetede yazanları doğru fiyata seve seve verebileceği anlamına geliyor, özellikle de bu bilginin onun için başka bir değeri yoksa. Ve eğer öyleyse, o zaman onunla daha uzun bir konuşma yapmak istiyorum.

Çekiş sustuğunda, yeni bir duygu yüzeye çıkıyor, bu daha karanlık ve daha derin, Keystone için hissettiklerimden çok uzakta. Arzu. Arzudan ne çıkabileceğini keşfetmek istiyorum.

Julianna ile yüz yüze görüşmek ve gözlerindeki o bakışı bastırıp bastıramayacağımı merak etmek. Bunun acısını kimsenin yaşamasını istemeyecek kadar iyi biliyorum.

Çatıdan atlıyorum. Kanatlarımın zar gibi dokumasının altından serin hava geçiyor ve usulca yere süzülüyorum. Boynumdaki zincirde asılı olan büyük kare kesimli zümrüt yüzük yere indiğimde göğsüme sertçe çarpıyor. Drusila ve cadılar meclisi bunu hecelemişti ve gücün taş tenimde zonkladığını hissedebiliyorum. Gerekirse yüzüğün büyüsunü Harris'le yüzleşmek için kullanırdım ama şimdi onu iş başında görecektim kişi Julianna olacak.

Deri peştamalıma iliştirilmiş çantadan cep telefonumu çıkarıp kardeşliğin merkezini arıyorum ve büyük pençelerimle başa çıkamayacak kadar donanımsız olan küçük insan düğmelerine lanet okuyorum.

"Bruder Güvenlik," diye cevaplıyor Stiel. Diğerleri Harris'in Malibu'daki evini ararken çatı katında görevli olan tek kişi o.

"Bu gece benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Stiel, Julianna'nın Harris'le internette yaptığı konuşmanın bir kopyasını dosyasına eklemişti. Şeker tanışma sitesindeki fotoğrafını hayal ettim, o kadar gösterişli ve mükemmeldi ki, bu gece kahverengi gözlerinde gördüğüm bakıştan çok farklıydı.

"Ne oldu, Titan?"

"Sweet Arrangements'da bana bir profil hazırla."

Bölüm

İki

JULES

Tonunki çalışmak zorunda.

Ellerimi silkeliyorum ve boş özel çatı katı asansrn eskiden yaptığım gibi adımlıyorum. Büyük seçmeler.

"Sen bir profesyonelsin. Kendini topla," diye emrediyorum kendime.

Bunu daha önce milyonlarca kez yaptım. şeker randevularını seviyorum. Yeni insanlarla tanışmayı, yeni şeyler denemeyi, yeni yerlere gitmeyi ve yılların oyunculuk deneyimini kullanmayı seviyorum. Bu işte iyiyim. Sinirlerimin üzerimde bir mengene gibi olması için hiçbir sebep yok.

Ama daha önce hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Potansiyel bir şeker babayla bana mesaj attıktan sadece birkaç gün sonra tanışmamıştım.

Çantamdan telefonumu alıp en yakın arkadaşım ve şeker bebeğim Safiye'ye geldiğimi mesaj atıyorum ve yerimi tespit edebildiğini teyit ediyorum. Yarın uzun zamandır birlikte olduğu şeker babasıyla aylarca sürecek bir Avrupa seyahatine çıkıyor ve onu çok zleyecek olsam da, onun iyi talihinin bir kısmının bana da bulaşacağını umuyorum. şehir merkezindeki tuhaf binanın dış cephesinin bir fotoğrafını da gönderiyorum. Bu benim tipik güvenlik rutininin bir parçası değil, ancak tüm ağır Gotik detayları ve tepesinde dolaşan korkunç taş yaratıklarıyla bu yüksek bina paylaşılmayacak kadar ilginç.

Bu potansiyel anlaşmayla ilgili her şey merak uyandırıcı. Adamın adı Titan, Tanrı aşkına. Kim bir bebeğe Titan adını verir ki? Ve beni binanın n kapısında karşılayan kişisel asistanı bana tam adımla hitap etti. Sweet Arrangements web sitesinde kullandığım kısaltılmış takma adım Jules H. ile değil. Altı yaşımdaki ilk reklam filmimden beri kullandığım sahne adım Jules Hanes bile değil.

ve en azından internette aranabilir. Ama tam yasal adım Julianna Novak.

Daha önce de potansiyel anlaşmalar için geçmişimi kontrol ettirmiştim ama yine de bunu söylediğinde omurgamda oluşan sinir bozucu duyguya engel olamadım.

Bu işe yarayacak.

On yıldır, annemin ve vekil menajerimin on sekiz yaşındayken benden çaldığı fonlara erişmek için yasal bir savaşın içindeyim. Şekerleme her zaman faturaları ve daha fazlasını karşıladı, ancak geçen yıl güvenilir düzenlemelerim sona erdi ve nakit akışım yavaşladı. Ev sahibim yasal işlem başlatmakla tehdit ediyor ve yaklaşık altı aydır peşimde borç tahsildarları var. Avukatım ödenmemiş ücretleri için bir ödeme planı oluşturmak üzere benimle birlikte çalıştı, ancak şimdiden birkaç ay gerideyim.

Bu işi halletmeliyim.

Asansör duruyor ve benim nefes alışım da onu takip ediyor. Bir ding sesiyle kapılar açılıyor.

Derin bir nefes alıp Safiye'den ödünç aldığım dar beyaz mini elbisenin eteğini düzelttim. Onu ve ona uygun çantayı Harris'le randevumda giymiştim. Batıl inançlarım olsaydı, o korkunç geceden sonra ikisini de atardım. Neyse ki, tasarımlar kıyafetler her zaman batıl inançları yener. Maksimum etki için göğüslerimi sütyenimin içinde öne doğru kaydırıyorum.

Çatı katının fuayesi olduğunu tahmin ettiğim bir yere çıkıyorum. Siyah mermer zeminler, avcı yeşili duvarlar ve altın rengi antika görünümlü apliklerle devasa bir yer. Gizli bir hoparlör sisteminden klasik müzik çalıyor. Tablolar - Empresyonist, Kübist, Gotik - ayrı ayrı aydınlatılmış ve duvarlarda alışılmadık derecede yüksekte asılı. Odanın her tarafına yerleştirilmiş antik eserlere benzeyen kaideler var. Sütunlar beklediğimden daha uzun ve aralarında geniş bir boşluk bırakılarak yerleştirilmiş. Beklediğim gibi değil. Genelde tanıştığım erkekler sade beyaz duvarları ve "Bu fiberglas heykel beni genç mi gösteriyor?" diye bağırarak minimal ama gösterişli dekoru tercih ediyor gibi görünüyor. Ama bu oda

Bir müze ile bir İngiliz centilmenler kulübünün karışımı gibi.

Bu adam da kim?

Titan'la kısa mesajlaşmalarımızda, Bruder Security adında bir özel güvenlik şirketinin sahibi olduğunu ve yüksek profilli müşterilerle çalıştıklarını yazmıştı. Şirketin internetteki varlığını iki kez kontrol ettim ve çatı katının açıkça ortaya koyduğu şeyi doğruladı: Titan'ın işi çok çok iyi gidiyor.

Odanın arka köşesinde bir kaide üzerine yerleştirilmiş, mücevherlerle kaplı bir kadeh olan, sergilenen özellikle ilginç bir parçaya doğru ilerliyorum. Bu parça, özel bir evde ve açıkta kalamayacak kadar değerli görünüyor ama işte burada. İstesem dokunabilirim. Değerini ve tüm faturalarımı ödedikten sonra parayla ne yapacağımı hesaplamaya çalışıyorum.

Safiya ile Fiji'ye kızlar gezisi, onunla kalmama izin verdiği her zaman için bir teşekkür. Masaj yaptırmaktan ve okyanus kenarında küçük şemsiyeli içkilerimizi yudumlamaktan başka bir şey yapmazdık.

Kürek kemiklerim arasındaki kalıcı gibi görünen gerginliğin fanteziyle hafiflediğini hissediyorum.

"Julianna." Erkeksi ses derin ve hafifçe sert, okyanus dalgalarının kucağında yumuşayan kayalar gibi. Bir an için cennet hayallerimin sıcaklığına karışıyor, ama sonra mermer zeminde soğuk bir şekilde yankılanıyor ve geri sıçrarken elimi kadehten çekmeme neden oluyor.

Topuğum sallanıyor ve ayağımı toparlamaya çalışırken geriye doğru sallanıyorum. Bir el, büyük ve sıcak, sırtımın küçük kısmına iniyor. Bana bu kadar çabuk nasıl ulaştığından emin değilim, ama dönüp neredeyse devirmek üzere olduğum paha biçilmez tören maskesini gördüğümde, bunu yaptığına sevindim.

"Kaideler arasında neden bu kadar çok boşluk bıraktığınızı şimdi anlıyorum." Sesimdeki gerginliği zorlayarak gülüyorum. Kurtarıcıma doğru dönerken "Siktir," diye boğuluyorum.

Titan inanılmaz derecede yakın ve neredeyse insanlık dışı derecede çekici görünüyor. Yüzü keskin ve tehlikeli bir

açıyla kesilmiş.

Gözlerinin köşelerindeki seyrek oluklar sadece yüz hatlarının gücünü vurguluyor ve koyu gri bakışlarını öne çıkarıyor gibi görünüyor.

Lens mi? Merak ediyorum, çünkü göz renginin doğada bulunmasına imkan yok.

Titan'ın cüssesini daha tam olarak algılayamadan hissediyorum. Boyu benim 1.80'lik boyumu gölgede bırakacak kadar uzun ve geniş gövdesi göz hizamı tamamen dolduruyor. Bu beni tedirgin ediyor. Topuklu ayakkabılarla çoğu erkeğin üzerinde yükselmeye alışkınım. Bu hoşuma gidiyor. Kendimi güçlü hissettiriyor, fantezi kız arkadaşı rolüm için mükemmel bir kostüm. Ama Titan etrafımı sarıyor, boşluğu dolduruyor ve havamı çalıyor.

"İyi misin?" Beni tepeden tırnağa ve tekrar yukarıya doğru incelerken yüzünün keskin düzlemlerini benim küçük kaymam için gerekenden çok daha yoğun bir endişe kaplıyor.

Sıra dışı gözleri tekrar bakışlarıma odaklandığında yumuşuyor. Bakışları yoğun ve araştırmacı ve bedenim hemen tepki veriyor, beni onun incelemesinden kaçınmaya ve gözlerimi yere indirmeye zorluyor. Direniyorum ama zar zor.

"Ah... evet," diye zorluyorum sonunda, avuç içi sırtıma sıkıca bastırıldığında ani odaklanma eksikliğimden rahatsız oluyorum. Görünüşte rahatlatmak ve güven vermek için yapılmış bir hareket ama elinin sıcaklığı net düşünmemi engelliyor.

"Güzel." Sırıttıyor ve avuç içi kalıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, beynimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye kararlıyım. Anlaşmalarım bu şekilde tanışmayı sevmiyorum. Kontrol bende. Etkileşimimizin tonunu ben belirlerim. Şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Baştan çıkarıcı pozisyonumu geri almaya kararlı bir şekilde omuzlarımı hafifçe geriye atıyor ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde biraz daha dik duruyorum.

Daha önceki değerlendirci bakışına karşılık veriyorum ve onu tepeden tırnağa inceliyorum, bu kez alışılmadık özelliklerine karşı kendimi kusatıyorum. Titan'ın tüm

formunun tek renkli olduğunu ve iyi giyindiğini fark ediyorum. Tasarım siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah ayakkabılar, şakaklarında gri çizgiler olan siyah saçlar ve

Koyu renk gözleriyle uyumlu kirli sakalları, loş ışıkta neredeyse gri görünen soluk teni tarafından daha da koyulaştırılmış. Üzerindeki tek renk, sol elindeki loş ışıkta parıldayan büyük kare kesimli zümrüt yüzük.

"İçecek bir şey ister misin, Julianna?"

Adım Titan'ın dudaklarında karanlık ve lezzetli bir ses çıkarıyor. Gerçek adımı neredeyse yirmi beş yıldır sadece üçüncü kez duyuyorum ve yabancı gelse de onun ağızında kulağı hoş geldiğini inkâr edemem.

Sırtıma hafif bir baskı uygulayarak beni odanın köşesindeki bir bar arabasına doğru yönlendiriyor. Bu hareket beni transımdan çıkarmaya ve tekrar yola sokmaya yetiyor.

Yakınlık kurun. Rahatlık hissi yaratın. Temel bilgilerimi tazeliyorum. Bu gece işimi şansa bırakmayacağım.

"Julianna çok resmi. Bana Jules de," diyorum mükemmel bir baştan çıkarıcı gülümseme ve kirpiklerimin altından flörtöz bir bakışla. "Bütün arkadaşlarım öyle der."

"Biz arkadaş mıyız?" diye sorduğumda, beklediğim gibi karşılık vermeden hızlıca cevap veriyor.

Vücudum geriliyor ve kaşlarım kalkıyor. Koyu renk gözlerinin göğüslerimde boş boş gezindiğini görene kadar şeker bebek halimde tökezliyorum.

"Umarım öyledir, ama sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek, değil mi?" Ellerimi kavuşturuyorum, kollarımı birbirine bastırıyorum ve göğüslerimin kabarıklığını vurguluyorum. Bakışları sabitleşiyor, hızı yavaşlıyor ve kontrol tekrar bende oluyor.

"Ne alırdınız?" Dolu bar arabasını işaret ediyor, üstündeki buz kovaşında bir şişe şampanya soğuyor.

"Şampanya çok güzel olur."

Başını sallıyor, şişenin kapağını kolayca açıyor ve bana bir bardak dolduruyor. Kadeh kaldırabilmemiz için kendisine de bir bardak doldurmasını bekliyorum ama asla yapmıyor. Eli sadece sırtımın alt kısmına gidiyor ve nefesim sıcaktan kesiliyor.

"Bu gece beni nereye götüreceğini biliyor muyum, yoksa sürpriz mi olacak?" Soruyorum, sonra içkimden derin bir yudum alıyorum.

Onunla birlikte olduğum sürece umurumda değilmiş gibi şampanya içiyorum. Çenemi, saçlarım omuzlarımdan düşüp boynumu ortaya çıkaracak kadar yukarı kaldırdığımdan emin oluyorum. Gözleri yeni çıplak tenimde geziniyor.

"İçeride kalıyoruz."

Hayal kırıklığını başka bir parlak gülümsemeyle maskeliyorum. Tecrübelerime göre, şeker babaları şeker bebeklerini göstermeyi severler. Ama Titan kırklı yaşlarının ortasında görünüyor, her zamanki randevularımdan biraz daha genç, bu yüzden belki de işleri farklı yapıyor.

"Burada bir parti mi var?"

"Hayır." Beni olduğum yerde durduruyor, yüzümü incelerken kara kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. Sorularım karşısında kafası karışmış görünüyor. "Mesajlarımda da söylediğim gibi, konuşmak istiyorum.

"Tabii ki. Sadece ikimiz olduğumuzda çok daha kolay oluyor." Daha fazlasını bekliyormuşum gibi görünerek onu kırmak istemediğim için hatamı düzeltmeye çalışıyorum. "Birbirimizi bu şekilde tanımak daha iyi."

"Evet, kesinlikle. Kesintisiz." Başını sallıyor.

"Kulağa mükemmel geliyor." Kirpiklerimin yavaşça kalkmasına izin vererek ona gülümsüyorum. Onu çoktan bana bakarken buluyorum, bir kez daha bakışlarımı araştırıyor gibi görünüyor. Ne aradığını bilmiyorum ama ilgisini çektim ve şu anda tek önemsemiğim de bu.

"Neden yemek odasına gitmiyoruz?" Titan odanın sağ tarafındaki koridoru işaret ediyor, zümrüt yüzüğü ışığı yakalıyor ve süslü gümüş kordondaki detayları vurguluyor. Taşın en az beş karat olduğunu hemen tahmin ediyorum ve zümrütler elmas gibi satılmasa da, antika olduğu belli olan bant çok değer katacaktır.

Yirmi bin, sanırım, belki daha fazla, ne kadar eski olduğuna bağlı.

"Mesajın hoş bir sürpriz oldu," diyorum eli belimi avuçlamaya devam edip beni koridorda yönlendirirken.

Hızımı o kadar yavaşlatıyorum ki parmaklarının uçlarını sırtımın yumuşak derisine bastırmak zorunda kalıyor. Başparmağı omurgamın üzerinde dalgınca gezinirken bir sırtışı ısıyorum. Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girebilir. Yeterince hızlı hareket ediyor gibi görünen cömert ve çekici bir şeker baba, belki de hafta sonuna kadar bu ayın kirasını ödemiş ve avukatıma iyi haberler vermiş olurum.

Şimdiden çenemin açıldığını hissedebiliyorum.

"Tam olarak ne istediğini biliyordun." Devam ediyorum, "Bunu seviyorum-"

Yemek odasına dönüp kocaman masayı ve iki yanında sıralanan anormal büyüklükteki altı sandalyeyi görünce dudaklarım kenetleniyor. Her birine en az iki kişi sığabilirim ve hatta Titan için bile fazla büyük görünüyorlar. Her sandalyeye süslü yer takımları yerleştirilmiş.

Bu adam da kim?

"Her şey sırayla. Neden burada olduğunuza gelelim." Titan'ın eli masanın başına doğru ilerlerken sırtımdan düşüyor.

Tenimdeki sıcaklığını kaybedince sendeliyorum. Dengemi yeniden sağlamak için ona doğru birkaç adım atıyorum. Dekoratif bir şamdanın arkasından masanın üzerindeki bir şeye uzanıyor.

"Bir hediye..." Ne olursa olsun yüzümü takdirle tepki verecek şekilde eğitiyorum.

"Alvin Harris'le ilk kez Salı gecesi mi tanıştınız?" "Ne?"

Başım şaşkınlıkla geriye gitti.

"Geçen gece birlikte çıktığınız yapımcı," diye açıklıyor.

"Evet." Sonunda Titan'ın elinde ne olduğunu fark ettim. Kesinlikle bir hediye değil. Harris'in bir fotoğrafı ve yanında potansiyel anlaşmayla ilgili bilgiler olduğunu tahmin ettiğim açık bir dosya.

"Freddy'nin kim olduğunu biliyor musun? Frederick Fisher," diye devam ediyor.

"Harris'in geçen gece bahsettiği adam mı? Hayır. Yani, herkes onun bir stüdyo kafası olduğunu biliyor ama... Bekle, neler oluyor?" Geri çekiliyorum, bacaklarım devasa bir sandalyenin koltuğuna çarpıyor, vücutum menteşe noktasından katlanarak özenle hazırlanmış yer ayarlarından birinin önüne oturuyor.

"Onunla daha önce hiç karşılaşmadın mı? Geçerken bile mi?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. Vücutum geriliyor. Devasa sandalyenin kollarını kavrayarak olayların aniden dönüşüne anlam vermeye çalışıyorum. Titan benimle Sweet Arrangements üzerinden bir randevu için iletişime geçmişti. Beni tanımak istediğini, konuşmak istediğini söylemişti. Önerdiğim numarayı reddetmedi. Hatta sanki bunu binlerce kez yapmış gibi hiç sorgulamadan parayı gönderdi. "Hayır, onunla hiç tanışmadım."

"Freddy'nin bulunduğu yerin adresini ve olası etkinlik bilgilerini içeren bir peçete almıştın. Hâlâ sende mi?"

Kızgınlık ve kafa karışıklığı üst üste biniyor. Nabzım hızla atıyor. Bu gecenin böyle geçmesini hiç istemezdim.

"Hâlâ sende mi?" diye tekrarlıyor, sesindeki sert tını şaşkınlığımı kırıyor ve öfkeme tamamen gömülmeme izin veriyor.

"Demek bu yüzden Sweet Arrangements'ta bana mesaj attın?" Tükürüyorum, sandalyenin kollarını öyle sıkı kavriyorum ki tırnaklarım tahtaya batıyor. "Buraya şirket casusluğu için falan mı geldim?"

İşte bu yüzden anlaşmaları incelemek için bir sistemim var, diye kendimi azarlıyorum. Safiye bana çok kızardı. Tam bir aptalım.

Titan'ın bugün erken saatlerde gönderdiği beş yüz doları aldım ama bunun uzun vadeli olması ya da en azından başımı suyun üstünde tutacak kadar uzun sürmesi gerekiyor. Ama eğer sadece bilgi istiyorsa, o zaman bir geceyi daha hiçbir yere varmayacak bir şeyle boşa harcamış olurum.

Evimi kaybedeceğim, farkındayım.

"Beni kandırdın." Bakışlarım masanın etrafında geziniyor, ona fırlatacak bir şey arıyorum. Önümdeki süslü mücevherli servis kaşığına takılıyor gözlerim. Eğer Titan'ın evindeki diğer her şey gibiyse, gerçek bir antika ve kiramdan daha değerli olmalı.

Harris'ten Freddy'nin adresi dışında bir şey çalmıyorum, ki bence bu da pek sayılmaz, ama eskiden çalardım. Çaldığım son eşya, eski müdürüm Richard'ın on yıl önce ofisinden aldığı imzalı yönetmen koltuğuydu. Her şeyimi kaybettiğimde hissettiğim anlık güç sarhoş edici olmuştu. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde, şekerleme bana arzuladığım kontrolün yanı sıra tam olarak uygun gördüğüm şekilde yaşama yeteneği verdi. Geçen Salı gecesine kadar çalma dürtüsü hissetmemiştim, şu ana kadar da hissetmemiştim.

"Ben yalan söylemem, Julianna." Endişe zaten sert olan yüz hatlarını daha da karartıyor. "Gecenin parasını ben ödedim. Konuşma için para ödedim. İnternetteki mesajlarımızda istediğim buydu ve sen de bunu kabul ettin."

Kalın kaşları çatılırken ve sert ağzı bir çizgiye otururken gözlerinin üzerine bir gölge düşüyor. İfadesi inatçı ama kaba değil ve bu ikisinin alışılmadık birleşimi hain kalçalarımın sıkılmasına neden oluyor.

Ciddi olduğunu fark ettim. Beni hiçbir şekilde kandırdığını düşünmüyor.

Acı bir kahkaha atıyorum ve gözlerimin arkasında biriken yaş tehdidini gizlemek için kucağıma bakıyorum.

Avukatım beni bırakacak.

"Peçeteyi bana ver. Şoförüm sizi evinize götürüp alabilir. Freddy'yi tanımıyorsun, bu yüzden senin için bir şey ifade etmiyor." Titan'ın sesi şimdi daha yumuşak, neredeyse yatıştırıcı, benden uzaklaşıp manilla dosyasını yığının içine geri atarken.

Titan bir konuda haklıydı: bana zaten verdiği paradan daha fazlasını vaat etmedi, ama bu içinde bulunduğum durumu değiştirmiyor.

"Üç bin," diye boğuk bir sesle söyledim. Çok mu az mı istediğimi bilmiyorum ama beş yüz randevu içinse, benim için hiçbir şey ifade etmeyen ama onun için çok önemli görünen bir bilgi için üç bin makul görünüyor.

Telefonunu çıkarıp nakit para uygulamasına giriyor ve birkaç saniye içinde çantamdan gelen o mutlu, küçük "cha ching" uyarısını duyuyorum.

Daha fazlasını istemeliydim.

"Biri hakkında özel bilgi istiyorsan, mesajlarımızda bana sorabilirdin." Harris'le randevumdan sonra çantamı temizlememe engel olan şey tamamen yorgunluktan, bu yüzden peçete yanımdaydı. Çantamı masaya bıraktım ve peçeteyi çıkardım. "Gecemi boşa harcamana gerek yoktu."

Büyük sandalyeden kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve Titan'ın önünde, masanın başında duruyorum. Üzerime geliyor ama ben sinmeyi reddediyorum ve masanın kenarına yaslanıyorum. Peçeteyi ona fırlatıyorum. Sinir bozucu bir şekilde, kolaylıkla yakalıyor.

"Freddy ile bir bağlantının olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Bana adresi vermeme riskini göze alamazdım." Peçeteye bir göz attı ve bana dönmeden önce onu klasör yığınının üstüne bıraktı. Kalın kaşları yumuşuyor ve dolgun dudakları köşelerden yukarı kıvrılıyor. Sinsi sırtışı yüzünün sert kenarlarını aydınlatıyor ve sertçe yutkunmama neden oluyor. "Ve onu neden aldığını bilmek istiyorum, Julianna."

Ben masanın kenarına tutunurken parmakları sol bileğime dolanıyor. Sıcak ve katı ve eminim nabzımın avucunun içinde attığını hissedebiliyor.

"Zamanımı boşa harcayan kendini beğenmiş bir pislikti." Titan'a sert bir bakış atıyorum ve dudaklarımı çekiştiren gülümsememi ya da omuzlarımı zıplatan küçük kahkahamı gizleyemiyorum. Ben Harris'i etkilemeye ve ilgisini çekmeye çalışırken, o bana kendimi aptal ve önemsiz hissettirmişti. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Özel bir sevgilisi olduğu için çok gururluydu."

takılmak. O kadar gururlu ki süper gizli bir açılış partisine davet edildi. Artık tek o değil."

Titan'ın eli hâlâ bileğimin etrafında kıvrılmış, diğer elini kalçamın yanına koyuyor. Gülüyor. Vücudunun geniş kısmı üzerimde beliriyor, neşeyle titriyor ve aramızdaki havayı ısıtıyor. Sonunda başını kaldırdığında gözleri benimkilere kilitleniyor. Şimdi yakın olduğum için, mermer gibi siyah ve beyaz beneklerle beneklenmiş kömür grisi olduklarını görebiliyorum. Loş ışıktaki bile parlıyorlar.

Bağlantıları olmalı.

"Biliyor musun, daha önce benimle flört ettiğini düşünmüştüm." Neden ağzımdan kaçırdığımı bilmiyorum, çünkü gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum ve bunu sonlandırmak için aklıma gelen tek şey ağzımı açıp sessizliği doldurmak.

Gözleri ağzımın ve göğüslerimin üzerinde gezinirken "Ben yalan söylemem," diyor gizemli bir şekilde.

"Öyle demiştin." Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi deviriyorum, içimde oluşan ani sıcaklığın dikkatimi bir şeker babayla uzun vadeli istikrar sağlama planımın suya düştüğü gerçeğinden uzaklaştırmasına izin vermemeye kararlıyım. Masanın kenarından kalkmaya çalışıyorum ama Titan'ın elinin beni orada tuttuğunu hissediyorum. Kurtulabileceğimden eminim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. "Arkadaş olmadığımızı da açıkça belirtmiştin."

"Biz arkadaş değiliz. Henüz birbirimizi tanımıyoruz."

"Göğüslerime bakarak söyledin." Kızgınlık kelimelerimi ısıtıyor. Keşke daha uzun topuklu giyseymdim. Ona tepeden bakmak istiyorum. "Bu bir şeyi ima ediyor, biliyorsun."

"Hiçbir şey ima etmiyor," diyor kararlı bir şekilde, mermer gözleri beni bakışlarına hapsederken acımasız. "Sana tam olarak ne düşündüğümü söylüyor."

"Peki neymiş o?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ederek keskin bir nefes çekiyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken masanın kenarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Sana bakıyorum çünkü inanılmaz derecede güzelsin Julianna." Titan bana doğru kayıyor ve bilinçsizce

Dizler ayrılır, onu yaklaştırır.

"Biliyorum," diyorum kararlı bir şekilde, iltifatına karşılık vermeyi reddederek.

"Güzel." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Göğüslerine bakıyorum çünkü o elbisenin içinde nasıl göründükleri hoşuma gidiyor. Kıçına bakıyorum çünkü sana şaplak atmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum. Ve dudaklarına bakıyorum çünkü seni ilk gördüğüm andan beri öpmek istiyorum."

Titan aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bedenim ona doğru eğiliyor ve çok ağır olan göz kapaklarım kapanıyor. Dudakları, sıcak ve yumuşak, benimkilere değiyor. Nefesinin benimkiyle karıştığını hissediyorum ve dudaklarım ayrılıyor...

Ne yapıyorum ben? Geri çekiliyorum.

Bana uzun vadede bakmayacak bir adam için zamanım yok. Titan tüm sorunlarıma cevap olabilirdi ama neredeyse başa döndüm. Bunların hiçbiri için zamanım yok.

Kendimi Titan'ın elinden kurtarıyorum ve masadan kalkıyorum. Masadan çantamı kaptığım gibi fuayeye koşuyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Titan peşimden geliyor, sorgulamaya vaktim olmayan bir hızla önüme geçiyor.

"İstediğini aldın ve şimdi gidiyorum." Asansöre doğru etrafından dolanıyorum.

"İstediğimin bir kısmını aldım, Julianna. Ama gecenin parasını ödedim."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Vücudum gergin, yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Konuşmak istedin ve ben de konuştum. Kazıklanan benim," diye tükürdüm, yalan da olsa tüm maddi çaresizliğimi onun üzerine yıkmak istiyordum.

Alacaklılarıma ödeme yapamayan benim, avukat tutmaya parası yetmeyen benim ve kendi paramı kullanmama izin vermeyen de annem. Titan, daha iyi bilmem gerekirken çok kolay güvendiğim bir başka kişi.

"Bu gece bana gerçekten yardım etmek isteyen biriyle dışarıda olabilirdim." Gözlerim etrafta geziniyor

sergilenen her paha biçilmez sanat eseri ve eserin fiyatını hesaplıyorum.

"İstersen gidebilirsin. Seni durdurmayacağım." Bunu sakince söylüyor, o kadar sakince ki bu beni daha da sinirlendiriyor. "Söz verdiğim miktarı aldın ve ben de ihtiyacım olan cevapları aldım. Ama sana yardım etmek istiyorum Julianna."

"Faturalarım var, Titan." Neredeyse bağırarak söylüyorum. "Acil halletmem gereken işler var. Şu anda ilgilenmem ve halletmem gereken çok şey var."

"Biliyorum." Sesi o kadar alçak ve içindeki çakıllar o kadar yumuşak ki, sözleri bir okşayış gibi geliyor, nazik ve bu nedenle yorgun tenime yabancı bir şey. Bir an için beni gerçekten anladığına inandırıyor ve bunun rahatlığı içinde gevşemek istiyorum.

Titan önümde durup kulağımın arkasındaki bir tutam saçı geriye doğru tararken gururum başka tarafa bakmama izin vermiyor. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyor. Siyah ve beyaz beneklerin ardında ısı ve güç görüyorum. İçimdeki her şey yere bakmak, yumuşaklığa teslim olmak ve duygularımı serbest bırakmak için çılgılık atıyor. Umutsuzca tutunduğum kontrol, sadece parmak uçlarım kenarlarında gezinene kadar ulaşamayacağım kadar uzakta süzülüyor.

"Senin bir babaya ihtiyacın var, Julianna." Titan parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, zümrüt yüzüğü gözümün ucuyla parlıyor. "Sadece bu gece için, senin için o olmama izin ver."

Bölüm **ÜÇ**

JULES

DAddy.

Bu kelime beni sıcak ve yumuşak hissettiriyor, aylarca süren kaygıya anlık bir merhem oluyor. Ben sevmiyorum. Kaygım beni besledi ve daha da derin bir borca girmemi engelledi, bu yüzden rahatlatıcı hisle savaşıyorum.

"Seçim senin, Julianna." Sesi kulağıma o kadar yakın ki, karnımın derinliklerine doğru gürlediğini hissedebiliyorum. Titreşimler birikiyor ve ısınıyor, daha aşağıda toplanıyor.

Titan'ın geniş göğsünden bir adım geri çekilmek için kendimi zorluyorum. Sadece düşünmeme izin verecek kadar, kontrolümü geri kazanmama yetecek kadar boşluk.

Titan'ın "Baba "sını yorumlayabileceğim bir düzine yol var, ama bunun alıştığım şeker baba olmadığını biliyorum. Bu kelime sahip olmayı ve güveni çağırıyor; sahip olduğum değerli gücü yeni tanıştığım birine teslim etmek anlamına geliyor. Bu fikirden nefret etmem gerekir. Etmeliyim ama etmiyorum.

"Benden ne istiyorsun?" Şehvet ve kızgınlık, soruyu ısırarak ortaya çıkarıyor. Artık birbirimize dokunmuyoruz ama aramızdaki boşlukta yoğun bir parazit var.

"Seni bu gece yatağında istiyorum." Titan'ın gözleri vücudumda yukarı doğru hareket ederken kömürden siyaha kayıyor gibi görünüyor. Kalçalarım ve göğüslerimde oyalanıyor, sonunda bakışlarımla buluşmadan önce dudaklarımda duruyorlar. "Tam olarak ne istersem, ne zaman istersem yapmanı istiyorum. Ama en önemlisi, seninle ilgilenmek istiyorum. Vücudun, amın, zevkin, her şeyinle."

Kıçına bakıyorum çünkü sana şaplak atmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum. Bunu dakikalar önce söylemişti ama Titan'ın ne istediğini ancak şimdi anlayabildim.

Baba. Titan, babam gibi beni memnun edecek, beni kontrol edecek.

"Oh." Hecenin nefesli iniltisi boğazımda düğümleniyor.

Gözlerimi yere indirme dürtüsüne karşı koyuyorum ve bunun yerine kendimi Titan'ın büyük çerçevesinin arkasında sergilenen sanat eserlerine ve objelere bakmaya zorluyorum. Rustik gümüş bir bileziğe yerleştirilmiş yakut taşının karatlarını ve antik görünümlü bir kının hangi metalden yapıldığını tahmin etmeye çalışıyorum. Nefesimin daraldığı, göğsümün ısındığı ve uyluklarımı sıkmadan Titan'ın gözlerine bakamadığım için dikkatimi dağıtacak bir şeyler arıyorum.

O normal değil. Bu normal değil. Ben baştan çıkarıcıyım; anlaşmalarımı pembe yanaklı ve kelimelerle boğuşurken telaşlı hale getiriyorum. İnsanları okuma, onların gizli arzularını görme ve onlar olma yeteneğimle gurur duyuyorum. Her role kolayca giriyorum ve kullanabileceğim bir karakter cephaneliği oluşturdum.

Ama Titan'ı okuyamıyorum.

Buraya uzun vadeli bir anlaşma istemeye geldim. Açıkçası, bu masada değil. Ama amımı sızlatan bir adamla bir gece geçirip para kazanmak var. Başka birini bulana kadar bir hafta bile rahatlatacaksa, buna değer. Bana baktığında, şeker bebek kamuflejimin altını görebiliyormuş gibi hissettirmesi önemli değil. Ve bana dokunduğunda, ev sahibimin telefonuma bıraktığı kızgın mesajları unutmam umurumda değil. Hayır, bunu yapabilirim. Yetkinin kendisinde olduğunu düşünmesine izin vereceğim, arzularının rolünü üstleneceğim, babasına itaatkâr olarak rolümü oynayacağım ve paramı alacağım.

Küçük, sakın bir nefes alarak kirpiklerimin altından Titan'a bakıyorum, pembe parlak dudaklarım kendime özgü cilveli gülümsememi oluşturuyor.

"Kiramın son günü yarın." Alt dudağımı ısıırıyorum, bakışlarımın sahte bir utangaçlıkla aşağıya inmesine izin veriyorum, sonra tekrar mermer gözlerine kilitlenmek için yukarı çıkıyorum.

Titan kaşlarını çatıyor ve bir elini ceketinin içine sokarken bana sert bir şekilde başını sallıyor. Telefonunu çıkarıyor ve birkaç tuşa bastıktan sonra bana uzatıyor. Daha iyi görebilmek için elimi uzattım ama telefonu ondan almama izin vermedi.

Bunun yerine, ekranında ne olduğunu görmek için yaklaşmam gerekiyor, sıcaklığı beni hemen sarıyor. Bu onun nakit uygulaması ve alıcı satırına benim adımla, bu kez Sweet Arrangements adımla yazmıştı bile.

Pazarlık yapmıyor ve ihtiyaçlarımı sorgulamıyor. Sadece açık nakit uygulaması ve doldurulmayı bekleyen boş bir işlem tutarı var. Sertçe yutkunuyorum, kalçalarımın üst kısımlarının aniden birbirlerine doğru kaydığını ve elbisemin saten kumaşının meme uçlarıma nasıl kaydığını fark ediyorum.

Bakışlarım Titan'dan telefona ve tekrar Titan'a kayıyor.

"Beni bekletme, Julianna." Sesi beni harekete geçiren talepkâr bir hırıltıya dönüşüyor.

Telefonuna üç aylık kirayı yazıyorum.

Bitirdiğimde, bakmak için ekranı çeviriyor. Gözleri numaranın üzerinden geçerken nefesimi tutuyorum. Düğmeye basmadan önce duraksamıyor bile. Bir an sonra telefonum para uygulamasının "ca-ching" sesiyle cınladığında ve külotum iyice ıslandığında kendimi Pavlov'un köpeği gibi hissediyorum.

Doğrulup Titan'a doğru adım atmadan önce yavaşça çantamı yere indiriyorum. Elimi kolundan omzuna doğru kaydırırken bakışlarım elimi takip ediyor. Parmaklarımı boynunun arkasında dolaştırırken göğüslerimi göğsüne yaslıyorum.

"Teşekkür ederim... Titan." Neredeyse ona baba diyecektim. Dilimin ucuna kadar geliyor, söylemek için yalvarıyor ama son anda vazgeçiyorum. Bunu daha önce söylediğinde, kendimi o kadar duygusal ve zayıf hissetmişim ki, bir daha öyle hissedemem.

Hayır, kontrol bende.

İlk hamleyi ben yapıyorum ve parmak uçlarımda yükselip ensesine baskı uygulayarak onu kendime çekiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, şaşırtıcı parlaklıklarına tepki vermemem için kendime emir veriyorum. Zorlukla ayırdığım dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

sert olanları. Vücudum tamamen onunkine bastırırken kollarım omuzlarının üzerinden kayıyor.

İri elleri belime iniyor, sıcak ve sert, nazikçe sıkıp bırakıyor. Pahalı kokuyor, İtalyan derisi ve ayrıcalık gibi.

Mükemmel.

Onu yavaşça öpüyorum, hafif ve alaycı taleplerle başlayarak Titan'ı ağzını açması için baştan çıkarıyorum. Dudakları ayrıldığında, daha hızlı hareket ediyorum, daha fazla baskı uyguluyorum ve dilimin ucunu içeri sokuyorum.

"Titan," diye inliyorum içine. Birden fazla nakit uygulaması depozitosu zaten arzumu sabit bir alevle ateşledi, bu yüzden onun için sahneyi hızlandırmaya çalışıyorum.

Kalçalarımı ona doğru sallayarak pantolonunun fermuarına sürtünüyorum. Sikinin ağırlığı kalçalarımın tepesine yerleşiyor. Yumuşak bile olsa, ne kadar kalın olduğunu hissedebiliyorum ve zaten ıslak olduğum için minnettarım.

"Çekinme," diye mırıldanıyorum, onu bileğinden tutup elini belimden kıcıma doğru indiriyorum. Ona daha yoğun bir şekilde sürtünüyorum. Bakımlarıma karşı sertleştiğini hissetmek, onun üzerindeki gücümü hissetmek istiyorum ve elimi kasıklarında gezdirmek için hareket ediyorum.

"Yavaşla, Julianna," diye uyarıyor Titan, öpücükten geri çekilerek.

Akışımı kesiyor ve tökezlediğimi hissediyorum. Utançtan yanaklarım pembeleşiyor.

Eli bileğimde dolaşıyor, ellerim pantolonunun önüne ulaşmadan beni durduruyor ve bu sırada beni sabitliyor. Küçük bir adım geri atıyor, o kadar küçük ki hala temas ediyoruz ama baskı kayboluyor.

"Seninle ilgilenen hiç kimse olmadı mı, bebeğim?"

"Uh..." Ne diyeceğimi bilemediğim için beceriksizce onu rahatlatmaya çalışıyorum: "Ben iyiyim."

"Ben bunu sormadım."

"Uh..." Kekeliyorum ve ona doğru kayıyorum. Umutsuzca azalan kontrolümü mümkün olduğunca sıkı bir şekilde kendime bağlamaya çalışıyorum. Hâlâ ne diyeceğimi bilemeden elimi çekip kasıklarında gezdiriyorum, artık sertleşmiş olan siki pantolonunun fermuarına baskı yapıyor. "Hayır, ama benden bununla ilgilenmemi istedin, değil mi?"

"Dur," diye homurdanıyor Titan.

Verdiği tepki sistemimde bir şok etkisi yaratıyor ve hemen hareketsiz kalıyorum. Aletinin başının avucuma çarptığını hissettiğimde, sıkmamak için tüm gücümü harcıyorum.

"Elini bırak."

Elimi yanıma bırakıyorum.

"Bu gece seninle ilgilenmek istediğimi söylemiştim bebeğim. Şimdi, bunu yapmama izin verecek misin?"

"Evet..." Babacığım.

Elleri belime dönüyor ve hızla kalçalarımın üzerinden kığımın altına doğru kayıyor.

"Bana bak," diye emrediyor.

İtaat ettiğimde, gri gözlerinin çekimine kapılıyorum.

Nasıl oluyor da onlara her baktığımda değişmiş gibi görünüyorlar?

Kontrolümdeki düğümler gevşedi.

"Eğer durmamı istersen, tek söylemen gereken 'dur'," diyor kararlı bir şekilde. "Söyle bana bebeğim, durmamı istiyor musun?"

"Hayır," diyorum boğuk bir fısıltıyla, bakışlarımı onunkilerden ayıramadan.

Titan beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doladığımda kığımı avuçluyor. Etrafında dönüyor ve beni arka odalardan birine taşımalarını bekliyorum ama sonra metalin çarpışını duyuyorum ve eski kının yere düştüğünü görüyorum. Beni artık boş olan kaidenin üzerine bırakıyor.

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Saçlarımdan bir tutamını nazikçe çekerken, doğrudan klitorisime vuran lezzetli bir acı var.

Diğer eli önce baldırlarımdan, sonra dizlerimden yukarı kayıyor, sonra da eteğimi yukarı iterek kalçalarımın gezinirken başka tarafa bakamayacağımdan emin oluyor.

"Bacaklarını aç, Julianna."

Küçük platformda ancak bu kadar hareket edebiliyorum ama ona ihtiyacı olan erişimi sağlıyorum. Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayarken ve ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde esmer yakışıklı yüzüne bir gülümseme geliyor.

"Aferin kızıma."

Kalçalarımı ayırıyor, elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı kaldırmaya zorluyor ve başparmağını külotumun köşebentine sürtüyor. Parmağı klitorisimin üzerinde kayarken sarsılıyorum ve inliyorum.

"Çok iyi kız."

O iki kelimenin, "iyi kız", bana çarpma şekli, kontrolümün sıkı düğümünde çalışıyor.

Parmakları külotun kenarının altına kayıyor ve iki parmağını ıslak dikişin üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor. Kıvrımlarımı ayırıyor ve beni genişçe açıyor. Klitorisimde daireler çiziyor, iki parmağını da içime sokmadan önce dudaklarımdan bir inilti koparıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum bu lezzetli saldırı karşısında. Beni dolduruyor, kontrolüm gevsemeye devam ederken amım onun etrafında sıkıca kenetleniyor.

Parmakları yukarı doğru kıvrılıyor, vibratörümle sadece bazen bulabildiğim o noktaya vuruyor. Her zaman orada olduğunu bildiğim ama nadiren kaşıyabildiğim bir kaşıntı gibi. Yine de her yavaş, amaçlı itişinde onu buluyor.

Basınç hızla artıyor. Teslim olmak çok iyi hissettiriyor, bedenim göğsüne karşı gevsemeye başlıyor. Titan'ın zoraki göz teması sadece zevki artırıyor. Onun beni izlemesini, ben nefes alıp verirken gülümsemesini, yüzüm ve göğsüm parlak bir pembeyle yanarken gözlerinin alacakaranlık grisi gibi parlamasını izlemek zorunda kalıyorum.

Ona karşı hareket ediyorum, dar platformda kalçalarımın küçük daireler çiziyorum.

"İşte böyle bebeğim, ihtiyacın olanı al."

"Evet... Siktir... Daha fazlasını istiyorum," diye inliyorum. Daha fazla baskı, daha fazla temas, daha fazla şey istiyorum. "Çok yaklaştım," diye mırıldanıyorum, oraya ne kadar hızlı vardığıma kendim de şaşırıyorum.

"Henüz değil," diye homurdanıyor Titan.

Parmakları beni terk ederken haykırıyorum. Beni insanüstü bir güçle kaideden kaldırıyor çünkü kendimi hiç bu kadar ağırlıksız hissetmemiştim. Beni yemek odasına ve oradan da başka bir koridora taşırken bacaklarımı anında beline doluyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum karnına bastırırken, beni getirdiği orgazmın eşğine dönmeye çalışıyorum.

"Zavallı kız." Gülümsüyor ve beni şu anki halimle ancak hayal meyal yatak odası olduğunu anlayabildiğim bir yere götürüyor.

Beni nazıkçe yatağa doğru fırlatırken bir hırıltı daha çıkarıyor. Kollarım kendimi dengelemek için yastıklara doğru uzanıyor ve anında yüksek iplik numaralı çarşafları fark ediyorum.

"Soyun," diye emrediyor Titan yatağın önünde geri adım atarken, takım elbise ceketini çıkarıp gömleğinin üst iki düğmesini çözerken beni izliyor.

Ay ışığı tavandan tabana pencerelerden içeri süzülüyor, açılı formunu keskin gölge ve parlayan ışık kesitlerine dönüştürüyor. Bir heykele benziyor, o kadar mükemmel ve katı ki. Onu tamamen soyunurken izlemek, grinin zıt tonlarında nasıl görüneceğini görmek istiyorum.

"Bekliyorum." Titan gömleğinin üst düğmelerinde duruyor, sadece birkaç santimlik soluk kasları görünüyor ve yontulmuş yüzü bana onaylamaz bir ifadeyle bakıyor.

Sinirli bir kahkaha ile inleme arasında kaldığımda topuklu ayakkabılarımı çıkarıp odanın köşesine fırlatıyorum. Sonra külotumu çıkarıp elbisemi başımın üzerine çekiyorum ve ayakkabıların üzerine atıyorum.

Sadece gümüş ışığa bürünmüş göğsüm dramatik nefeslerle yükselip alçalırken, bedenim hala tamamlanmamış

serbest bırakmak. Yatağın üzerinde diz çökmüş, kaygan kalçalarımı birbirine bastırarak biraz rahatlamaya çalışıyorum.

"Uyluklarını aç, bebeğim. Seni görmeme izin ver." Sesi neredeyse vahşi. "Bu gece benim olanı görmeme izin ver."

Yatakta yalnızım ve Titan'ın yüksek varlığı beni izlerken çok büyük ve hatasız. Bu kadar korunmasız hissetmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum. Dizlerimi birbirinden birkaç santim ayırırken boğuk bir ses çıkarıyorum. Baskıyı sürdürmek istiyorum; elimde kalan tek kontrol bu.

"Öyle değil," diye homurdanıyor Titan, alçak sesle ve son kez.

Yatağın ayak ucuna doğru ilerliyor ve bana yaklaştıkça korku ve arzuyla karışık bir heyecan omurgamda hızla yükseliyor. Tamamen giyinik halinin çıplak halime bu kadar yakın olması utanç ve tahrikin güçlü bir karışımıyla kıvrınmama neden oluyor.

Yatağa doğru eğiliyor ve beni kalçamla uyluğumun birleştiği yumuşak kıvrımdan kavlıyor. Yumuşak bir sarsıntıyla beni yataktan aşağı çekiyor ve geriye doğru düşerken şaşkın bir çığlık atmama neden oluyor.

"Titan," diye ciyaklıyorum kıcımı yatağın en ucuna çekerken, böylece dizlerimi göğsüme doğru bükme ve ayaklarımı havaya kaldırmak zorunda kalıyorum. Kabaca, kalçalarımı genişçe açıyor.

"Seni böyle istiyorum." Önümde yere çöküp yüzü amcığımla aynı hizaya geldiğinde sesi arzuyla titriyor. Kıvrımlarımı ayırıyor, beni açıyor, yayıyor, bana bütünüyle yutabileceği küçük, değerli bir şeymişim gibi bakıyor. "İyi kızımı ne kadar ıslattığımı görmek istiyorum."

"Titan," diye nefes alıyorum. Ona bakmak çok zor geliyor ve başım yatağa düşüyor.

Buraya nasıl geldim? Baştan çıkarıcı konumumdan nasıl bu kadar kolay vazgeçtim? Neden bu kadar çok seviyorum?

Kendimi alışık olduğum, iyi bildiğim ve uykumda oynayabildiğim bir pozisyona geri getirmem gerekiyor. Ama sonra Titan kalçalarımı kavlıyor ve başını eğerek beni genişçe tutuyor.

amım, beynimin kontrolü yeniden kazanma umudunu çalıyor.

Dili kalın, uzun ve inanılmaz derecede hünerli bir şekilde göt deliğimden klitorisime kadar defalarca yalıyor. Garip dilinin neye benzediğini tahmin ediyorum çünkü insanlık dışı derecede iyi hissettiriyor, ama eleştirel düşünceyi işleyemiyorum. Bu şekilde tamamen tüketilmenin verdiği hayvani hisle haykırıyorum. Tüm benliğimi onun ağzına karşı hissedebiliyorum. Daha önceki zevkten dolayı hala uğuldayan amım aşırı hassas ve bu daha az yoğun baskıya kalçalarımı sallayarak ve yüksek sesle ağlayarak tepki veriyorum.

"Rahatla, bebeğim. Seninle ilgileniyorum." Titan odağını klitorisime doğru kaydırıyor. Dili daha sivri hale geliyor ve en tepkili noktalarımın yoğun baskı uygulama becerisine şaşıyorum.

Rahatlamak mı? Ağlamak istiyorum, çığlık atmak istiyorum. Tüm vücudum yanarken nasıl rahatlayabilirim ki? Yıllarca beni bir arada tutan tek şeyin gerginlik ve kin olduğunu hissettikten sonra nasıl rahatlayabilirim ki?

İki kalın parmağını tekrar içime bastırırken hassas çıkıntının üzerinde daireler çiziyor ve fiskeler vuruyor. Onları kancalayarak o şişmiş, hassas noktaya doğru itiyor. Ritmini buluyor. Çok hızlı değil, sadece yavaş ve kasıtlı, böylece parmaklarının her itişini ve yukarı ve içime bastırma şeklini hissediyorum.

Zevkimi o kadar yavaş ve bilinçli bir şekilde inşa etti ki, ne kadar ileri gittiğimi ancak şimdi fark edebiliyorum. Vücudumun her parçası, amımın her parçası uyanmış ve serbest bırakılma ihtiyacıyla titreşiyor.

"Seni yakaladım Julianna," diyor ve ben ona inanıyorum.

Ben altında kıvrana kadar hızını ve baskısını giderek artırıyor.

"Rahatla. Nefes al."

"Oh Tanrım... oh..." Artık onunla savaşamam. Etmek de istemiyorum. Elimden geldiğince rahatlamama izin veriyorum, kaslarıma teslim olmalarını emrediyorum ve anında bir

yeni bir his. Bir an için işlemem gerektiğini düşünüyorum ve utançtan yanaklarım kızarıyor. Ama sonra bu his hızla geçiyor, beklenti daha da artarken bile.

"Hadi bebeğim. Bırak gitsin," diye ısrar ediyor Titan, parmakları içime girip çıktıkça benden daha fazlasını talep ediyor.

"Ben... Ben hiç... Siktir... Çok iyi hissediyorsun." Beynimin arkasında bir yerlerde, hâlâ rasyonel düşünme yeteneğine sahip olan kısımda neler olduğunu biliyorum. Bunun için çok gergin, çok sinirli olmalıyım, ama bu garip ve rahatsız edici ihtiyaç derin ve ezici bir dolgunluk hissine dönüştü. Bedenim o kadar sıcak, ihtiyaç ve şehvetle o kadar dolmuş ki, bırakıp gitmek istiyorum. Her şeyin bu kadar basit olmasını, zevkten başka bir şey hissetmemeyi, arzulandıktan başka bir şey olmamayı, ihtiyaçlarımın tamamen karşılandığını bilmeyi istiyorum, diğer her şeyi bırakabilirim.

"Bırak beni bebeğim," diye hırslıyor Titan bana karşı, hassas tenimde titreşerek. "Baban için fişkirt."

Artık çok geç, kendimi tutamıyorum ve baraj patlıyor. Islaklığımın fişkırdığını, amımın taşıdığını, kalçalarımı ve kıkırmı kapladığını hissediyorum. Altımdaki bin iplik numaralı çarşafları ıslatıyorum.

"Siktir!" Çıglık atıyorum ve orgazm sadece birikmiş tutkumu değil, aynı zamanda gecikmiş faturalar ve öfkeli telefon görüşmeleriyle biriken yılların gerginliğini de serbest bırakırken, uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Tanrım... Baba."

Kalçalarımın arasında onu boğuyor olmam gerektiğinden emin olsam bile dili durmuyor.

"İşte bu, bebeğim, işte bu. Devam et."

Ve yapıyorum, sertçe boşalıyorum ve ağzına karşı titriyorum. Yatağa tutunarak çıglık atıyorum, ta ki sonunda bedenim yorgunluktan geriye düşene ve tüm kaslarım daha önce hissettiğimi hiç hatırlamadığım bir rahatlığa kavuşana kadar.

Titan vücudumda yukarı doğru hareket ediyor ve yüzümü kavrayarak bakışlarımı tekrar kendisine yöneltiyor. Gözlerimi tekrar arıyor,

Bu sefer aradığı şeyi buluyor. Gururlu bir gülümseme dudaklarını büküyor ve gri bakışlarını parlatıyor.

"Aferin kızıma."

B Sağ beyaz ışık göz kapaklarıma vuruyor ve güneşin sıcaklığının vücuduma yayıldığını hissediyorum. Çok iyi hissettiriyor ve kaslarım çok rahatlamış, daha derine kıvrılıyorum.

Örtüler. Geriye doğru sokuluyorum ve sırtımda sıcak, sert bir göğüs hissediyorum.

Titan.

"Siktir." Bir nefesle sarsılarak uyandım.

Bu benim yatağım değil. Burası benim dairem değil. Bütün gece burada uyudum, büyük bir kısmı bu adama... sadece on iki saatten az süredir tanıdığım bu adama küçük bir kaşık olarak. Hâlâ burada olmamalıydım. Parayı aldım. Gitmiş olmalıydım.

Gece bana sisli, seks dolu bir rüyada geri geldi. Söyleyebildiğim tek kelimeler "daha fazla", "lütfen" ve "baba" olana kadar parmaklanmış, emilmiş ve yalanmıştım. Hiç soyunmamıştı ve onu öpmekten ya da tamamen giyinik halini ellemekten fazlasını yapmama izin vermedi. Şimdi bile, huzur içinde uyurken hala gömleğini ve pantolonunu giyiyor. Dinlenirken bile bir savaşçı gibi, kaslı vücudu uykusunda bile güçlü bir şekilde harekete hazır görünüyor.

Bu kadar derin uyuduğu için ona lanet ediyorum.

Dün gece olan her şey için onu lanetliyorum. Bunu kabul etmiş olmam ya da çok iyi hissettirmiş olması önemli değil. Böyle olmaması gerekiyordu.

Hatalara yol açan budur. Bu da yanlış insanlara güvenmeye yol açar.

Utanç tenimi yakıyor. Beni ağlatmıştı. On sekiz yaşında evden kovulmak bile bunu yapmamıştı. Adını haykırmamı sağladı. Beni

Düzenlemelerimle kolayca hükmettiğim güçten vazgeçtim. En başta onun yatağında olmamın nedeninin para olduğunu unutacak kadar kendimi Titan'a teslim etmişim. Bunu bana o yapmıştı ve ben de bu ayrıcalık için ona baba demiştim.

Çatık kaşlarla Titan'ın vücudunu tarıyorum, zayıflık arıyorum, benim hissettiğim rahatsızlığın bir kısmını hissedebilmesi için onu inciklerinden tekmelemeyi her şeyden çok istiyorum. Onun yerine bakışlarım zümrüt yüzüğüne takılıyor. Gün ışığında her nasılsa daha da büyük ve gösterişli görünüyor, parlak yeşil ışıktan kesitler yansıtıyor. Daha önce fark etmemiştim ama parmağında gevşek duruyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum. Ben bundan daha zekiyim, gerçekten. Ama Titan beni bir şeyleri hissetmeye zorladı, hiçbir yabancının bana hissettirmemesi gereken savunmasız, yumuşak şeyleri. Yatakta sessizce kayıyorum, rahatlamış bedenine çok yaklaşmamaya dikkat ediyorum ki şilte onun etrafında eğilmesin. Eli yastığın üzerinde açık bir şekilde duruyor. Eğilip iki yanındaki gümüş yüzüğü yavaşça kavrarken düşünmeme izin vermiyorum, yukarı kaydırırken diğer parmaklarına dokunmamaya dikkat ediyorum. Yüzüğü çıkarmayı başarana kadar nefes almıyorum ya da gözümü kırpmıyorum.

Evet. Yüzüğü avucuma alıp yataktan kayarken neşeli bir ciyaklamayı bastırıyorum. Elimde beklediğimden daha da ağır hissediyorum. Suçluluk duygusunun sessiz kemirişini kafamdan kovarken, kafamda binlerce nakit uygulaması caching'i dans ediyor.

Odanın içinde hızla dolaşp önce ayakkabılarımı arıyorum. Sonra elbisemi ve külotumu da alıp yatağın karşısındaki zengin taba rengi deri koltuğun üzerine atıyorum. Elbisemi giymek için çabalarken bile Titan'ın yüzüğünü avucumda sıkıca tutuyorum. Kıpırdanıyorum ve sessizce zıplıyorum, onu vücudumdan aşağı indirmeye çalışıyorum, çatı katından mümkün olduğunca çabuk çıkmak için hareket ediyorum.

Sonunda arka duvardaki aynaya baktığımda, ödünç aldığım elbisemden vazgeçmiş ve dışarı çıkmaya karar

vermiştim

Gerekirse battaniyeye sarınarak binanın dışına çıkıyorum, bakışlarım yansımada taştan bir canavarla karşılaşır.

Ne oluyor lan?!

Arkamdaki korkunç yaratığın Titan'ın eserlerinden biri olduğunu fark ettiğimde bir çığlığı bastırıyorum ve karanlık ile orgazm arasında bir gece önce onu fark etmemiştim.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, sesimin duyulmamasına dikkat ediyorum ama onu daha iyi görebilmek istiyorum.

Çok büyük.

Granit gargoye, pürüzsüz kafasından koç boynuzu gibi çıkan ve yüzünü çerçevelemek için aşağı doğru kıvrılan büyük, kavisli boynuzlarıyla odanın neredeyse yarısını kaplıyor. Eğimli elmacık kemikleri ve çene hattı keskin bir şekilde oyulmuştur. Kalın kaşları ve sivri kulakları onu karanlık ve uhrevi bir şey olarak işaretler. El ve ayaklarındaki keskin, parlak siyah pençeler heykeltıraşın ilham kaynağının muhtemelen cennet değil cehennem olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Uzun, kalın konik kuyruğu ayaklarının etrafında yerde kıvrılır. Küçük tümsekler ve çıkıntılar kuyruğun ucunu boydan boya keser ve tabana doğru ilerledikçe seyrekleşir. Kanatları kocaman, uçları yerde sürükleniyor ve tuhaflıklarıyla çok güzeller. Taşın bu kadar narin görünebileceğini bilmezdim.

Gitmeliyim ama bunun yerine, kemiğe benzeyen sağlam çerçevenin kanatların ince bir zarına benzeyen şeye nasıl geçtiğine daha yakından bakmak için eğiliyorum.

Sonra bir kanat hareket eder.

Çıglık atıyorum, yarı çekiştirilmiş elbisemle ayağım takılıyor ve deri koltuğa cırılçıplak düşüyorum. Gargoye'ın yüzünün ve göğsünün neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyorum: İnsan ikizini daha dün gece ay ışığında görmüştüm.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın, Julianna." Titan'ın sesi taş gargoye'dan geliyor.

Bölüm
FOUR

TI TAN

"W Sen kimsin be?" Julianna bağıyor. Kahverengi gözleri kocaman, göz bebekleri parlayan siyah havuzlara dönüşmüş.

Onun ne gördüğünü biliyorum.

Bir canavar.

Çıplak, parmakları sandalyenin kenarlarını kavıyor ve dizleri göğsüne doğru çekilmiş. Ağzı - dün gece adımı haykırışını, bana "Baba" deyişini izlediğim güzel pembe ağzı - mükemmel bir dehşet O'su oluşturuyor.

"Ben bir gargoyle'um, Julianna."

Kuyruğumu sürükleyerek ve pençelerimle yeri kazıyarak ona doğru bir adım atıyorum ve o da korkuyla bir çığlık daha atıyor. Adımlarımın ortasında durdum. Ardından bir inleme gelmediği sürece, ağzından çıkan bu sesi bir daha asla duymak istemiyorum.

Dün gece tereddüt ettiği anlar oldu ama asla korkmadı. Çok gergin. Harris'le bardayken tavan penceresinden ve çatı katına geldiğinde tekrar gördüm. Benim küçük yüzük hırsızımın omuzlarında dünyanın yükü vardı. Kendini bırakmak, bedenini ve zevkini bana vermek için mücadele etmişti ama o iyi bir kızdı ve bunu başardı. Şimdi bana bakarken, ağırlığın omuzlarına sıkıca geri döndüğünü görebiliyorum.

"Neden yüzüğümü çalmak zorundaydın, bebeğim?" Sakinleştirici bir şekilde sordum.

İlk içgüdüm ona dokunmak, ama buna zamanım yok. Dün gece, Çekme'nin göğsümdeki baskısı gevşemişti ve bir an için başka bir şey, başka birini düşünmeme izin verilmişti. Julianna dilime ve parmaklarıma sertçe boşalırken o kadar güzel ve özgürdü ki. Geceyi erken bitiremezdim.

Koltuğunda kayıyor ve kendini daha da geriye itiyor. Şaşkınlık dolgun dudaklarını buruşturup yüzünü buruşturuyor ve ellerinin titremesine neden olan korkuyu görüyorum. Çekme titriyor, önümdeki korkmuş insana odaklanmamı sağlamak için bir milisaniyeliğine amacından sapıyor.

"Gel yatağa otur." Gerçek sesim büyülenmiş halime göre daha kalın, daha çakıllı ve törpülü, bu yüzden ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum.

Genellikle, gerçek formumu paylaşmadan önce bir insanın Garip'i keşfetmeyi ve sırrımızı saklamayı kaldırıp kaldıramayacağını tartarım ama Julianna bana bu seçeneği sunmadı. Ve onun etrafındaki savunmamı düşüren ben oldum, kendimi zevke bıraktım ve kardeşliğe olan görevimde rahatladım. Kanıt olmadan kimsenin varlığımıza inanmayacağını bilecek kadar akıllı, ama en başta asla öğrenmemeliydi.

Yapmam gereken her neyse, kardeşlerim çatı katına dönmeden önce çabucak yapılmalı, ama onu acele ettirmek istemiyorum.

"İş tamam Julianna."

Hareket etmiyor, ben de onu itmiyorum. Bunun yerine yataktan bir battaniye çekip ona uzatıyorum. Benden alıyor, battaniyeyi temkinli bir şekilde kavrarken pençelerime bakıyor. Battaniyeyi etrafına çekiştirirken ilk şokun bir kısmı geçti. Yine de kanatlarımı katladığımdan, kuyruğumu kıpırdatmadığımdan ve omuzlarımı kamburlaştırdığımdan emin oluyorum.

"Sen gerçeksin, değil mi?" Julianna sessizce soruyor, gözleri vücudumun üzerinde gezinirken sesi titriyor, boynuzlarımda duraklıyor ve göğsümün aşağısını tarıyor.

Bakışları açıkta duran sikime takılıyor. Tüm türüm gibi benim anatomim de bir insan erkeğinininkine benziyor, ancak ölçek ve çevre bakımından belirgin bir şekilde insan dışı ve kuyruğumdakilerle eşleşen, uzunluğumun alt birkaç santimini çevreleyen ve uyarılmayla mora dönüşen kabarık çıkıntılar benim Garip olduğumu doğruluyor.

Yüksek sesle yutkunuyor ve ekliyor, "Ben... Ben halüsinasyon görmüyorum, değil mi?"

Battaniyesinin içinde kıpırdanıyor, sandalyede huzursuzca hareket ediyor, kahverengi gözlerinde merak altın rengi kıvılcımlar çıkarıyor ve yumuşak aletimin kalçama dayanırken canlandığını hissediyorum. Kendime engel olamıyorum. Onu ayaklarımın dibinde diz çökerken görmeyi düşünüyorum. Dilini sikimin ucunda gezdirmeden önce bana bakarken parlak dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Beni ağzına almak için mücadele ederdi ama babası için alırdı.

"Aklın tamamen başında, Julianna." Boğuk bir kahkaha sözlerimi hafifletiyor ve beynimi şehvetin eşiğinden geri çekiyor. Şimdi zamanı değil. "Ben bir gargoyl'e um ve çok gerçeğim."

"Bir gargoyl... Bu nasıl mümkün olabilir?" Dikkati tekrar yüzümde ve kollarını göğsünde sıkıca kavlıyor.

"Sihir," diyorum nazikçe.

"Büyü mü? Tabii ki sihir. Neden benim aklıma gelmedi, bu sadece... sihir!" Vücudunu sarsan uzun, histerik bir kahkaha atıyor ve battaniyeyi omuzlarından düşürüyor.

Gülerken titriyor. Uzanıp battaniyeyi tekrar kollarının üzerine örtüyorum. Dokunduğumda kıpırdamıyor ama benden uzaklaşmıyor. Bunun yerine, omzunun üzerindeki kumaşı düzelten keskin, siyah pençelerime dikkat kesiliyor.

Sonunda tekrar konuştuğunda, ilgisi rahatsızlığı ve korkusuyla karışıyor. "Bu... şeytanla anlaşma yapmış kara büyü ya da iyi cadı Glinda büyüğü gibi bir şey mi? Tüm bunların anlam kazanması için sihirli sözcükleri söylemem ve çakma Louboutin'lerimi üç kez tıklamam mı gerekiyor?"

"Deneyebilmen için sana gerçeklerinden alacağım."

Gözleri parlıyor ve göğsüm hafifliyor. Sonra gözleri ağzımın alt köşelerinden çıkan dişlerime takılıyor. Korkuya hazırlanıyorum ama tek gördüğüm merak.

"Şeytanla anlaşma yok." Devam ediyorum, "Ama evet, kardeşlerimi ve beni yaratan büyücülüktür."

"Kardeşler mi?" Yeni bilgiyi anlamaya çalışırken kalkık burnu kırışıyor. "Bekle... ve cadılar da mı var? Los Angeles'taki gerçek cadılar gibi mi?"

Ve vampirler, kurt adamlar ve çok daha fazlası... Ama henüz Garip'lerin gizli dünyası hakkında daha fazla şey bilmesine gerek yok.

"Evet, biz güçlü cadılar tarafından taştan yaratıldık ve kendi büyümüzle aşılandık. Büyülü emanetleri korumakla görevliyiz. Bu yüzden Freddy'nin bilgilerine ve bir sonraki etkinliğinin yerine ihtiyacım vardı."

"Yani, şirket casusluğu değil mi?" Her şeyi anlamaya çalışırken ince kaşları birbirine çarpıyor. "Büyülü kalıntılarınizi mı çaldı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Ne kadarını açıklayacağımdan emin değilim. Gargoyleler ve cadılar neyse de, kardeşliğin Garip'teki en güçlü emanetleri tutmak için yaratılmış bir cep alemini korumakla nasıl görevlendirildiğini açıklamak, ondan üstesinden gelmesini beklemek için çok fazla gibi görünüyor. Bunun yerine, basit tuttum.

"Ona Harris tarafından bize ait bir şey verildiğine inanıyoruz. Kutsal emanetlerimizin geri kalanına erişmemizi sağlayan bir anahtar. Söylentilere göre, Freddy onun büyülü özelliklerinden habersiz. Yine de onda ve ona ihtiyacımız var. Verdiğiniz bilgi bize çok yardımcı oldu."

"Ah," diyor düz bir şekilde, sanki mantıklı bir dayanak bulmaya çalışıyor ve başaramıyormuş gibi.

Ben daha fazla açıklama yapamadan uzanıp göğsümü dürttü. Etimin boyun eğdiğini hissettiğinde, tekrar tekrar dürtüyor.

"Sen gerçek taştan mı yapıldın?"

"Bebeğim." Dürtmeye ve dürtmeye devam ederken, göğsümden aşağı inip kaburgalarımın arasına ve sonra karnımın sert düzlemine saplamak için bir uyarı hırıltısı çıkardım. Her dokunuşta sikimin seğirdiğini ya da parmaklarının fırçasıyla kuyruğumun ısındığını ve daha hassaslaştığını fark etmiyor gibi görünüyor.

"Üzgünüm, iyi hissediyorsun... um, iyi..." Ne itiraf ettiğinin farkına varmış gibi kaşlarını çatıyor ve sandalyesinde hızla geri çekiliyor, kendini dik oturacak şekilde ayarlıyor, cevap verirken omuzları geride. "Yani, bekliyordum ki... bilirsin, taş gibi sert, ama sen..."

"Hayır. Sadece nöbetçi olduğumda, gerektiğinde katı taşa dönüşüyorum." Bakışları sikimden tavana doğru kayarken dudaklarımın kenarından bir sırıtma geçiyor.

Derin bir nefes alırken geniş göğsünün battaniyenin altında yükselip alçalmasını, meme uçlarının kumaşa baskı yapmasını izliyorum. Deri koltukta kendini ayarlıyor, omuzlarını bana doğru dikleştiriyor ve sonunda göz göze geliyoruz. Dönüşümümünden bu yana ilk kez yüzüme bir saniyeden fazla bakıyor. Korkunç görünüşüme karşı kendini çelikleştirmek zorunda mı kalıyor yoksa bakmadığımı düşündüğünde ortaya çıkan arzu mu anlayamıyorum.

"Bunu şaşırtıcı derecede iyi karşılıyorsun."

"Sadece Louboutin'leri düşünüyorum." Julianna gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Şokun ve korkunun bir kısmı kesinlikle geçmiştir, ama cilalı şeker bebek cephesi sağlam bir şekilde yerine yerleşmiştir.

Ağır kanat sesleri ve pençelerin karo balkonda çıkardığı sıyrıklar kulaklarıma çarptığında kaskatı kesiliyorum. Ardından cam kapıların keskin bir şekilde kaymasıyla birkaç çift pençeli ayağın oturma odasına girdiğini duyuyorum. Hafif bir ping sesi asansörün çatı katına ulaştığını duyuruyor, ardından insan asistanım Eden'ın topuklu ayakkabılarının mermer üzerindeki ritmik sesi geliyor.

Julianna'yla vizitler arasında Freddy'nin bir sonraki etkinliğinin adresini ve bilgilerini sağ kolum Rook'a göndermeyi başarmıştım. O da Los Angeles cadılar meclisinin baş rahibesi Drusila ile temasa geçti. Kilit Taşı'nı çevreleyen büyü çok güçlü ve ayak izi kolayca tespit edilemeyecek kadar büyük, ancak o d a k l a n ı l a c a k bir konumla, meclisin aşağıdakileri görmesi mümkün olabilir

Freddy gerçekten de aradığımız şeye ve onun tam olarak nerede tutulduğuna sahip. Şimdi Rook ve diğer kardeşlerim öğrendikleri her şeyi rapor edecekler.

Keystone'u tekrar görme, ona dokunma düşüncesi Pull'un canlanmasına neden oluyor. Dışarı çıkmak ve amacına, benim amacıma yeniden kavuşmak için can attıkça göğsümün taş duvarlarına sürtündüğünü hissediyorum.

"Ne oldu?" Julianna sandalyede öne doğru eğilerek soruyor.

Gargoyle işitme duyusu, tüm duyularımız gibi, Yadigar Odası'nı savunurken bize en büyük avantajı sağlamak üzere inşa edilmiştir. Duyabildiklerim insan kulağı tarafından algılanamaz.

"Arkama geç." Ona doğru yürüyorum, pençemi uzatıp onu arkama çekiyorum.

"Neden?" Başı endişeyle geriye atıyor ve vücudu sanki kendini ileri fırlatmaya hazırlanıyormuş gibi sandalyede öne doğru kayıyor.

"Güven bana." Sesimi alçaltarak nazikçe ikna etmeye çalışıyorum. "Dediğimi yap ve arkama geç."

"Hayır," diye tıslıyor, şüphecilik gözlerini karartıyor. Ellerini sandalyenin kollarına sıkıca yerleştiriyor ve kendini ayağa kaldırıyor. Yatak odasının kapısına doğru birkaç küçük adım atıyor. "Sana güvenmek mi? Evet, doğru."

Bir sırtışı bastırıyorum. Kendi çıkarı için bana itaat etmesine ihtiyacım var ama yine de çoğu insanın sineceği bir şey karşısında gösterdiği ateş beni fazlasıyla memnun ediyor. Pek çok kişi bir canavara bakıp öfkeyle karşılık veremez.

"Julianna..."

Yüzünden şaşkınlık geçiyor, kaşlarını yumuşatıyor, sonra bana kaşlarını çatıyor ve koridora doğru birkaç adım daha yürüyor.

"Yaklaşık otuz saniye içinde, benim kadar büyük ve korkunç dört gargoyle daha bu odaya girecek ve sen çıplaksın. Şimdi arkama geç."

Bu onu durduruyor, battaniyeyi göğsüne bastırırken vücudu kaskatı kesiliyor. Eden'ın topuklarının keskin tıkırtılarının koridorun sadece birkaç kapı ötesinden

yankılandığını duyuyorum, yüksek sesle

Julianna'nın bile duyabileceğinden eminim ve hemen şimdi tartışmanın zamanı olmadığına karar verdim.

"Orada kal o zaman." Küçük hırsıza doğru yürüyorum ve salona açılan açık kapıyı kapatıyorum. Çatı katı gargoylle boyutları düşünülerek inşa edilmiş. Sadece kanatlara, pençelere ve boynuzlara takılacak kapılara gerek yok. Büyük bir vınlamayla kanatlarımı açıp onu ve odayı koridorun görüşünden tamamen kapatırken Julianna'nın soluğunu duyuyorum.

"Hey, Titan. Biliyorsun cadılar meclisinin tören hançeri girişte yerde yatıyor ve ben bunu buldum... uh oh...." Eden yatak odasında durdu, Julianna'nın çantası bileğinden sarkıyordu, beni çıplak ve kanatları açık görünce. Gözleri önce tavana, sonra da bize doğru gelen dört gargoylle'a kayıyor.

Julianna arkamda hareket ediyor. Narin ayakları yere basıyor, parmakları kanadımın kenarından kıvrılıyor.

"Patron," diyor Rook Eden'in yanına vardığında. Stiel, Knox ve Dredd de arkasından gelerek koridoru dolduruyor. "Her zamanki saatinde senden haber alamayınca bir şey olmuş olabileceğinden endişelendik."

"Görünüşe göre boşuna endişelenmişiz." Knox kabaca gülüyor ve sırtını duvara yaslıyor. "Patron uyumaya karar verdi."

İlk defa kardeşlerimi Julianna'nın görebileceği şekilde görüyorum, hepimiz farklı yaratılmışız ama zalim özelliklerimizin çoğu aynı. Vahşi pençelerimiz ve dişlerimiz, kabaca kesilmiş açılarımız ve iri formlarımız. Korkutmak için oyulmuştuk. Kanatlarımı daha yukarı kaldırıyorum, kapı aralığını doldurabildiğim kadar dolduruyorum.

Dün geceyi farklı bir şekilde ele almalıydım ama o hâlâ burada, arkamda ve tek düşünebildiğim onu korumak.

Eden soluk soluğa kalıyor ve Julianna'nın kafasını kanadımın etrafından çıkardığını fark ediyorum.

"Sen yapmadın." Eden kaşlarını çatıyor, sıkıca sarılmış siyah topuzu sallanırken başını eğiyor ve onaylamayan bir ifadeyle

Bana bak.

"Tanrı aşkına," diye bağılıyor Dredd. İnsanı gördüğünde yaralı kanatları sinirlenerek çırpınıyor.

"Şimdi neden randevu görevi istediğini biliyoruz." Knox içten bir kahkaha atıyor ve Julianna'ya göz kırpmıyor.

Saçma bir sahiplenme ihtiyacı dişlerimi göstermeme neden oluyor ve Knox anında geri adım atıyor.

"Çık dışarı. Şimdi," diye kükrerim. "Hepiniz. Önce bununla ilgilenmem gerek."

"Hemen konuşmamız gerek," diye hırlıyor Dredd. "Anahtar Taşı çok önemli."

Çekiş göğsümde kükrerken bile karşılık olarak hırlıyorum.

Berbat ettim. Bir an için Julianna'yı göndermeyi düşündüm. Eden'a ona aşağıya kadar eşlik etmesini ve olan her şeyi unutmasına yetecek kadar parayla onu evine göndermesini söyledim. Benim önceliğim her zaman Yadigar Odası olacak.

-Çekim bunu gerektiriyor ve Julianna da dahil olmak üzere buna meydan okuyan her şey kendini beğenmişliktir. Ama bunu yapamıyorum.

Eden yüksek sesle tuts, Dredd ve bana bakıyor. Aynı zamanda, aynı taş ocağından çıkan taşlarla, aynı amaca hizmet etmek için yapıldık ama Dredd'in solo işler için gönüllü olmasının bir nedeni var ve onu kolayca bırakabilirim. Başkalarıyla iyi oynamıyor.

"Haydi çocuklar. Bir misafirimiz var." Eden bize doğru yaklaşırken başını sallıyor ve kanadımın üzerinden bakıyor. "Hey, Julianna..."

"Jules." Eden'ı düzeltirken sesi çatlıyor ama daha da güçleniyor. "Çoğu insan bana Jules der."

Dudaklarımın köşesi titriyor ve Julianna'nın daha net görebilmesi için kanadımı yeterince indiriyorum.

"Jules, anladım. Sanırım bu senin." Eden başını sallıyor, çantayı ona uzatırken bana bakıyor. "Telefonun bir süredir titriyor."

"Teşekkürler." Julianna elini çantaya sokup cep telefonunu çıkarmadan önce başını kaldırıp bakmıyor. Kaşlarımı çattım. I

Mesajları arasında gezinirken kalbinin daha hızlı attığını duyuyor ve ter kokusunun tenini kapladığını hissediyorum.

Kendini neyin içine soktun, küçük hırsız?

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye devam ediyor Eden, "dünyanın görüldüğü gibi olmadığını öğrenmek. Neden biz mutfakta kahvaltı edip sohbet ederken büyük adamların sıkıcı işlerinden bahsetmelerine izin vermiyoruz? Ben her şeyi açıklayacağım."

"Eden'la git, sonra konuşuruz," diyorum kararlı bir şekilde, kanadımın üzerinden geriye bakarak.

"Hayır." Julianna'nın dudaklarından dökülen bu sözcük onu bile ürkütmüşe benziyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kaşlarımı ona doğru çatıyorum.

"Ah... hayır," diye tekrarlıyor ve sesindeki belirsizliği duyabiliyorum, ama devam ediyor, "Büyünün, çörtenlerin ve cadıların gerçek olduğunu öğrenmemi bekleyemezsin ve sonra ayrılıp... ne? Geceleri gerçekten neler olduğunu bilmiyormuşum gibi mi davranayım?"

"Ve vampirler," diye yardımseverce öneriyor Eden. "Satyrler," diye ekliyor Rook.

Knox sırtarak, "Şekil değiştirenler," diye söze giriyor.

"Succubi'yi unutma." Stiel kaşlarını alaycı bir şekilde oynatıyor.

"Dur," diyorum, vurgulamak için kuyruğumu yere vuruyorum.

"Evet, hepsi bu... kesinlikle bu." Julianna'nın gözleri tekrar kocaman birer fincan tabağı haline geliyor, ama kararlı bir yutkunmayla devam ediyor, "Yalancı olmadığını söyledin, ama eğer bu yüzüğü senden almamış olsaydım..."

Zümrüt yüzüğümü ortaya çıkarıyor ve odaya doğru uzatıyor. Yüzüğü acı verecek kadar sıkılmış olmalı ki avucunun yumuşak etinde derin oyuklar var.

"Yüzüğü Titan'dan mı aldın? O fark etmeden mi? Nasıl?" Knox hayretle soruyor, keskin bir şekilde çukurlaşmış yüzü hayranlıktan sersemlemiş.

Yetenekli küçük hırsız.

Dredd kuyruğunu yere vurarak, "Yabancılar hoş karşılanmıyor," diye bağıyor. Kuyruğunun ucundaki dikey kaburgalar mermere sertçe vuruyor ve çatı katında yankılanıyor.

"Bu kadar yeter," diye hırladım. "O kalıyor."

Dredd hızla geri çekilir ve teknik olarak hâlâ koridorda olmasına rağmen gruptan mümkün olduğunca uzaklaşır.

"Teşekkürler." Julianna gülümsüyor, eli tekrar yüzüğün etrafına dolanırken küçük ve kısık. Hâlâ elinde olduğunun farkında mı, yoksa onu bir güvenlik battaniyesi gibi mi tutuyor emin değilim. Her iki durumda da, henüz ona ihtiyacım yok, bu yüzden ne isterse yapabilir. Sadece ikimiz olduğumuzda çalma konusunu ele alacağım.

Kanatlarımı indiriyorum ve ona herkesi tam olarak görebilmesi için hafifçe yana kayıyorum. Hepimizi korkunç ihtişamımızla görsün diye. Bir ayağından diğerine geçerek battaniyeyi vücuduna sıkıca sarıyor. Şu anda benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, ona bakacağımı söyledim ve tam olarak bunu yapacağım. Sonra da o baştan çıkarıcı kışını buradan çıkaracağım.

"Rook." Tekrar kardeşlerime odaklanıyorum ve Rook askeri bir hassasiyetle öne doğru adım atıyor. "Peçetede ki bilgi hakkında ne buldun? Meclis, Freddy'nin Anahtar Taşı'nı orada tutup tutmadığını biliyor mu?"

"Stiel bunun Freddy'nin adresi olduğunu ve iki hafta sonra koleksiyoncu dostlarına son bulduğu eserleri tanıtacağı bir etkinlik düzenleyeceğini doğruladı. Görünüşe göre yakın zamanda Türkiye'den iki bin yıllık bir tören kabı almış." Rook öne doğru ilerler ve bilgiyi aktarırken hazır olda bekler.

"Satın mı aldın? Çalındı demek istiyorsun," diye tısladı Dredd.

"Freddy de Harris'ten farklı değil," diye onaylıyor Stiel. "Çaldıkları eşyaları kültürleri ya da insanları düşünmeden çalıyorlar. Keystone'un bizim hakkımız olduğunu umursamayacaklar."

Kardeşliğin çatı katında sergilenen eşyalar ya Garip'in bir üyesi tarafından korumamız için bize verilen eserler ya da yüzyıllar boyunca hediye edilen veya satın alınan sanat eserleridir. Hiç kimsenin Keystone'un kaybından duyduğumuz acıyı hissetmesine sebep olmayacağım.

"İşte bu yüzden bu işi şimdi hallediyoruz," diyorum kararlılıkla. "Şimdi, Rook, meclis ne dedi?"

"Drusila yakında burada olacak ve keşfettikleri her şeyi gözden geçirecek."

"Meclisin onu binanın neresinde olduğuna kadar daraltabileceğini düşünüyor mu?"

"Emin değil. İçindeki güç çok büyük ve yarattığı sinyal çok büyük. Binanın yerini tespit edebilecekleri için bile şanslılar."

"Dredd ve ben bu sabah erken saatlerde bir ön uçuş yaptık," diye araya giriyor Stiel, Rook'un hizasına geçerek.

"Ve?"

"Her giriş noktasında güvenlik görevlileri var." Dredd koridorun sonundaki yerinden kımıldamıyor.

"Burası Freddy'nin birincil konutu değil, ünlüler arasında popüler olan bir binada yeni satın aldığı bir çatı katı. Daha yüksek bir güvenlik seviyesi beklemeliyiz," diye ekliyor Stiel. "Etkinlik gecesi daha da fazla."

"Muhafızların hepsi insan mı?"

"Evet. Binaya girip çıkarken izlediğimiz herkes insandı," diye hızlıca cevap veriyor ve sanki araya girmesini bekliyormuş gibi Dredd'e bakıyor.

Bu Garipler arasında bir kuraldır. İlk önce bize karşı hareket etmedikleri sürece insanlara zarar vermeyiz. Çoğu insan varlığımızdan haberdar olmadığı için, Dredd farklı düşünse de, bu emre uymak hiç zor olmamıştır.

"Beni içeri sokmanın bir yolunu bulmalıyız. Mekânı bu şekilde arayın." Kuyruğum sinirli bir şekilde kapının pervazına vuruyor. Arkama baktığımda, Julianna'nın baktığını görüyorum, görünüşe göre kaburgalarımın ritmik gümbürtüsünden büyülenmiş

tahtaya karşı. Onu eğlendirmek için ilk baştaki hayal kırıklığının üstesinden gelmeye devam ediyorum.

"Şekil değiştirenler için çalıştığım son iş, aynı blokta, yakınlardaki bir yüksek binadaydı," diye söze giriyor Knox, kurt şekil değiştirenlerle gözetim işini daha birkaç gün önce bitirmiş. Bruder Güvenlik, kurtlarla sık sık çalışıyor. "Etrafı gözetleyen birini fark edeceklerdir. Yeni insanlardan oluşan bir kalabalığın arasına karışabileceğiniz bir etkinlikte içeri girmeniz daha iyi olur."

"İki hafta beklemeyeceğim," diye homurdanıyorum, Pull'un getirdiği ani öfke patlamasıyla.

"Gerek yok," diyor Stiel hemen. "Dün gece kişisel asistanının e-postasına girdim. Freddy çatı katında bir filmin kapanış partisine ev sahipliği yapıyor. Bu onun kişisel bir projesi, bu yüzden küçük bir kalabalık olacak, ama kimse fark etmeden seni kolayca davetli listesine ekleyebileceğim kadar çok insan davetli."

"Güzel." Başımı salladım, bir planın oluşmasıyla çekiş sessizleşti. "Bu sayede Anahtar Taşı'nı nerede tuttuğunu ve onu geri almak için ne yapmamız gerektiğini bulabileceğim. Şimdi, eserin ortaya çıkarılması ne olacak? Bana bir davetiye bulabilir misin?"

"Bu çok daha sıkı korunan bir liste. Asistanın e-postalarında bundan bahsedildiğini gördüm, ancak Freddy'nin müzayedeye davet ettiği kişilerin yalnızca fiziksel bir kopyasını tuttuğu anlaşılıyor. Tahminimce arkadaşları da onunla aynı yasadışı koleksiyon eşyalarına ilgi duyuyor. Davet ettiği hiç kimse hacklenebilir bir listede yer almak istemez."

"Tamam." Başımı salladım. "Sarma partisine konuklardan biri olarak gireceğim, Keystone'un yerini ve etrafındaki güvenlik detaylarını keşfedeceğim. Stiel, sokağın karşısındaki kameralara girmeni istiyorum. Rook, cadılar meclisi ile temasta kal. Umarım Drusila'nın bugün bizim için iyi haberleri olur. Aksi takdirde, Dredd, Stiel, Cumartesi gecesi çatılardasınız. Anladınız mı?"

Gargoyleler başlarını sallıyor ve Eden tabletine hararetle bir şeyler yazıyor.

"Keystone'u kapabilirsem kaparım, ama kapamazsam Freddy'yi açılışına davet edilmeye değer olduğuma ikna etmem gerekecek."

Nereden geldiği belli olmayan bir kahkaha, sanki bir barajın yıkılması gibi, yatak odasını ve koridoru dolduruyor. Julianna'yla yüzleşmek için döndüğümde hemen sönüyor.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Şak diye söyledim.

Tüm vücudunun donup kalmasını ve gözlerinden bir parça paniğin geçmesini izliyorum. Bakışlarının korkuya dönüşeceği anı bekliyorum. Ama asla öyle olmuyor. Hızla buzları çözülüyor ve ateş geri dönüyor, yüzünü aydınlatıyor ve ışık irislerindeki altın benekleri yakaladıkça kahverengi gözlerini erimiş pekmeze ısıtıyor.

"Seni gördün mü?" Bir kıkırdamayı daha bastırıyor.

Gözlerimi kısıyorum ve kalın kaşlarımı çatarak ince buz üzerinde yürüdüğünü anlatmaya çalışan bir bakış atıyorum ama küçük hırsız kendini çabucak düzeltiyor.

"İnsan halini kastediyorum, çünkü onun obje koleksiyonunun geri kalanıyla birlikte gizlice içeri girmediğini varsayıyorum."

Rook ciddiyetle, "Önerildi ama Freddy heykel koleksiyonu yapmıyor gibi görünüyor, bu yüzden Titan yersiz olur," diye cevap verdi.

Eden'in boğuk bir kahkaha attığını ve hemen ardından bunu öksürüğe çevirdiğini duyuyorum.

"Dün geceye kadar Freddy'nin senin Keystone şeyine sahip olduğunu bilmiyordun. Onun nasıl bir eğlence dünyasında çalıştığını ya da kimlerle iş yaptığını bile bilmiyorsun ama onların arasına karışmak mı istiyorsun?" Bir an duraksıyor, beş canavarın dikkatinin üzerinde olduğunu fark edince yutkunuyor ama durmuyor. "Adamı şahsen tanımıyorum ama oyunculuk yaparken hakkında yeterince hikâye duydum. Paket partilerin, saldırgan yönetmenlerin ve kendini beğenmiş stüdyo başkanlarının dünyasını biliyorum. Ve sen de pek göze çarpmayan biri değilsin. Tanıştığımız andan itibaren sende bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Bazı bilgileri atladım ama yalan söylemedim," diyorum kararlılıkla.

"Öyle dediniz... ama insanlar öyle. Ve sanırım insanlarla etkileşimde iyi olmadığını kabul edebilirsin. Tüm ipuçlarını yanlış okudum ve insanları okumak benim işim. Farklı kalabalıkların arasına nasıl karışacağımı biliyorum ve sen, üzülerek söylüyorum, büyük gri bir başparmak gibi göze çarpıyorsun."

Eden ve kardeşlerim ondan bana bakıyor, ona yanıldığını ve planımızın kusursuz olduğunu söylememi bekliyorlar. Ama yüzlerce yıl boyunca insanlarla temas kurmadık ve ancak son yüzyılda Gariplerle yeniden bağlantı kurduk. Julianna dün geceki konuşmamızda bir gariplik hissettiyse, bunun nedeni orada olması ve benim pratik yapmamamdı.

Hız kazanarak devam ediyor.

"Los Angeles'ın en gözde davetlerinden birini almak için konuşmanın o kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Benim işim Freddy gibi erkeklerle iletişim kurmak, hem şeker bebekken hem de oyunculuk yaparken. Onları nasıl yanıma çekeceğimi biliyorum."

Julianna tüm canlılığıyla bana bakıyor, elleri kalçalarında, karşı çıkmam için bana meydan okuyor. Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Onu öpmek istiyorum. Onu dizlerimin üzerine atmak istiyorum. Konuşmayı kesmesini istiyorum.

"Ve başka bir şey-"

Ani ve aptalca bir karar verdim.

"Peki o zaman," diye homurdandım kaşlarımı çatarak. "Eğer daha iyi biliyorsan, kapanış partisinde benim eşim olacaksın ve eğer ihtiyacım olursa açılışa davet edilmem için bana yardım edeceksin."

Bu onu susturur.

Bölüm
FIVE

JULES

"I Yapacağım."

Taş gözler Çıtçıt doğru Ben, ve benim
Bakışlarım umutsuzca odanın içinde
sallanıyor.

az önce konuşan kişi değildi.

"Bir bedel karşılığında,"
diye ekliyorum çabucak.

Gargoylelerin yoğun bakışları altında nabzım hızla atıyor ve midem bulanıyor. Beynim onları bir halüsinasyondan başka bir şey olarak algılamakta zorlanıyor. Her biri iri ve güçlü kaslara sahip, boynuzları, kuyrukları ve kanatları onları sadece daha büyük gösteriyor. Eşsiz derecede korkutucular ve keskin dişleri ve pençeleri beni korkutmalı. Çığlık atıp kapıya doğru koşmalıydım ama Titan'ın taştan derisini parmaklarımın altında hissettim. Sıcak hissediyordu, derisi baskıya yol veriyordu ve o kadar da korkutucu görünmüyordu. Bana uyarıcı bir hırıltı vermişti ve bu sadece ona daha fazla dokunmak istememe neden olmuştu.

Ne yapıyorum ben?

Kendime sormam gereken tek mantıklı şey bu gibi görünüyordu çünkü bir grup yaşayan, nefes alan efsanevi canavarla süper ajanlık oynamaya gönüllü olduğumu fark ettim.

Titan kardeşleriyle konuşurken ben de Safiye'ye güvende olduğuma dair birkaç mesaj gönderdim. Bana şeker babasının özel jetinde çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi ve ben de içinde bulunduğum garip durumu anlatan birkaç mesaj yazıp sildim. Az önce beni boşaltan canavarı doğru bir şekilde tarif etmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğuna karar verdiğimde, banka uygulamama geçtim. Titan'ın bir gece önce bana verdiği parayla birkaç aylık kira bedelini gönderdim. Ev sahibim kısa bir süre için resmen yakamdan düşmüştü. Ancak, avukatımdan gelen birkaç e-posta, mesaj ve telefon mesajı,

mali sıkıntıdan çok uzakta olduğumu açıkça ortaya koydu.
İlk görüşmemizde

Birlikte çalışmaya başladığımızda davayı kazanmam aylar öncesine dayanıyordu ama yıllar sonra annem ve eski menajerimin güvenim üzerindeki etkisi daha da artmış görünüyor. Elimden geldiğince ona ödeme yaptım ama sabırsızlanmaya başladı ve onu suçlayamam.

Bir planın ipleri birbirine bağlandı. Eğer Titan birlikte geçireceğimiz bir gece için birkaç aylık kirayı karşılamaya hazırsa, değerli Keystone'unu kurtarmak için benim yardımım karşılığında ne yapabilirdi?

"Hayır," diye homurdanıyor Titan aniden, bir aylık, hatta bir yıllık güvenlik fantezimi balon gibi patlatarak.

"Evet," diye kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum, zümrüt yüzüğünü elimde daha sıkı sıkıyorum.

Şu anda cebime atabilirim. Yüzüğü çantama koyup satabilirim. Bu bana avukatımla zaman kazandırabilir.

Titan arkasını dönme zahmetine bile girmiyor, sadece oyulmuş granit yüzünü bana doğru çeviriyor ve kanatlarının üzerinden bana bakıyor. Taşın daha da keskinleştirdiği kare çene çizgisinde ve artık teninden sadece bir ton daha koyu olan gri gözlerinde insan Titan'ın ipuçlarını görebiliyorum, ama onu etten ya da taştan aynı varlık olarak işaretleyen şey ifadesidir.

Bakışları daralıyor ve bana kilitleniyor. Artık ağırlaşmış kaşları alnında keskin çatlaklar oluşturacak şekilde çatılıyor ve ağzı sert bir onaylamama çizgisi oluşturuyor. Neredeyse tavana değecek şekilde yukarı ve arkaya doğru kıvrılan dev boynuzları uyarısına ağırlık katıyor. Geri adım atmayı reddediyorum. Battaniyeyi etrafımda daha sıkı çekiyorum ve onun spot ışığı altında kıvrınma dürtüsüne direniyorum.

"Kötü bir fikir değil." Rook, ya da en azından Titan'ın kırık boynuzlu gargoye'a böyle seslendiğinden oldukça eminim, sessizliği ihtiyatlı bir şekilde bozuyor. "On yıllardır insanların etrafında gereğinden fazla bulunmadın. Hiçbirimiz bulunmadık. Uyum sağlamak için yardıma ihtiyacın olabilir."

"O zaman Eden benim eşim olarak gidecek," diye sertçe araya giriyor Titan.

Eden, dün gece beni Titan'ın özel asansörüne sokarken ilk kez tanıştığım kıvrımlı, kuzguni saçlı beyaz kadın, bir gıcırtı çıkarıyor. Sırtı yatak odasının duvarına çarpana kadar korkmuş bir tavşan gibi geriye doğru sendeledi. Daha birkaç dakika önce devasa, homurdanan gargoylelere kolayca haddini bildiren bir kadından beklediğim tepki bu değildi. Ama bu yaratıkların gerçek olduğunu ve Los Angeles'ta yaşadığını tam olarak hazmetmem birkaç ayımı alacak. Belki de beklentilerimi çatı katının penceresinden dışarı atmalıyım.

"Eden içine adım attığınız dünyayı bilmiyor. Jules biliyor." Rook öne doğru yürüyerek Titan'ın dikkatini tekrar üzerine çeker.

Eden'in Rook'a attığı minnettar bakışı ve karşılığında soğuk bir baş sallamadan önce gözlerinin nasıl yumuşadığını yakalıyorum.

İlginç.

"Çok güçlü bir büyüyle karşı karşıyayız. Bir insan için güvenli değil, hele ki Garip'i ilk kez yirmi dakika önce öğrenmiş biri için hiç değil," diye hırlıyor Titan. "Bu bir insan partisi." Uzun, vahşi saçlı gargoyle Koridorun duvarını itip bana doğru yürürken Knox diye sesleniyor. Arkasında sallanan iki uçlu kuyruğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. "Binada ya da Freddy'nin etrafında herhangi bir Gariplik hissetmedik. Biz ve cadılar meclisi dışında kimse Keystone'un varlığına inanmıyor bile, bu yüzden hiçbir Garip açıkta olmayacak, büyülerini etrafa saçmayacak."

"Kendiniz söylediniz. Açık bir fırsat görmediğiniz sürece, bu sadece açılışa kadar bir keşif." Köşeli yüzüne sıkıca oturtulmuş kıvrık boynuzları olan Stiel dönüp bana sert bir gülümseme ve başını sallayarak cevap veriyor.

İki çirkin adam arasında, Titan'ın Stiel'in tavsiyelerini ne sıklıkla göz ardı ettiğini merak etmeme neden olan uzun bir sessiz bakış anı var. Yine de, görünüşe göre Titan'ın

Hepsi arasında karşılıklı saygı ve liderleri olarak Titan'a kolaylıkla hürmet.

"Dredd?" Titan bakışma yarışını kesip çenesini salonun arka tarafındaki gargoye'a doğru salladı. Daha önce içeri girdiğinde onu hemen fark etmişim çünkü Titan'ın ve granit derileri pürüzsüz olan diğer üç gargoye'un aksine, sağ tarafı omzundan kalçasına kadar küçük oyuk izleriyle dolu ve sol kanadının bir kısmı eksik gibi görünüyor. Ayrıca Titan'ın kardeşleri arasında bana doğru bakmayan tek kişi o.

"Çakal değiştiricileri ve kurtadamları kontrol edeceğim. Bakalım Keystone hakkında bir şey duymuşlar mı?" Dredd başını sallıyor, koridorda ilerlerken ağır kanatları omuz silkiyor.

"Onlar hâlâ Yadigar Odası'nın düşüşten kurtulmasının bir efsane olduğunu düşünüyorlar," diye sesleniyor Titan arkasından.

"Evet." Dredd dikenli kuyruğuyla ona el sallıyor. "Yani eğer bir şey duymuşlarsa, bunun gerçek olduğunu bileceğiz."

Titan'ın yüzü kararıyor ve endişeyle geriliyor. Dredd benden pek hoşlanmışa benzemiyor ve bunun diğer gargoyeleleri davamdan döndürmemesi için dua ediyorum.

"Bu bir paket partisi, Titan," diyorum tatlı tatlı, cilveli bir parıltının bakışlarımı yumuşatmasına izin vererek. Gözlerinden dudaklarına ve sonra daha aşağıya bakıyorum. Alacakaranlık Kuşağı'nın bir bölümünün ortasında olabilirim ama erkeklerden istediğimi almak beni konfor alanıma sokuyor ve anında vücudum gevşiyor. Başımı sallıyorum ve gülerek ekliyorum, "Çok daha kötülerıyla başa çıktım. Cidden, bu kolay olacak. Hatta eğlenceli."

Titan'ın taş gözleri kararır ve derinlerde bir yerden, göğsünde yavaş bir gümbürtü yükselir. Tüm oda gerilir. Hayır, gerilmez - oda hareketsizdir. Kimse nefes almıyor gibi görünüyor, ama hava ısınıyor ve yoğunlaşıyor ve aniden, diğer taş varlıklar görüş alanımın çevresine itiliyor ve avucumda sıkıca tutulan yüzüğün keskin acısı hiçbir şeye dönüşmüyor.

"Burada işimiz bitti. Herkes dışarı," diye bağıyor Titan bana dönmeden önce. "Konuşmamız gerek."

Knox bir şey söyleyecek gibi oluyor ama sonra vazgeçip koridora yöneliyor. Gargoyleler temkinli kıkırdamalarla ayrılırken granit mermere sürtünüyor ve Eden topuklarının keskin vuruşuyla onları takip ediyor.

Rook son anda geri dönerek, gürleyen sessizliğe ihtiyatlı bir şekilde müdahale etti, "Drusila öğlen burada olacak."

Koridor nihayet temizlendiğinde, üzerimde sadece bir battaniye olduğunu ve Titan'ın çıplak olduğunu hatırlıyorum. Eden'in aşağıya bakmamayı nasıl başardığını merak ediyorum ama sonra gözlerinin başka birine odaklandığından şüpheleniyorum.

"Giyinmeliyim." Titan'ın beni daha fazla yanında tutmak için para ödeyip ödemeyeceğini bilmek için yanıp tutuşuyorum ama ruh halindeki ani değişimle beklemeye karar veriyorum. Sandalyenin üzerindeki elbisemin buruşuk beyaz yığınının doğru ilerlemeye başlıyorum, ama ben almadan o tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

Elbisemi bana vermesini bekliyorum ama elbisenin onda olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Eskiden ödünç aldığım elbise olan kumaş yumağını pençeleriyle sıkarken sertçe yutkunuyorum.

Üzgünüm, Safiya. Sana yeni bir elbise borçlu olacağım ama belki ödeyecek param olur.

"Ne zaman daha kötüsüyle başa çıkmak zorunda kaldın?" Sesi yine o alçak, sabırlı gürültülü şeyi yapıyor, karnımda itaat etmek için rahatsız edici bir arzu yükselirken dizlerimin zayıf hissetmesine neden olan ses.

Bu arzuyu dün gece ve daha önce hiç hissetmemiştim. Çıktığım ya da şeker bebeği olduğum erkeklerle bir kez bile baştan çıkarıcı kadın karakterini bırakmak istememişim. Bu rolü seviyorum. Rahat ve kolay. Titan'ın olmadığı her şey.

"Giyinmeme izin verecek misin?" Bağıyorum ama sert ses tonum kendi kulağıma bile zoraki geliyor.

"Az önce tüm odaya daha kötülerıyla başa çıktığınızı söylediniz. Bu 'daha kötüsünün' ne zaman ve ne olduğunu bilmek istiyorum." Titan'ın sesi doğrudan, ama sanki söylediği tek bir kelimeyi bile yanlış anlamadığımdan emin olmak istermiş gibi doğal çakıl taşlarını yumuşatıyor.

Ciddi olduğunu görene kadar gülerken omuzlarım zıplıyor. Bir şeker babanın Kaptan Kurtaran Çapa'ya dönüşme ihtiyacı hissetmesi ilk kez olmuyor ama sinir bozucu olmaktan asla vazgeçmiyor. Nefes veriyorum, yatağın köşesine çökerken bedenim kendi üzerine çöküyor.

"Endişenizi anlıyorum ama ben sadece partinin çok da önemli olmadığını söylüyordum. Şaka yapıyorum. İnsan gibi davranmayı öğrenmek için benim yardımına ihtiyacın olduğunu kanıtladın," diye açıklıyorum. "Şeker bebek olarak geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. En çok zorlandığım zamanlarda beni kurtardı. Başından beri bana ipleri gösteren iyi arkadaşlarım var. Bir süredir bu işi yapıyorum, bu yüzden tehlike işaretlerinin ne olduğunu biliyorum. Harris gibi zamanımı boşa harcayan birkaç pislik dışında, yaptığım işi seviyorum."

Titan hiçbir şey söylemiyor. Sadece o yoğun mermer gözleriyle bana bakıyor ve ona söylediklerimi işlediği çok açık.

"Her neyse"- sessizliği doldurmak için kıkırdıyorum- "şekerlemede herkesin ne için orada olduğu açık. Açık, dürüst ve ben bunu seviyorum. Beni gerçekten önemsemesi gereken insanlar tarafından çok daha fazla kazıklandım."

Yanlış bir şey söyledim.

Ben gülerken yatakta hafifçe zıplayan bedenim, Titan'ın yüzünü gördüğümde aniden duruveriyor.

"İşin konusunda sana inanıyorum. Zekisin, bebeğim. Çok da güzelsin. Ve birinin neden seninle ilgilenmek isteyeceğini biliyorum." Sesi gergin, göğsünün ve boynunun geniş kasları gergin, sanki söylediği her kelime acı verici ve dişlerini gıcırdatarak zorla söylenmiş gibi. "Birinin sana zarar vermesinden hoşlanmıyorum."

"Ben de hoşlanmıyorum. Acı çekmeyi sevmem... karşılıklı rızaya dayalı olanlar hariç." Küçük bir kıkırdama çıkarıyorum. Bu kez, hedeflediğim rahat tonu yakalayamadığımı biliyorum, muhtemelen on yıl sonra hala o acının bedelini ödediğim için.

Bu konudan uzaklaşmak istiyorum çünkü güneş ışığı keskin pençelerinin uçlarında parıldarken, gargoylelerin intikamı insanlardan çok daha kesin bir şekilde aldıklarından eminim. Benim rastgele bir gecelik bir ilişki olmam önemli değil. Eğer bana gerçekten kimin zarar verdiğini bilseydi, bir yerlerde bir listeye girerdi. Hâlâ ne kadar acıyor olursa olsun, bunu anneme yapmayacağım.

Yüzümü arıyor, her geçişte gözleri kararıyor ve düşüncelerimi doğrudan görebildiğinden eminim. Onu içimde hissetmek, pençelerini savunmasız merkezimde hissetmek için Titan'ın bir bakışının yetmesinden nefret ediyorum.

"Karşılıklı rızaya dayalı acıdan bahsetmişken." Mesafe yaratmak için arıyorum ve tipik bir anlaşmada kullanmaya asla cesaret edemeyeceğim sevimsiz bir cümleyle buluyorum. "Umarım dün gece kırım hakkında söylediklerini unutmamışsındır. Unutmadım."

Elbiseme tekrar uzanırken alt dudağımı ısıırıyorum ve dudak bükerek dışarı itiyorum.

"Bunu sonra konuşuruz," diye homurdanıyor, pençeli ayaklarının üzerinde dönerken beni görmezden geliyor, kuyruğu arkasından kıvrılıyor ve yatak odasının arkasına doğru giderken elbisem hâlâ elinde.

Geniş, açık bir dolaba gidiyor ve elbiseyi bir sepete atıp daha da içeride kaybolmasını izliyorum. Çatı katında asansör dışında hiç kapı olmadığını, sadece gerektiğinde mahremiyet sağlamak için stratejik olarak yerleştirilmiş duvarlar olduğunu fark ediyorum.

Kısa süreli ayrılık havadaki gerilimi azaltmaya yetiyor ve Titan geri döndüğünde kalçalarının etrafında deri bir peştamal ve koluna asılı bir tişört var.

"Kıyafet mi giyiyorsun?" Hayal kırıklığımı gizlemek için çabalıyorum.

"Evet." Titan gülüyor. "Zaten giyinik olacaktım ama bu sabah dönüşümümün bana dayatılmasını beklemiyordum, bu yüzden yüzüğü ve cazibesini takmadan önce peştemalimi giymeyi düşünmemiştim."

Gözlerim peştamalın bacaklarının arasına dalmasına, kalın ve kaslı kalçalarını vurgulamasına takılıyor. Deri, Titan'ın attığı her adımda yukarı doğru dönüyor ve bütün sabahı siki dışarıda geçirmiş olsa da, kendimi peştamalın onun gerçekten hatırladığım kadar büyük olduğunu doğrulayabileceğim kadar hareket etmesini umarken buluyorum.

Titan bana doğru fırlattığında doğal olarak tişörtü kaçırdım. "Rapid ve Racing Four?" Lacivert tişörtü kapıyorum

ve ön yüzünde basılı olan aksiyon filmi serisinin grafiğini okumak için açın.

"Ekip bir süre önce yönetmenin çılgın bir hayranının sapığa dönüşmesinden endişe duyduğunda onun için bazı güvenlik çalışmaları yaptı, bu yüzden set dışı korumasını biz üstlendik."

"İnsanlar gibi mi?" İçeri ilk girdiklerinde gargoylelerin her birinin boyunlarında zincirlere asılı, farklı türlerde değerli taşlardan oluşan renkli mücevherli yüzükler olduğunu fark etmişim. Yüzüğü şu anda battaniyenin kıvrımlarında saklı olan Titan hariç hepsi.

"Bazı zamanlar," diye onaylıyor Titan. "Müşteriye bağlı, insan mı yoksa-"

"Garip," diye teklif ediyorum.

"Evet." Gülümsüyor, kalkık dişlerinin uçları ışığı yakalıyor. "Bu vakada, yönetmen bir dağ aslanı şekil değiştiren, takipçi ise yeni kurtadam olmuş. Kendisine rehberlik eden bir sürü lideri olmadığı için onun kokusunu alınca vahşileşmiş. İşler daha da kötüye gitmeden onu yakalayıp yerel sürüye götürmeyi başardım."

Titan beni korkutmalı ve korkutuyor da, ama öyle bir korkutuyor ki kalçalarım sıkılıyor. Dişlerini dilimin ucunda hissetmek istiyorum.

Keskin mi, şık mı yoksa her ikisi de mi?

"Eğer müşterimiz Garip ya da Garip'le bağı olan bir insansa, olduğumuz gibi kalırız. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda insan formuna bürünürüz."

"Neden? Bu senin hayatını daha da zorlaştırmıyor mu?" Battaniyeyi bırakıp büyük boy tişörtü üzerime geçiriyorum ve yatakta kayarak kalçalarımın üzerine çekiyorum.

"Çünkü ben insan değilim, Julianna." Titan önümde durmak için hareket ediyor ve peştamal yukarı doğru açılıyor ama yeterince yüksek değil. "Ve bunu unutmaman en iyisi."

Eğilip bir elini kalçalarımın iki yanına koyuyor, ben ön kollarımın üzerine düşerken dev vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor. Pençeleri kalçamda kayıyor ve hafif, karıncalı dokunuşa karşı ürperiyorum. Uzun ve kalın kuyruğu çarşaftan yukarı, bacaklarımın üzerinden kıcıma doğru kayıyor. Yivli ucu derimin kabarıklığı üzerinde bir masaj hissi yaratıyor. Sert ucu kıcımın yan tarafına bastırıldığında inliyorum. İçgüdüsel olarak yana doğru eğiliyorum ve kuyruk altımda kayıyor.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum.

Titan yatağı itiyor ve aniden ayağa kalkıyor. Kuyruğu altımdan çekiliyor, parlak zümrüt yüzüğü ucundan sıkıca tutuyor. Onu havaya fırlatıyor ve eliyle yakalıyor.

"Bu yüzük beni insan yapan şey, küçük hırsız." İlk kez tamamen ortaya çıkan keskin dişleri parıldarken gülümsemesi hınzır ve karanlık. Sert güneş ışığı altında nihayet ona bakma fırsatı bulduğumda sertçe yutkunuyorum.

İnsan yüzü ve vücudu insan standartlarına göre yakışıklı ama hatırası önümdeki canavara kötü çizilmiş bir eskiz gibi geliyor. Göğsündeki her kesik, elmacık kemiğinin oyulmuş kenarı, kaslı ön kollarının yontulmuş kıvrımı, hepsi yedek ve amaca yönelik. Titan'ın sihirle inşa edildiğine inanıyorum, sadece gargoylelerin var olmaması gerektiği için değil.

Ama onu yaratan her neyse, sanatında ilahi olduğu için.

"Yüzük cazibe büyü. Bana insan özellikleri yanılsaması veriyor ama hızım ve gücüm, gözlerim ve uzun, sivri dilim hâlâ duruyor." Tekrar eğilip kulağımın dibine fısıldıyor: "Hayatının geri kalanında var olduğumuzu hiç bilmeyebilirdin ama benden çaldın. Benim ne olduğumu asla unutma bebeğim. Ben bir canavarım."

Alışılmadık dilinin klitorisime sürtünmesinin anısı beynimin ön saflarına doğru ilerlerken bakışlarını karşılamak için mücadele ediyorum. Daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı şeyleri yapabiliyordu. Dün gece bir canavar tarafından tadıldığımı fark ettim ve bu hoşuma gitmişti.

"Eğer burada kalacaksan," diye devam ediyor, "eğer benimle birlikte partiye gideceksen ve Anahtar Taşı'nı arayışımızda herhangi bir rolün olacaksa, benim ne olduğumu ya da amacımın her zaman ne olduğunu unutamazsın. Şu anda onu arayan sadece biziz. Yedigöller Odası'nın kendisinin Gariplerin çoğu için bir efsane olduğu düşünülüyor, ancak bu değişebilir. Eğer öyleyse, işin içindeki büyü son derece tehlikeli olacaktır."

"Bu sadece bir parti," diyorum zayıfça, tehlikeli olsun ya da olmasın daha fazla sihir görme düşüncesinin vücudumda yarattığı tuhaf heyecanı gizleyemiyorum.

"Evet ve elimden geldiğince seni oradan çıkaracağım. Bundan hoşlanmayabilirsin ama seni güvende tutacağım. Anladın mı?" Hırıltısı boğazına gömülmüş, sanki uyarıyı yutmaya çalışıyor ama kendine engel olamıyor.

Başımı salladım.

"Bu işin nasıl yürümesini öneriyorsun bebeğim? Gönüllü olmak için çok hevesliydin, hadi duyalım."

Titan dizginleri bana veriyor ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum, dengemi kaybettiğim bir sabahın ardından durumumun kontrolünü geri almaya hazırım. Ne yazık ki, başka bir para babası aramak için zaman harcamak zorunda kalmadan biraz para kazanma fırsatını görmenin ötesinde bir plan düşünmedim. Yatakta öne doğru kaydım, büyük boy gömleğimi

daha fazla kalça gösterip kirpiklerimin altından Titan'a baktım.

"Dün gece başladığımız şeye devam edemez miyiz? Mesela yirmi bin dolara?"

"Şu andan partinin ertesi sabahına kadar mı?" Titan attığım sayıya gözünü kırpmadan sordu. "Sen benim küçük kızım olarak, babası ne isterse onu mu yapacaksın?"

Sertçe yutkundum. Yine o kelime vardı. Baba. Karnımın alt kısmında bir ağrı başlıyor ve omuzlarım düşüp hemen sertleşiyor. Titan'la kırk sekiz saat geçirmiştım. On saatten kısa bir süre içinde, sıkı sıkıya tuttuğum kontrolümü ona kaptırdığımı hissettim. Son on yıldır devam etmemi ve savaşmamı sağlayan kenarı köreltti.

O da cömert biri. Ev sahibim peşimi bıraktı ve eminim bu iki günden sonra avukatımı da sakinleştirebilirim, en azından bir sonraki mahkeme tarihimize kadar.

Ama Titan geldiğimde beni ağlatmıştı.

"Evet," diye cevap verdim. Para, rahatsızlığımdan etkilenmeyecek kadar iyi. Alt dudağımı ısıyorum, tam olarak ne kadar iyi görünmem gerektiğini biliyor ve odaklanmamı sağlayan hafif sızının tadını çıkarıyorum. "Şu andan itibaren Pazar sabahına kadar ben tamamen sana ait olacağım."

"Söylediğini duymam gerek." Sesindeki sıcak çakıl tüylerimi diken diken ediyor. "Senin için ne olacağım, bebeğim?"

Vücuduma sıcaklık doluyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kalçalarım birbirine kenetleniyor ve amım muhtaç ve boş bir acıyla zonkluyor.

"Babam."

Titan hızla hareket ediyor, muazzam vücudu beni yataktan kaldırıp kucağına oturtmak için doğaüstü hızlarda hareket ediyor. Ağzı da aynı hızla benimkinin üzerinde, ama dudakları dudaklarımla buluştuğu anda, her yerimi tatmak için yavaşlıyor. Gözlerim kapanıyor ve dudaklarımı onun için ayırıyorum. Sivri ve yetenekli dili içime daldıkça denge için omuzlarını kavıyorum. Beni keşfederken inliyorum ve dudaklarına bastırıyorum.

Vücudum daha ileride. Uzun boyluyum - bunu seviyorum - ama nadiren kendimi küçük hissediyorum ve bu değişim tuhaf ama tatmin edici.

"Ben senin için neyim?" Titan öpücüğünü geri çektikten sonra tekrarlar.

"Babam," diye fısıldıyorum, sesim boğuklaşıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?" Başımı hayır anlamında salladığımda devam ediyor: "Dün gece sana, seninle, hepinizle ilgilenmek istediğimi söyledim. Ama aynı zamanda istediğimi, istediğim zaman yapmanı istiyorum."

Bunun nereye gittiğini ve beni nereye götürüyorsa bir adım önüne nasıl geçebileceğimi anlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Benden istediği her şeyi sevdim, çoğu zaman çok fazla.

"Benden çaldın, Julianna. Bedenimden çok önemli bir yüzük çaldın."

Kahretsin.

İlk içgüdüm ona Knox'un hırsızlık yeteneklerimden oldukça etkilendiğini hatırlatmak, ama şu anda başka bir gargoyle'dan bahsetmek berbat bir fikir gibi görünüyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Seni cezalandıracağım, bebeğim. Seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve benden çalmamayı öğrenene kadar sana şaplak atacağım..."

Gözlerim büyüdü ve nefesim sığlaştı. Kucağında kayıyorum, şimdiden kalçalarımın arasında büyüyen ihtiyacı hissediyorum. Tişörtü büyük ama altım hâlâ çıplak ve çıplak kığım onun sert kalçalarında iyi hissettiriyor.

"... yarın bunu hissedeceğini ve asla unutmayacağını bilene kadar."

Keskin, sivri pençelerine bakıyorum ve elimi bir parmak yukarı kaydırıp tek bir şık pençe boyunca ilerliyorum, ucunun üzerinde durup dokunmak için kendimi cesaretlendiriyorum.

"Seni pençelerimle kesmeyeceğim, ama buna hazır değilsen, çok fazla gelirse, sadece söyle ve duralım. Benden bile olsa seni güvende tutacağımı söyledim."

"Ben... Ben istiyorum." Bu kadar çok istemem beni şaşırtıyor ama

istiyorum.

"Ayağa kalk."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, yüzüm ona dönük, omuzlarım geride ve gözlerim onunkilerde. Baştan çıkarıcı olabilirim. Rolümü oynarken bile kontrolü elimde tutabilirim.

Titan yatağın üzerinde öne doğru kayar, böylece kızı kenarda ve dizleri kalça mesafesi kadar açıkta kalır, peştamalı bacaklarının arasına düşer ve uyluklarının daha fazlasını ortaya çıkarır. Gürültülü bir vınlamayla yarasaya benzeyen devasa kanatlarını açıyor ve güneş ışığı ince dokumanın arasından süzülerek odaya sıcak bir parıltı yayıyor.

"Dizimin üstünde."

Tereddüt ediyorum, Titan'ın karanlık, boynuzlu formunun etrafında bir hale gibi yayılan altın ışığın büyüüne kapılıyorum. Düşmüş bir meleğe benziyor; şeytana benziyor. Kalın ve yumrulu bir şey belimin yan tarafına bastırıyor. Titan'ın kuyruğunun beni kucağına doğru ittiğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"Dizimin üstünde." Bu kez sözleri, kendini bir daha tekrar etmeyeceği anlamına gelen keskin bir sonlulukla geliyor.

Şimdi hızla hareket ediyorum, kendimi dizlerinin üzerine bırakıyorum, kollarımla veya bacaklarımla ne yapacağımdan emin değilim, ama kuyruğu bununla ilgileniyor. Ayak bileklerimi ve baldırlarımı sarıyor, kıcımlı yukarı kaldırıp yüzüstü dizlerinin üzerine yatırırken onları bağlıyor. Destek için kalçasını kavriyorum, avuçlarımla altındaki sert deri hissinden hoşlanıyorum.

Rapid ve Racing tişörtü çoktan kıcımın yarısına kadar kaymıştı, ama belimin etrafında toplansın diye sonuna kadar itiyor. Saçlarımla uzun dalgaları yüzüme düşüyor, bir göz bağı görevi görerek odayı görmemi büyük ölçüde engelliyor.

"Benim," diye mırıldanıyor Titan. Boğuk bir fısıltıdan fazlası değil ama istemesem de duyuyorum.

Küçük baskı noktaları kıcımın üzerinde iz bırakıyor ve yeni duyuma karşı zıplıyorum, ama kuyruğu beni yerimde tutuyor. Pençeleri bir yanağımda, sonra diğerinde ve uyluklarımla üst kısmındaki kırıksıklığın olduğu hassas

noktaya doğru hareket ederek tekrar dönüyor. Dokunuşu o kadar hafif ve alaycı ki

Sonunda durana kadar kucağında kıvranıyor ve bağlarını çekiştiriyorum. Kalçalarımın tepesinde biriken kayganlığı hissediyorum.

"Derin bir nefes al."

Bana söyleneni yapıyorum, ciğerlerimi dolduruyorum, elinin kıcımın üzerinde havada yükseldiğini hissederken beklentiyle titriyorum.

Nefes veriyorum.

İlk şaplak sert ve sert geliyor, beni kıcımın alt tarafından yakalıyor. Acıdan çok şaşkınlıkla inliyorum. Bana şaplak atmak için gücünün dörtte birini bile kullanmasına imkan yok ama yine de yakıyor. İkinci ve üçüncüsü hemen ardından geliyor, aynı noktaya vuruyor ve acıyı artırıyor.

"Söyle bana, bebeğim. Bu cezayı hak ediyor musun?"

"Evet... evet, baba." Ona ne istediğini söylüyorum duyuyorum, ama bunu söylemenin beni ne hale getirdiğini itiraf etmekten utanıyorum.

Bir tokat daha ve derim zonklamaya başlıyor. "Neden cezalandırılmayı hak ediyorsun?"

"Çünkü senden çaldım."

"Çünkü benden çok tehlikeli bir büyü parçası çaldın. Ve eğer başka bir Garip olsaydım, bu seni tehlikeye atabilirdi."

Bir tokat daha ve kalçalarım onun kalçalarına çarpıyor.

Titan kıcıma doğru ilerliyor, tenim ısınıyor ve karıncalanıyor. Her şaplakla birlikte, her yeni acıyı hem acı hem de zevk olarak hissediyorum. Bir sonrakini ve bir sonrakini almak için eğiliyorum. Acıyor ve parmaklarım Titan'ın kalçasına saplanıyor. Ritmik tokatlar amımın derinliklerinde yankılanarak beni içten dışa ısıtırken inliyor ve ona doğru çığlık atıyorum.

"Bu halinle ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Titan bir tokat daha atarak homurdanıyor. "Kıçın kıpkırmızı, benim için cezayı çekerken?"

Bir tokat daha ve inlemem benim cevabım, çünkü evet, kendimi güzel, gür ve arzulanır hissediyorum. Hepsini hissediyorum.

Bu duyguyla başa çıkmak dün geceki salıverilmeden çok daha kolay. O bana bir anda çok fazla şey hissettirmişti.

bir kez, ama bu, bu beni odaklıyor. Bu bana sadece kıcıımı ve amımı hissettiriyor. Ben sadece tenim ve hislerimim. Her endişe, bir an için, aklımdan kovuluyor.

Bir tokat daha ve bir tane daha ve bir tane daha, ta ki hissettiğim tek şey sıcaklık olana kadar ve kendimi kıcıımı ona doğru iterken buluyorum, daha aşağıya ve kalçalarımın arasına girmesini umuyorum.

Titan'ın eli son kez kıcıma iniyor ve hassas etimi ovuyor.

Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Aferin kızıma."

Acıtıyor ama avucunun sıcaklığı nazikçe masaj yaparken ve yatıştırırken iyi hissettiriyor. Kuyruğu bacaklarımda gevşiyor, ayak bileklerimi hafifçe açıyor ama yine de beni yerimde tutuyor. Soğuk hava uyluk içlerime çarpıyor ve uyarılmışlığımdan sırlıklam olduğumu fark ediyorum.

Beni kesmemeye dikkat ederek bir parmağını kalçalarımın arasında gezdiriyor ve parmak eklemimi amıma sürüyor. İçime bastırırken ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum. Klitorisimin üzerinde kayıyor ve kendimi ona karşı öğütmek için geri itiyorum.

"Benim muhtaç küçük hırsızım, doymak bilmiyorsun, değil mi?" diye mırıldanırken boşdaki eli saçlarıma gidiyor, okşayıp pençesinde topluyor ve başımı kalçasından kaldırmaya zorlayacak şekilde geri çekiyor. "Cezan henüz bitmedi."

Kuyruğuyla ayak bileklerimden, eliyle de saçlarımdan tutarak sertleşmiş sikini yan tarafıma bastırıyor. Parmak eklemimin sert kenarına karşı kendimi ileri geri sallayıp, artan zevkime rehberlik ederken, shaftını çevreleyen çıkıntıları tenimde hissedebiliyorum. Tokatların yavaşça alay etmesi beni daha da hassaslaştırdı. İkinci bir parmak eklemek için hareket etti. Pençeleri benden uzağa kıvrılacak şekilde uzatıyor ve parmaklarının arasında klitorisimi nazikçe sıkıştırıyor. Elinin üzerinde daha hızlı ve daha sert sallıyorum, parmak eklemlerini kasık kemiğime bastırıyorum, böylece zevk iç duvarlarımı kavriyor.

"Bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, iste, ben de sana getireyim. Seninle ben ilgilenirim," diye emrediyor Titan.

Kucağına doğru itişlerimle birlikte sesim de düzensiz ve ritmikti. "Sakin unutma, bebeğim."

"Yapmayacağım baba," diye ağlıyorum.

Dün geceki zevk seline kıyasla yavaş ve kademeli. İçimdeki his kabarıyor, dışarıya doğru bastırıyor, böylece amımın, benim her yerim onunla yanıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, bacaklarım sertleşiyor. Parmaklarımı Titan'ın kalçasına öyle bir geçiriyorum ki, eğer insan olsaydı kanıyor olurdu. Bedenimi bırakıyorum, yaklaşan orgazmı karşılıyorum.

Ama tatmin edici baskı aniden yok oldu.

Parmakları artık amımın üzerinde değil, diğer eli saçlarımı serbest bıraktı ve ayak bileklerim serbest kaldı. Kucağındaki garip pozisyonumdan ona bakıyorum ve ağır göz kapakları zevkle kapanırken pençelerindeki ıslaklığımı yalamasını izliyorum. Bu benim acıyan yarama tuz basıyor.

Beni kucağından kaldırıp ayağa kaldırırken boğuk bir hıçkırık tutturuyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, prenses. Daha işimiz bitmedi."

Onu baştan çıkarmam gerektiğini hatırlamadan önce dizlerim yere çarptı.

Bölüm
ALTI

TI TAN

"C "Kaslı kalçalarımı iyice açıp onu daha yakına çağırırken talep ediyorum.

Elleri ve dizleri üzerinde öne doğru sürünerek

Bacaklarımın arasında diz çöktü, güzel dudakları yukarı doğru gerilen ve deri peştamalin içine giren sert sikimle aynı hizadaydı. "Benim için iyi olmak istiyorsun, değil mi Julianna?" Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, yüzümü

ben sırttırırken onunkine yakın.

Bakışları boynuzlarımdan dişlerime, sonra tekrar taş gözlerime yöneliyor. En iyi çabalarına rağmen, memnun etmek için çok hevesliydi ve dizlerinin üzerine çöktüğü anın onun için bile bir sürpriz olduğu izlenimini edindim.

"Evet baba," diye mırıldanıyor, bana bakarken gözleri arzuyla parlıyor. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Telefonunu kontrol ettiğinde o iri kahverengi gözlerde korku, onu kardeşlik planından çıkarmaya çalıştığımda öfke ve çatı katında kalmaya devam etmesi için pazarlık yaparken hırs görmüştüm. Şimdi gözlerinde gördüğüm şey basit ve karmaşık değil: ihtiyaç. Saf, çaresiz, yalvaran bir orgazm ihtiyacı.

"Görmek istediğin şey bu muydu?" Pençeli bir elimi peştemalimden aşağı sürüklüyorum ve sertleşmiş sikimi deri üzerinden avuçluyorum. Elimde zonkluyor, Julianna'yı üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Başını sallıyor, alt dudağını çiğniyor. Parmak uçları bacaklarına batıyor. Bronz teninde kırmızı yarım aylar bırakacak.

Peştemalimi yukarı kaldırıyorum, deriyi bir uyluğumun üzerine itiyorum ve kalın uzunluğumu ona gösteriyorum. Onun bu manzara karşısında keskin bir nefes alışını izlerken göğsümde ukala bir gurur kabarıyor

beni. İnsanlara kıyasla daha iriyim, daha kalınım ve tabanımı çevreleyen belirgin insanlık dışı çıkıntılar uyarılmamla birlikte koyu gri, neredeyse mor bir renge büründü.

Ona karşı nazik olmalıyım, farkındayım, yavaş gitmeliyim ve beni amına alması için onu tamamen hazırlamalıyım. Ama şu anda sadece onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye ihtiyacım var.

"Ceza olarak kıcımdan daha fazlasını istiyorum," diye homurdanıyorum. "Ağzını aç, bebeğim."

Mümkünse, dolgun dudakları aralanırken gözleri daha da açılıyor, hevesli bir kıvılcımla aydınlanıyor. Bu geçici bir açılma ve dilinin pembe ucunu ve dişlerinin parlayan üst kenarını zar zor görebiliyorum.

"Bana ait olanı göster," diye emrediyorum, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın gerçekliğinin, teslimiyetinin o anda dürüst hissettirdiği şeyi mahvetmesine izin vermiyorum. Daha yakına eğilerek pençemin ucunu alt dudağına geçiriyorum ve aşağı doğru çekiyorum. "Daha geniş."

Ağzı bir iniltiyle açılıyor, geniş ve hazır.

"Aferin kızıma." Sesim kısık ve insan formumdayken savaştığım derin çakıllar tam bir canavara dönüştü. En ilkel benliğimi ortaya çıkarıyor ve ben bunu saklamaya çalışmıyorum. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Aletini emmek için mi?" Sanki doğru cevabı tahmin ettiğini umuyormuş gibi hızlıca soruyor ama hangi oyunu oynadığımızdan tam olarak emin değil.

"Sesin kararsız geliyor, küçük hırsız. Emin değil misin?"

Başını şiddetle sallıyor, ağzı hala açık, hala itaat ediyor.

"O zaman bana ne istediğini söyle."

"Aletini emmek istiyorum." Bu kez sesi kendinden emin ve emin, dudakları açık pozisyonlarına dönmeden önce bir sırtışa dönüşüyor.

"O zaman yala bebeğim," diye homurdanıyorum, pençelerim saçlarının arkasına dolanıyor ve onu kendime çekiyorum.

Hiç tereddüt yok, sadece Julianna'nın ıslak, sıcak ağzı hevesle sikimin geniş başını çevreliyor. Yüksek bir inilti çıkarıyorum, boynuzlarım geriye düşüyor, dudakları etrafımda kapanırken kanatlar yarı açık bir duruma gevşiyor. Beni rahatça içine almak için mücadele ediyor ve beni tekrar yutmadan önce kendini uzunluğumdan çekip yeniden ayarlamak zorunda kalıyor. Yine de, sadece yarısını yapabiliyor.

Elleri altımda dolaşp tükürüğünü hassas çıkıntıların üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor ve kanatlarım titriyor. İyi hissettiriyor ve boğazının arkasına vurduğumda taşaklarım geriliyor. Tıkanıyor ama devam ediyor.

"Bacaklarını aç." Boğazının arkasındaki kalın tükürük beni daha derine almasına izin verirken, kelimeleri boğarak çıkarıyorum, mantıklı düşünceyi zar zor yönetebiliyorum.

Kuyruğum kalçalarının arasında hareket ediyor. Kuyruğumun ucu amının üzerinde gezinirken ağzı yavaşlıyor. Etrafımda inliyor ve ben de bu titreşimle sarsılıyorum. Bir gargoyl'un kuyruğu başka bir erojen bölgedir ve çoğu zaman diğer parçalarım gibi sert olsa da, uyarıldığında hassaslaşır. Ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve o bir inilti daha çıkarıyor. Bu kez kalçaları kuyruğumun duyarlı taş etine çarparken sert bir inilti çıkarıyorum.

"İşte bu," diye bağırdım. "Ağzın, amın benim. Beni duyuyorsun, bebeğim. Benim."

Julianna'nın anlaşıma sözleri sikimde kayboluyor, ama kalçalarının kuyruğuma karşı her kararlı yuvarlanışında bunu hissediyorum. İkili hisler zevkimi katlıyor, bir hissi diğerinin üzerine koyuyor. Çok yakın. Bunu bana karşı pervasızca hareket etmesinde, sikimde boğulmasında, asla yavaşlamamasında hissediyorum.

Ama ben daha yakınlım.

Vücudumdaki her kas kasılıyor ve kuyruğumu onun amından çıkarırken sertleşiyor. Pençelerim saçlarını sıkıca kavırıyor, sıcak küçük ağzına sokarken başını sabit tutuyor. Hareketlerimi sığ ama hızlı ve sert tutuyorum, ta ki sikimin dibinde biriken basınç çok fazla olana kadar.

Serbest kaldığımda kükrüyorum, serbest kalan elim gücüyle çarşafı yırtıyor. Julianna'nın boğazından aşağı boşalırken kanatlarım titriyor ve bedenim ürperiyor. Bu çok fazla, çok fazla ve ondan hızla çekiliyorum, dudaklarına ve çenesine sıcak, beyaz dölle fıskırtıyorum.

Tanrım, böyle çok güzel, şehvetten uyuşmuş ve benim iddiamla işaretlenmiş.

Vücudum nihayet rahatladığında, onu kucağıma çekiyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum kulağına, nefesim daralıyor ve sertleşiyor. Ağzının köşesinden dökülen tohumumu yalamak için uzun, sivri dilimi çıkarıyorum.

"Benim sıram," diye inliyor, kıcını kasıklarına doğru oynatıyor. Islaklığı bana doğru kayıyor ve inanılmaz bir şekilde aletimin canlandığını hissediyorum.

Gülüşüm kısa ve boğuk, bedenim neşeli bir hareketten fazlasını yapamayacak kadar doyun. "Benden çaldığın için bu senin cezan, küçük hırsız. Hiç rahatlamayacaksın."

Julianna kısa bir oflamayla sözümü kesiyor. Kaşları keskin bir şekilde birbirine yaklaşıyor ve alt dudağını somurtarak dışarı çıkarıyor.

"Ben izin verene kadar kendine dokunmayacaksın." Şişmiş ve iyice kullanılmış dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Anladın mı?"

"Ne?" diye inliyor. "Hayır, lütfen."

İri kahverengi gözlerine ve uyarılmışlığının sarhoş edici kokusuna karşı güçlü duruyorum.

"Anlıyor musun, bebeğim?" Zorla tekrarlıyorum. "Ben izin verene kadar olmaz."

Yüzünde birçok argümanın parladığını görebiliyorum ama yorgunluk kazanmış gibi görünüyor.

"Evet." Vücudu benimkine gömülüyor ve göğsüme daha da sokuluyor, ipeksi saçları aşırı ısınmış tenime karşı serinliyor.

Onu derin derin içime çekiyorum, kokusunu, tarçını ve tam olarak çıkaramadığım karanlık ve topraksı bir şeyi içime çekiyorum. Tatlılık ve güç karışımı ona çok yakışıyor ve kendimi dudaklarımı başının üstünde gezdirirken, onu nazikçe öperken buluyorum

Böylece onun tadına bakabilirim. Gargoylelerin yemeğe ihtiyacı yoktur, yine de zevk için yiyebiliriz ve bu iki gün boyunca küçük hırsızımın tadını dilimin ucuna yapışana kadar çıkarmak istiyorum.

"Drusila ile görüşmem gerekiyor." İçimi çektim.

Bana karşı başını salladığını hissediyorum. Onu şu anda bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama kardeşlerim daha fazla talimat için kütüphanede bekliyorlar. Onu kollarımın arasına alarak bitişikteki büyük banyoya doğru ilerliyorum.

Belki de o gece otelin çatısında kendime yalan söyledim, yüzlerce yıl yalnız kaldıktan sonra bu küçük insanla daha fazlasını istemeyeceğimi düşündüm. Bu yüzden kendime bir gece izin verdim. Bir gecede hem onunla birlikte olma hem de ona yardım etme arzumu tatmin edebilirdim. Daha fazlası bencillik olurdu. Yine de buradayım, hafta sonu kalmasına izin veriyorum. Stiel ve Rook bu konuda ısrar etmiş olabilirler ve haklı olarak insan dünyasıyla hâlâ ne kadar bağlantısız olduğumu belirtmiş olabilirler ama bu onu doğru yapmaz. Anahtar Taşı elime geçtiği anda gerçek amacıma geri çekileceğimi bildiğim halde onu bu kadar uzun süre tutmak bile açgözlülük gibi geliyor.

Julianna, sağlayabileceği bilgi veya yardımdan daha fazlası olamaz.

"Bekle, bekle," diye bağıyor Julianna çılgınca, ben mermer zeminde adımlarken koluma girip bir şey almak için elini uzatıyor.

Hedefinin atılmış telefonu olduğunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum ve telefonu almak için neredeyse kollarımdan düşüyordu.

"Ben hallederim." Kuyruğumla telefonu tutup eline doğru kaldırıyorum.

Telefonu elimden kapıyor ve hemen kilidini açarak son mesajlar ve e-postalar arasında geziniyor. Nabzının bana karşı hızla attığını hissedebiliyorum ve telefonu pençelerimin arasında ezmek istiyorum.

Kendini neyin içine soktun, bebeğim?

Birinin, özellikle de güvendiği birinin ona zarar verebileceğini düşündükçe midemde öfke birikiyor.

hırlamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Şeker bebek olarak yaptığı işi sevdiğini söylediğinde ona inanıyorum. Yüzündeki endişeyi de gördüm. Onu para için bu kadar çaresiz bırakan her neyse, kesinlikle ona zarar veren her neyse ya da her kimse onunla bağlantılı. Bu konuda rahatça konuşabilmesi için zamana ihtiyacı olduğu açık.

İki günü var.

"Her şey yolunda mı?" Telefonunu kilitleyip deri koltuğa fırlatırken soruyorum.

"Ah, evet." Gözleri etrafta geziniyor, yüzüm dışında herhangi bir yere iniyor. Nefes alışının yavaşladığını hissedebiliyorum.

"Burada benimle birlikteyken, sadece ihtiyacın olanı iste, ben de sana getireyim."

Gözleri nihayet bana odaklanmak için geri çekiliyor, irislerindeki sarı benekler altın gibi parlayacak şekilde aydınlanıyor. Şişmiş dudaklarının bir köşesinde sinsî bir gülümseme belirliyor.

"Peki o zaman, ben dokuz numara giyiyorum ama Louboutin'ler küçük geliyor, o yüzden bana dokuz buçuk numara almanız gerekecek." Yaramaz sırtışı derinleşiyor.

"Tamamdır."

Kıkırdıyor, şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor.

Gargoylelerin dünyada çok az maddî ihtiyaçları vardır, Kardeşlerim ve ben servetimizi oluşturmak için Strange güvenlik işinde zaman ve kazançlı işlerden başka bir şey yapmadık. Onun gözlerindeki gölgeleri kovan kişi olmak için bunun bir kısmını harcama düşüncesi sikimi sertleştirmeye yetiyor.

"Saç malzemelerin nerede?" Julianna onu Gargoyle büyüklüğündeki devasa cam duş kabinine taşırken soruyor.

Kaşlarını çatıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken bir şeyin farkına varmış gibi görünüyor. Avucunu kel kafamın üzerinde gezdiriyor, önce bir boynuzun, sonra diğerinin etrafında kaydırıyor. Küçük bir kahkaha attı. "Sanırım şampuana ihtiyacın yok."

Ne kadar farklı görüldüğünün farkında mı bilmiyorum, o kontrollü haline kıyasla çok rahat ve mutlu.

çatı katına girdi. Her iki haliyle de göz kamaştırıcı, ama şimdi gülümsemesinde bir rahatlık var.

"Hayır, bilmiyorum, ama Eden insan formlarımız için dolapları doldurmakta ısrar etti, bu yüzden ihtiyacınız olanı lavabonun altında bulabilirsiniz."

İsteksizce Julianna'yı yere bırakıyorum ve ancak elini boynuzlarımdan çektiğinde daha önce kimsenin bana dokunmadığını fark ediyorum. Bir dövüşte, evet, boynuzlarım silahtır ve et ve taşla temas etmişlerdir, ama sert kıvrımlarını okşayan yumuşak bir tenin dokunuşunu hiç hissetmemiştim. Vücudumdaki en sert noktalardır, aynı taş etinden yapılmışlardır, ancak sonsuz derecede daha güçlü ve hassasiyetten yoksundurlar, ancak avucunun sıcaklığı üzerimde kalır.

"Kalabilir misin?" diye mırıldanıyor, dolaplardan birkaç şişe çıkarıyor ve bana dönüyor.

İşte yine o siren. Dolgun dudakları parlıyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. Sikim zıplıyor.

"Yapamam." Duşu açmak ve kontrolümü toplamak için ondan bir adım geri çekiliyorum.

Surat asıyor. Abartılı ve kasıtlı olarak komik. Dolgun alt dudağı, dişlerimi ona batırmak isteyeceğim kadar dışarı fırlıyor, derisini kırmak değil, aslında onu asla incitmek değil, ama onu benim olarak işaretlemek istiyorum.

"Eden duştan sonra seni bulacak. Parti ve diğer şeyler için neye ihtiyacın varsa sana getirecek. Günün büyük bölümünde meşgul olacağım ama akşam görüşürüz."

"Görüşürüz baba," diyor küçük bir kahkaha atarak. Hafif kalpli ve şakacı ama sahiplenici bir tutuş göğsümü ele geçiriyor. Bunu söylerken göğsünün nasıl biraz daha hızlı yükselip alçaldığını görebiliyorum. Bana baba dediğinde ikimiz de bunu hissediyoruz, çünkü bu doğru geliyor.

"E herkes bekliyor."
Eden koridorda beni durdurdu, ben de hızla
kendimi zorladım. uzakta gelen
ve günaha şu anda

Sabunlanıyorum.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım. "Julianna duştan çıktığında, parti için yeni kıyafetlere ihtiyacı olacak. Ne isterse getirin."

"Anladım." Eden gülümsüyor ama tabletine bir şeyler yazarken başını öne eğiyor. Omuzları boğuk bir kahkahayla titriyor gibi.

"Görünüşe göre bugün herkesin söyleyecek bir şeyi var." Eden'a doğru ağır bir taş kaşımı kaldırıyorum. İki yıldan biraz fazla bir süredir kardeşlik için çalışıyor ve artık bir arkadaş oldu. Müdahaleci, meraklı, otoriter bir arkadaş ama yine de bir arkadaş.

"Seni gülümserken görmek güzel." Başını sallıyor, daha büyük sırtıyor.

"Beni daha önce de gülümserken gördün." Kaşlarımı çattım. Eden bana bakıyor, sırtışı gitmiş ve yerini düşünceli bir çatık kaş almış. "Hayır, Knox komik olduğunu düşündüğünü bilmesini istemediğin aptalca bir yorum yaptığında yarı gülümsediğini gördüm ve... yüzünü buruşturduğunu gördüm. Bu biraz korkutucu bir gülümseme gibi, değil mi? Ve-"

"Anlıyorum. Ben sinirli bir piçim."

"Hadi ama Titan. Senin için çalışmaya başladığımdan beri sen ve çocuklar hep çalıştınız ve hiç oyun oynamadınız. Keystone'u ve Yadigar Odası'nı aramak güvenlik görevinde olmadığınız her saniyeyi aldı. Önemli olduğunu biliyorum ama Titan'ın görev dışında nasıl görüldüğünü görmek güzel."

"Keystone sadece önemli değil Eden. Her şeydir. Biz bunun için yaratıldık. Çekim sabittir." Sözlerimi istediğimden daha sert bir şekilde haykırıyorum ve Çekim'i şimdi bile hissettiğim için yüzümü buruşturuyorum.

"İşte bu! İşte bu." Eden heyecanla yüzümü işaret ediyor, neredeyse heyecandan zıplıyor. "İşte bu korkunç gülümseme."

Sessiz bir kıkırdamayla başımı sallıyorum. "Bizden korktuğun zamanları özlüyorum."

"Bizden hiç korkmadı patron."

Başımı kaldırdığımda Rook'un kütüphanenin kapısından seslendiğini görüyorum, kanatlarının tepesinden pençeli ayaklarına kadar gergin bir şekilde duruyor. Eden'a döndüğümde, ona sert, ince dudaklı bir gülümseme veriyor, yeşil gözlerinde ani bir mesafe var.

"Julianna'nın bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin. Anladın mı?"

"Anladım." Tabletine dönerken dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor.

Kütüphaneye girdiğimde kardeşlik huzursuzdu. Odanın ortasındaki uzun maun masa büyülü kitaplarla ve Los Angeles şehrinin büyük bir haritasıyla kaplı. Harita masanın ortasına yayılmış, çapraz çizgiler ve yer işaretleri üzerine çeşitli işaretler çizilmiş. Bunlar, Anahtar Taşı'nı aradığımız ve hiçbir şey bulamadığımız yerler, Yadigar Odası'nın ortaya çıktığı ve biz varamadan ortadan kaybolduğu yerler.

Kütüphanenin duvarları eski metinlerle dolu. En uçtaki tek bir duvar tamamen tabandan tavana pencerelerden oluşuyor, bu da odaya şehir merkezinin geniş silüetinin manzarasını veriyor ve aksi takdirde karanlık bir alana ışık getiriyor.

"Merhaba Titan." Yerel cadılar meclisinin baş rahibesi Drusila Flores, Knox'un arkasından çıkıyor. Bir insana göre bile minyon olan Drusila'nın uzun, siyah, dalgalı saçları ve açık kahverengi bir teni var. Şaşırtıcı menekşe rengi gözleri ve uzun, dökümlü elbiselerden oluşan sonsuz gibi görünen gardırobu, ben onun gücünü hissetmeden önce onun bir cadı olduğunu gösteriyordu.

"Bize katıldığın için teşekkür ederim, Dru." Ona sert bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum.

"Yeterince uzun sürdü." Knox bana doğru bir kaşını kaldırıyor, özel yapım canavar büyüklüğündeki sandalyelerimize çökerken ağzı bir sırtışı dönüşüyor.

"Yapma." Masanın başındaki yerime otururken Knox'a ters ters bakıyorum. Kütüphane çatı katının benim yatak odama göre karşı tarafında olsa da, buradaki neredeyse herkes doğaüstü duyulara sahip. Julianna ve benim neyin peşinde olduğumuzu tam olarak duydular. Umarım Drusila duymamıştır.

"Ne? Misafirimiz hakkında soru soramaz mıyım?" Knox sandalyesinde arkasına yaslanır ve pençeli ayaklarından birini diğerinin üzerine geçirerek masanın üzerine koyar, kanatları sandalyenin arkasına rahatça sarkar.

"Misafir mi?" Drusila merakla soruyor. Yanımda oturuyor ve önüne rulo haline getirilmiş bir haritaya benzeyen bir şey koyuyor.

"Belki bir misafirden daha fazla." Knox gülüyor.

Ne yaptığımın farkına varamadan Knox'a doğru sahiplenici bir hırıltı çıkarıyorum. Julianna'nın kışının yumuşak, sert kıvrımının anısı hala avucuma kazınmış durumda ve parmaklarının kalçama batma hissi, hava kararmadan önce güneş ışınlarından gelen son sıcaklık parçası gibi duruyor.

"Tamam, tamam." Yüzümü görünce ellerini rahat bir teslimiyetle kaldırdı. "Sen kazandın."

"Elimizdeki konuya geri dönebilir miyiz?" Her zamanki diplomat Stiel, masanın diğer ucundan sesleniyor, önünde birkaç eski metin yığılı.

"Tanrılar, umarım öyledir," diye mırıldanıyor Dredd kütüphanenin köşesinden, duyulmayacak kadar alçak sesle.

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle," diye çıkışıyorum ve yumruğumu masaya öyle sert vuruyorum ki kitaplar zıplıyor.

Dredd her zaman asık suratlı olmuştur. Böyle olmak için çoğundan daha fazla nedeni var, bu yüzden ona bir miktar gevşeklik verdim. Ama Keystone'un şehre gelişinden beri

daha da kötüleşt i ve buna katlanabilsem de Julianna'ya yön eltilmesine tahammül edemeyeceğim.

Kütüphanenin gölgelerinden çıkıp pençelerini genişçe masanın üzerine yerleştirirken burnundan güçlü bir hava üflüyor. Bana ters ters bakıyor. "Hiss ediyorum. Sen hissetmiyor musun?"

"Çekme mi? Evet, hepimizde var." Önce ona sonra da diğer kardeşlerime bakıyorum. "Şu anda bulunduğumuz noktaya gelmek için Dru ve meclisle birlikte çalışmak yıllar aldı. Hepimiz ne kadar yakın olduğumuzu hissedebiliyoruz, sadece sen değil, Dredd. Ne kadar uzun sürerse sürsün, hiçbir şey geri dönüşümüzü engelleyemeyecek."

Dredd, "Cadılar Meclisi Yadigar Odası'nın nerede olduğunu biliyor olabilir," diye araya giriyor.

Çekme gücüm içimde gürlüyor ve pençelerim masaya kıvrılıp ahşapta derin izler bırakıyor. Anahtar Taşı'nı her zaman daha güçlü bir şekilde elimizde tuttuk - ölümlü düzlemde sağlam bir şekilde duruyordu - ama Kalıntı Odası kendini güvende tutmak için sürekli olarak diyardan diyara hareket ediyor. Dünya'ya gelmeyeli yıllar oldu.

"Pek sayılmaz," diye söze giriyor Drusila, çekişmenin şiddetini sadece biraz azaltarak. Ülkenin bir haritasını açıyor, büyük kırmızı bir daire haritanın merkezini işaretliyor. "Tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama meclisimize yeni bir cadı katıldı, Violet. Çok güçlü biri. Hâlâ bir şeyler öğrenmeye çalışıyor ama onun yardımıyla Kutsal Emanet Odası'nın Santa Monica Dağları'na giden yolunu bulabildik."

"Bu arazi çok büyük. Yıllarca arayacağız." Rook sandalyesinde öne doğru eğilmiş, kanatlarını vücuduna sıkıca bağlamış.

"Şekil değiştirenlerin yardımına ihtiyacımız var," diye araya giriyor Dredd, sesinde yüzyıllardır duymadığım bir hafiflik var. "Dağları biliyorlar."

"Düşüşten herhangi bir şeyin kurtulduğuna inanmayı redd ediyorlar," diye hatırlatıyorum ona. Dredd'de gördüğüm ilk neşeyi boğmak hoşuma gitmiyor ama kardeşlerimi hedeflerimiz konusunda gerçekçi tutmam gerekiyor.

"Keystone'u aldığımızda inanacaklar." Dredd çivili kuyruğunu masaya vuruyor ve sabırsız coşkusuyla işaretliyor.

Oda onun yoğunluğuyla değişiyor ve birdenbire beşimizin birden attığını hissedebiliyorum. Acımasız ve tüm havayı tüketiyor. Göz ucuyla Drusila'nın odada dolaşan büyü dalgasına karşı kendini çelikleştirdiğini fark ediyorum.

"Uh..." Drusila temkinli bir şekilde başlıyor. Bu kesinti çekimi bozmuyor ama sözlerine odaklanabilmemiz için yeterince bastırıyor. "Yadigar Odası'nı takip ediyorduk - nerede ve ne zaman ortaya çıktığını. Henüz onu görmeyi başaramadık, ama bazı yakın temaslar oldu. Her yerde geride kalan büyü kalıntısı miktarına dayanarak, meclis odanın yalnızca dolunayda ortaya çıktığını belirleyebildi. Tekrar ortaya çıkacaktır. Bundan bir ay sonra mı yoksa altı ay sonra mı olacağını hâlâ belirleyebiliyoruz-"

"Hazır olmalıyız," diye araya giriyor Dredd ve mesajının benim için olduğu konusunda hiç şüphe yok.

"Orada olacağız," diyorum kararlılıkla, çekiş gücüm bir kez daha göğsümü tırmalıyor.

Zaman zaman bu çekiş deliliğe yol açmaya yetti. Yine de yirmi orijinal gargoyl, hatta bize karşı isyanı yöneten Maximus bile, kale düşene kadar sağlam ve birlikte kaldı. Ancak kardeşlerim ve ben Garipler arasında kalan son gargoyleleriz ve Çekiş'in taleplerine karşı mücadele ediyoruz. Her zaman çok önemli olan bu görevin önemi daha da arttı.

"O halde plan aynı kalacak," diye devam ediyorum. "Keystone'un tanıtım partisinde nerede tutulduğunu araştıracağız ve ben Freddy'nin gelecek hafta tören aracının açılışına davet edilmesini sağlarken, geri kalanınız da güvenlik kurulumunu ve düzenini inceleyecek. Binanın neresinde olduğundan emin olduktan sonra yeniden toplanacak ve Anahtar Taşı'nı geri almanın en iyi yolunu belirleyeceğiz. Sorusu olan var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Rook, her zamanki gibi hızlı ve etkili bir şekilde.

"Bütün gece insan kostümünün içinde sıkışıp kalmadığım sürece, o işler için beni." Knox eğimler onun Kafa safir cazibe yüzüğünü savurup yakalayarak onayladı. "Herhangi bir insanın, bir insanın ne olduğunu bildiğine inanmak için hiçbir nedenimiz yok. ve Freddy'nin çatı katının olduğu bölgede herhangi bir Garip'ten iz yok." Stiel planı metodik bir şekilde ortaya koyar. "Parti yeterince kolay olmalı. Açılış etkinliğinde parçayı geri almak daha zor olacak."

"Meclis bu konuda yardımcı olabilir," diye ekliyor Drusila. "Çok minnettarım Dru. Senin yardımını kabul edeceğiz.

Gerekirse yardım."

"Yadigar Odası'na erişmek için kendi nedenlerimiz var. Bunu biliyorsun Titan," diyor Drusila ciddiyetle. "Size bir iyilik yapmıyorum. Anahtar Taşı yüzyıllardır kayıp olan bilginin kilidini açacak. Bu bilgi cadılar meclisi için çok değerli."

Başımı sallayıp sabırsızlıkla bekleyen Dredd'e dönüyorum. Kardeşliğe komuta ediyor olabilirim ama bu kadar az kişi kaldığımızı göre hepimizin söz hakkı var. Sinirli bir homurtuyla karşılık veriyor.

"Davamıza olan bağlılığımın şüphe mi ediyorsun, Dredd?" Tüm hayatımız boyunca birbirimizin yanında savaştık,

Savaşın sıcağında bile birbirimize güvenebileceğimizi bilmek. Beni sorguladığı için onu suçlamıyorum. Dredd'in kalenin düşmesindeki rolünden dolayı hissettiği suçluluğu biliyorum. Kardeşlerimi bu görevin sonuna kadar götüreceğimi bildiği sürece beni sorgulayabilir.

Dredd hızlı ve güvenli bir şekilde, "Hayır," diyor. "Ama Garip olmayan birinin işimize karışmasından hoşlanmıyorum."

"Eden'la bir sorunun yok mu?" Rook gönüllü olur. "Eden bizden biri, insan olsun ya da olmasın. O kanıtladı kendisi." Sonra Dredd bana baktı. "Senin Jules yardım etmek için iyi niyetli olabilir..."

Dredd'in ağızından onun adı çıkarken nefesimi kontrol etmek için kendimi zorluyorum.

"Misafir mi?" Drusila fısıldar ve Knox onaylar.

"İçine girdiği dünyanın farkında değil," diye devam ediyor Dredd.

"Julianna benim gözetimim altında ve sadece güvenli olduğu kadar dahil olacak." Ona doğru ağır bir uyarı kaşımı kaldırıyorum. "Eminim onun güvenliğini ne kadar önemsedığınızı takdir edecektir."

Dredd tısladı, sonra benim dişlerimi göstermemle kendini toplar gibi oldu. "Ona zarar vermek istemiyorum ama bu bize yüzyılda bir gelen bir şans ve sen randevulara gidiyorsun."

"Yeter, Dredd," diye kükrüyorum.

Ama son sözleri beni azarladı. Benim görevim her zaman kardeşliğin lideri olmaktır. Bir insanın en karanlık arzularını ya da koruma ihtiyacını ortaya çıkarması önemli olamaz. Sorumlu olduğum çok daha fazla şey var.

"Sona bu kadar yaklaşmışken seni ya da kardeşlerimizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hiç kimse, hiçbir insan, ne Julianna ne de bir başkası bizi hedeflerimizden alıkoyamayacak." Sesim bir amaç uğruna gürliyor ve pençelerimin altındaki masayı sarsıyor.

Julianna'ya yalan söyledim.

Ona benden her şeyi isteyebileceğini ve almasını sağlayacağımı söyledim ama bu tam olarak doğru değil. Görevimize engel olacaksa onu geri çevirirdim.

"Freddy'nin eserinin açılışına davet edilmemize yardım edecek. O bir amaç için bir araç, hepsi bu."

Bu sabah önem vermem gereken tek kişi oymuş gibi davrandım. Onun özenle inşa edilmiş gücünü, hayatta kalmak için gösterdiği yılmaz çabayı gördüm ve içimdeki her şey onun yükünü hafifletmek istedi. Ama kardeşlerim bana Çekme'nin her zaman önce gelmesi gerektiğini hatırlattı.

Bölüm Yedi

JULES

N Hiç kimse, hiçbir insan, ne Julianna ne de bir başkası bizi hedeflerimizden alıkoyamayacak.

"İşte buradasın."

Omuzlarım kulaklarıma doğru sıcıyor ve arkamda Eden'in sesini duyduğumda kalbim birkaç gerekli atışı atlıyor. Kütüphaneye açılan kemerden geri çekiliyorum ve çıplak ayaklarımın üzerinde dönerek Eden'in tüm kıvrımlarını saran bordo bir kılıf ve onu benden birkaç santim daha uzun gösteren alçak ama şık topuklu ayakkabılarla koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

O bir amaç için bir araç, hepsi bu.

İşte, tam da istediğimi söylediğim gibi, net nedenler ve beklentiler. İkimiz de birbirimiz için bir sonun aracıyız. Bu mükemmel bir durum, diyorum kendime, mideme keskin bir ağrı saplanırken bile.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım, Jules." Eden başını sallıyor, geniş tavanları ve süslü pervazlarıyla çatı katının uzun, geniş koridoruna bakıyor. Kaşlarını çatıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek insanlar ve diğer dünya yaratıkları arasındaki kaotik bir sahneyi gösteren oldukça rahatsız edici bir tabloya bakıyorum. "Buraya alışmak biraz zaman alıyor."

"Bu Hieronymus Bosch mu?" Göğsümde başlamış gibi görünen kemirici baskıdan kendimi uzaklaştırmak için kabus gibi sanat eserinden yararlanarak soruyorum.

"Evet. Korkutucu, değil mi?" Yeşil gözlerini ona diyor ve boyalı sahneyi daha fazla inceliyor.

Bir saat önce Titan beni kucağına domaltmış, pençelerinin üzerinde gezdirirken adını haykırıyordum. Beni sikinde boğdurdu, beni duşta hızlı ve sert bir şekilde almasını diledim. Ama tüm bunlardan sonra, onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi yüksek sesle dünyaya duyuruyor.

Bu benim duygularımla ilgili değil. Bu ilişki işlemsel. Ben böyle seviyorum. Bu gururla ilgili. Uzun zamandır sahip olduğum tek şey bu. Onu ağzıma alırken bana nasıl baktığını gördüm, sanki değerliymişim, her şeyiymişim gibi. Benim hakkımda böyle hissetmesini sağlamak benim işim ve bunda iyiyim. O gargoyle bana iyilik yapıyormuş gibi davranıyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanmak istiyorum ve Titan'dan gelen gerçek homurtularla kıyaslandığında kulağa ne kadar acınası geleceğini düşünüp neredeyse güleceğim.

"İyi misin?" Eden tablodan uzaklaşırken düşüncelerimi bölüyor. "Kızarmışsın. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim," diye hızlıca cevap veriyorum, Titan'a duyduğum öfkenin bir kısmı sözlerime karışıyor ama Eden cevap vermiyor.

"Arkadaşınızla irtibata geebildiniz mi?"

"Avukatımla," diye nazikçe düzelttim.

Eden'la birlikte yakındaki Küba fırınından aldığımız guava hamur işleri ve kahveden oluşan kahvaltımızı yaptığımız yemek odasından çıkmış, telefon etmek için kıyafet seçeneklerini gözden geçiriyordum.

Luis Gutierrez neredeyse on yıldır avukatım ve bana çok sayıda uzatma ve ödeme planı verdi. Ancak kendisiyle bir hafta önce yaptığım son görüşmede artık benim için istisna yapmayacağını açıkça ifade etti. Bu noktada, bana karşı beslediği tüm dostane duygular, ona gönderdiğim son ekle birlikte karşılıksız ıktı.

"Uh, hayır... Ulaşamadım." nk Titan'ı dinlemekle meşgul olduğum için aramayı unutmuştum. "Ama ona mesaj atacağım."

Eden gitmeyince, muhtemelen yanımdan hiç ayrılmaması için emir aldığını anlıyorum. Kafamı hafifçe sallayarak i geçiriyorum ve Bay Gutierrez'e mesaj atmaya başlıyorum.

Bana gönderdiği son mesaj, bir hafta önce ona bir sonraki taksitimi borçlu olduğumu hatırlatıyordu. nce Titan'ın ödemesinin çoktan ulaştığı banka uygulamama gittim ve

havaleyi ayarladım, sonra mesajlarıma geri döndüm. Ona hemen yazıyorum, sabrı için teşekkür ediyorum ve paranın gönderildiğini bildiriyorum.

Rahatlama bedenimi sarıyor. Endişelerimden küçük ve kısa bir süreliğine uzaklaşıyorum ama şu anda kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Titan için "amaca giden bir araç" olmak böyle bir şeyse, egomu bunun gibi birkaç an daha satın alabilecek kadar ezebilirim.

"Her şey yolunda mı?" Eden gülümsüyor.

"Evet, mesaj gönderildi," diye onaylıyorum ve tam titreşmeye başladığı sırada telefonumu arka cebime sokuyorum. Ciyakladım. "Kahretsin, bu o."

Eden başını sallar ve mahremiyet için küçük bir adım geri çekilir.

"Merhaba Bay Gutierrez," diye neşeyle cevap veriyorum telefonu açar açmaz, beni en kötü halimde gören adamlar nihayet iyi haberleri paylaşabilecekleri için heyecanlıym. "Gönderdiğim ödemeyi aldınız mı?"

"Ne ödemesi?"

Midem bulanıyor ve ellerim birden uyuşuyor. Bu Bay Gutierrez'in sıcak ve hafif aksanlı sesi değil. Bu bir kadının sert ve tiz sesi.

"Anne?" Kafa karıştırıcı bir duygu kombinasyonu üzerime çökerken boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Öfke ve kızgınlık yüzeye yapışıyor, ama karnımda küçük bir umut balonu oturuyor. O hâlâ benim annem ve onun sesini duymak bir anlık nostalji patlaması yaşıyor.

"Ne ödemesi tatlım?" diye tekrar soruyor, ses tonunu kontrol altına almış gibi görünüyor ve soru daha hafif çıkıyor. "Şu anda nasıl para kazanıyorsun? Bilmek istiyorum mu? Davadan vazgeçip Richard ve benim seninle ilgilenmemize izin verirsen, hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz."

Ona onun parasına değil, kendi parama ihtiyacım olduğunu söylemek istiyorum. Ona tam olarak nasıl para kazandığımı, insanların zamanım için ne kadar cömertçe ödeme yaptığını, sadece varlığımın bile para kazanmak için yeterli olduğunu söylemek istiyorum. Ona bu işi sevdiğimi söylemek istiyorum.

Onun sesini duymak, kariyerimin başlarında geçirdiğimiz güzel zamanları, kötü bir seçmeden sonra bana dondurma getirdiği zamanları düşündürüyor. Ona hala ondan nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Ama hiçbirini söylemiyorum.

"Seni ne kadar özlediğimizi biliyorsun." "Biz mi?"

"Richard ve ben. Seni önemsemediğini düşünüyorsun ama önemsiyor. İkimizi de önemsiyor." Annemin sesi eski müdürümden bahsederken rahatsız edici derecede kız gibi bir tona bürünüyor ve artık iş ortağından daha fazlası oldukları gibi iğrenç bir hisse kapılıyorum. "Oh, bir de havuz yaptırık, eğer gelersen her zaman sevdiğin gibi yüzebilirsin..."

Yüzmeyi sevdiğim zamanları hatırlamaya çalışıyorum ve aklıma gelen tek anı, bir çocuk kanalında ortaokul yüzme takımıyla ilgili bir film için farklı kulaçlar öğrenmek zorunda kaldığım zaman. Fish Tales, sanırım adı buydu. Tüm bu konuşma tuhaf geliyor, sanki isim takarak ve agresif mesajlarla geçen ilk beş yılı ve neredeyse sessizlikle geçen sonraki yılları silmeye çalışıyor. Ben on sekiz yaşma girmeden ve dünyam altüst olmadan önce olduğu gibi konuşuyor.

"Anne," diyorum sonunda, yeni ev geliştirme projeleri listesini yarıda keserken sesim normalde sahip olduğu güçten yoksun. "Neden aradın?"

"Bir anne kızını arayamaz mı?" diye tersliyor, son on yıldır tanıdığım annem geri dönüyor. "Senin için endişelenemez miyim? Tanrım, Jules. Sanki berbat bir ilişkimiz olması konusunda kararlısın. Parayı nereden buluyorsun bilmiyorum tatlım ama senin için iyi olmasına imkân yok. Beni duyuyor musun? Dinliyor musun? Hiç dinlemiyorsun ve ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum-"

"Ben... Ben gitmeliyim anne." Telefonu kapatıp hızla ödünc aldığı eşofmanımın arka cebine sokuyorum.

Kafamı kaldırdığımda Eden bana bakıyordu. Yüz ifadesi nazik ama neyse ki acıyan bir ifade değil. Annem çok gürültülüydü.

Söylenenlerin özünü anlamasına yetecek kadar. Orada öylece durduk, ikimiz de nasıl devam edeceğimizden emin değildik.

"Daha yapacak çok alışverişimiz var." Aşırı parlak bir şekilde gülümsüyor, yeşil gözlerinde sinsî bir bakış var. "Titan'ın kara kartında yeterince büyük bir çentik açtığımızı sanmıyorum."

Yanıt beklemeden dönüp koridora doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Şömineli geniş bir açık odayı, ardından mutfağı geçiyoruz ve galeri alanının fuayesine geri dönüyoruz.

Titan'ın önceki gece devirdiği cadı hançeri yerine geri döndü, kınındaki yakutlar ışıktaki bir fener gibi parlıyordu.

Eden çoktan yemek odasına doğru ilerliyor, dikkati not defteri ve tableti arasında gidip gelmeye odaklanmış durumda. Bir dürtü hissediyorum, Titan'ı dinlerken ve yine annemi dinlerken hissettiğim aynı hastalık, harekete dönüşüyor. Adımlarımı hızlandırarak kaidelere yaklaşıyorum.

Sadece hançere dokunacak kadar yaklaşmak istiyorum, diyorum kendime, istersem onu alabileceğimi bilecek kadar yaklaşmak, elimin soğuk metali sardığını hissetmek istiyorum.

"Jules? Seni kaybettim mi?" Yemek odasından tekrar içeri giren Eden'in sesi yankılanıyor.

Elimi yanıma bırakıp onun peşinden giderken kalbim gümbür gümbür atıyor.

I Titan'ı günün geri kalanında görmedi, odadan odaya geçerken sırtının bir şeridinden ya da kanatlarının bir köşesinden fazlasını göremedi. Görünüşe göre diğer gargoyller

ve aşağıdaki katlarda çalışır. Her zaman bir ya da daha fazla kardeşi tarafından takip edilir ve çoğu zaman Eden'in her zaman baktığı kırık boynuzlu olan Rook'tur.

Güvenlik kameralarını ve e-postaları hackledikleri zaman planlarının planlama aşamalarında bana ihtiyaçları yok, bu yüzden günü Eden ile geçiriyorum. Öğle yemeği yiyoruz ve daha sonra kuryeyle çatı katına gelecek olan kıyafetlerimin, ayakkabılarımın ve aksesuarlarımın geri kalanını onun tabletinden seçiyoruz. Bedava tasarımcı kıyafetleri alma fırsatını boşa harcamayacağım, bu yüzden ona telefonuma kaydettiğim yerimli ürünleri gösteriyorum. Bir bütçe varsa bile Eden bana söylemiyor, ben de sormuyorum.

İlk kutular geldiğinde güneş batmış oluyor ve Titan'ın yatağının üzerinde duran kutulara bakıyorum. Ağır kartondan yapılmış ve kenarları gümüşle süslenmiş büyük beyaz bir kutu ve yere yığılmış üç küçük kutu var.

Büyük kutunun üzerindeki lüks marka adı metalik harflerle yazılmış. O mağazadan bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum. Kutunun etrafına ince gümüş bir ip bağlanmış ve fiyonkun altına küçük bir zarf sıkıştırılmış.

Zarfın üzerinde adım el yazısıyla yazılmış ve içinde düz beyaz bir kartta "Bu gece bunu giy. Ayakkabıları sen seçebilirsin."

Kaşlarımı çatarak kutuya bakıyorum, artık içindekilerden şüpheleniyorum. Eden benim beden ölçülerime uyuyor ama geçmiş deneyimlerim bana düzenlemelerimin kadın kıyafetleri konusunda bariz bir zevke sahip olma eğiliminde olduğunu söyledi. Kutuyu açarken nefesimi tutuyorum ve içindekileri gördüğümde rahatlayarak yavaşça nefes veriyorum.

Elbise canlı bir renge sahip, elektrik mavisi, ancak bunun dışında sade. İnce spagetti askıları ve dökümlü bir yakası var ve ipeksi bir satenden yapılmış. Elbiseyi giyiyorum. Sol bacağının üzerinde kalçamın hemen altına kadar uzanan bir yırtmacı var. Bununla sütyen ya da iç çamaşırı giymeme imkân yok.

Yere yığılmış üç kutuya doğru ilerliyorum, her birini kaldırıp yatağın üzerine yerleştiriyorum. Birbiriyle eşleşen üç kutunun üzerindeki Louboutin logosunun belirgin el yazısını fark ettiğimde kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Aferin babacığım," diye mırıldanıyorum sırtarak.

Derin bir kahkaha gümbürtüsü sırtıma çarpıyor ve tenimi ürpertiyor.

"Rica ederim." Titan'ın sesi sıcak ve sert. Tenimin üzerinde, omurgamdan aşağı kayıyor ve dizlerimi zayıflatıyor.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum. Tek bir cümle bile beni bu kadar etkiliyorsa, onu görmek ayaklarımı yerden kesebilir.

Endişelenmekte haklıyım.

Güzel ve acımasız, keskin uçları ve pürüzlü yüzeyleri var. Ay ışığı vücudunun keskin hatlarına parlayan gümüş bir ışıkla vuruyor, kaslı omuzlarının ve göğsünün köşeli tepelerini vurguluyor. Pürüzsüz ve kaygan pençeleri vahşi bir amaçla parlıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kendime bu sabah duyduklarımı hatırlatıyorum. Titan ne olduğumuzu açıkça ortaya koydu. Yaptığımız şey, ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, işlemsel. Kabul ettiğim ilişki bu. Mutlu olduğum bir ilişki.

"Teşekkür ederim." Elimi belimde ve kalçalarımnda gezdiriyorum. Bakışlarının açık yarığa kaydığını görene kadar oyalanmasına izin veriyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çok güzel bir elbise. İyi bir zevkin var."

"Eden bana birkaç öneride bulundu." Titan'ın sesi hırçınlaşıyor ve gözlerini bedenimden ayırmaya zorluyor gibi görünüyor.

Teşekkürler, Eden.

"O zaman yardımcılar konusunda iyi bir zevkin var."

"Biliyorum. Şimdi bir çift ayakkabı seç. Gitmemiz gereken bir yer var."

"Yapacak daha önemli işlerin yok mu?" Sertleştim ve kaşlarımı kaldırdım. "İlgilenmen gereken Garip bir iş yok mu?"

Sesimde duyuyorum; huysuz gibi çıkıyorum. Titan beni hiç görmeyeceği bir hafta sonu için bana para ödemek istiyorsa, ben kimim ki şikayet edeyim?

"Yapabileceğim daha fazla şey olsaydı burada olmazdım ama yarın gece basit. Şimdi, bir çift ayakkabı seç

Yemeğiniz soğumadan önce."

Kutulara geri dönüyorum ve önümde duran binlerce dolara odaklanıyorum. Her bir çifti teker teker çıkarıyorum. İlki, markanın sivri burunlu klasik nude rujan d'Orsay topuklu ayakkabıları. İkincisi, ayak parmaklarının üzerinden geçip bileğe kadar saran ince askılı altın rengi bir çift. Üçüncüsü, ayak parmaklarının üzerinde tek bir ince kayışı ve minik bir elmas taklidi tokası olan eşit derecede narin bir ayak bileği kayışı olan gümüş bir çift. Hepsine bayıldım ama gümüş olanı giymek istediğimi hemen anladım. Ayakkabının zar zor görünen tasarımı elbisenin çıplaklığını yansıtıyor.

"Bu gece giymek istediklerin bunlar mı?" Titan'ın göğsü sırtıma yaslanıyor ve pençeli eli benimkini kavlıyor, gümüş ayakkabılar parmak uçlarımdan sarkıyor.

"Evet." Ayakkabıları onun ellerine bırakıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama önümde diz çöküp boynuzlu başını ayaklarımdan üzerine eğen Titan değil. Bir ayağımı geniş avucunun içine alıp ayakkabıyı giydirdikten sonra diğer ayağıma geçerken hiçbir şey söylemiyor ve ben nefes almıyorum. Narin bilek kayışını bağlamaya çalışıyor ama pençeleri buna izin vermiyor. Eğilip görevi tamamlarken denge için boynuzunun tabanını kavıyorum.

Doğruduğumda kendime engel olamıyorum. Boynuzunun sert kıvrımını okşuyorum, teninin görünümünü yansıtmaya rağmen aslında taş gibi hissettirmesine hayret ediyorum. Ayağa kalkarken nefesim titriyor. Titan üzerimde yükseliyor, gözlerindeki sıcaklık içimi yakıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"En sevdiğim yerlerden biri."

Titan elini uzatıyor ve ben de ona elimi vermek için hamle yapıyorum. Onun yerine belimi kavrayınca irkildim. Beni hızla yukarı kaldırıyor, bir kolunu dizlerimin altından geçiriyor, diğer kolunu da sırtımda dolaştırarak beni göğsünün sıcak granitine yaslıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlığımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum, cilalı soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Seni çatıya çıkarıyorum."

Titan beni kollarında kolayca çatı katının koridoruna taşıyor ve oturma odasının sürgülü cam kapılarına doğru ilerliyor. Adımları uzun boylu bir adamın adımlarının iki katı ve terasa insanlık dışı bir hızla ulaşıyoruz.

"Sadece hızlı bir uçuş."

Ne olduğunu anlayamadan ılık gece havası yüzümü ve çıplak bacaklarımı sarıyor. Gerçeklik yüzüme çarpıyor ve birden çatı katının ne kadar yüksek olduğunu anlıyorum.

"Ne? Hayır." Korkuluklara doğru ilerlerken kollarından kurtulmak için hamle yapıyorum. Kenara doğru attığı her adımda, aşağıdaki işlek caddeye doğru baş döndürücü düşüş daha görünür hale geliyor.

Dünyada beni yükseklikten daha fazla korkutan çok az şey vardır. Belki annem ya da bir spor içeceği reklamında bir şempanze ile çalışmak zorunda kaldığım zaman, ancak ilki satın alınabilir ve ikincisi muzla doldurulabilir.

"Evet," diye devam ediyor Titan durmadan. "Sadece bir kat yukarıda. Daha çok bir sıçrama gibi, gerçekten."

"Bir gökdelenin çatı katından başlıyorsan bu bir sıçrama değildir." Kollarında kıvranıyorum, kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

Hâlâ korkulukların kenarından uzaktayız ama kalbim hızla çarpıyor ve parmaklarım Titan'ın taş derisini kazıyor. Bu sabah geri almaya o kadar kararlı olduğum baştan çıkarıcı kadın nerede? Baştan çıkarıcı kadın zayıf değildir, yükseklikten korkmaz ve meydan okumalar karşısında sinmez.

"Gerçekten korkuyorsun, değil mi bebeğim?" Titan'ın pençeli eli çenemin altından geçerek yüzümü ona doğru eğiyor. Sert bakışları yüzümü tarıyor.

"Hayır... hayır." Sesim titriyor. Boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Hayır. Yapabilirim."

"Akşam yemeğini buraya getirebilirim. Yemek odasında yeriz." Titan bana bakıyor, mermer gözleri dış aydınlatmanın ışıltısında yumuşak. Doğal olarak keskin olan granit yüz hatları bir şekilde yumuşuyor.

"Hayır, yapabilirim," diye tekrarlıyorum, sesim giderek güçleniyor ve neredeyse buna inanıyorum.

"Cesur kız." Titan bunu çok yumuşak bir şekilde fısıldıyor ve doğrudan göğsüme ve sonra da amıma indiğini hissediyorum. "Sana sahibim."

Bu his beynimin arkasına, istenmeyen düşünceleri sakladığım yere batıyor, sanki kendimi daha güçlü hissetmek için değil de bu çirkin yaratık istediği için yükseklik korkumla yüzleşmeye zorluyormuşum gibi.

"Bana istediğin kadar sıkı sarıl. Bana zarar vermeyeceksin," diye yatıştırıyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Gözlerini kapat. Çabucak bitecek."

Büyük bir vınlamayla kanatlarını serbest bırakıyor ve ben de gözlerimi sıkarak henüz başa çıkmaya hazır olmadığım yeni düşünceleri dışarı atıyorum. Bu hızda hava serin ve vücudumda hızla hareket ediyor. Elbisem etrafımda dalgalanıyor. Rahatlayamıyorum ama gözlerim kapalıyken düşündüğüm kadar korkutucu gelmiyor.

Saniyeler sonra, sert ve titreşimli bir gümbürtüyle Titan çatıya iner.

"Gözlerini aç, bebeğim."

Bunu yavaşça yapıyorum, önce bir gözümle, sonra her iki gözümle de görüntüyü test ediyorum. Sokağa bakan çıkıntıdan birkaç metre geride duruyor. Beni yere indirmek için bir hamle yapmadı ve bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum ama tek bakabildiğim önümdeki canlı manzara.

Soluk soluğa kalıyorum, Los Angeles'ın gece gökyüzünün derin maviliğini ve karanlığında yıldızlar gibi parlayan beyaz ve renkli ışıkları seyrederken bedenim biraz olsun gevşiyor. "Şehri hiç böyle görmemiştim."

Önümdeki cam ve çelik kulelerden oluşan orman, otoyolların kalın gri damarlarıyla ikiye ayrılıyor. Onun ötesinde,

Şehir, Los Angeles'ın merkezindeki daha kısa, uyumsuz binalara ve ardından Hollywood'a doğru alçalıyor ve kusurlu bir sokak ızgarasının puslu bir görüntüsüne izin veriyor. Uzaktan soyut görünen ışıklı reklam panoları, geniş ufuk çizgisini bölen parlak kareler ve renkli dikdörtgenlere dönüşüyor.

"Şehrin ne kadar büyük olduğunu unutuyorum. Gerçekten de birbirine yapışmış bir sürü küçük şehirden ibaret." Uzakta Hollywood Tepeleri'ni ve hatta solumda bir parça okyanusu görebiliyorum. Otoyollar beyaz ve kırmızı şeritlerle aydınlatılmış. "Şehrin güzel olduğunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu."

Çocukluğumdan beri Los Angeles deneyimim klimalı araba yolculukları ve benzerleriyle dolu tekrarlayan oyuncu seçmeleri ile sınırlıydı. Şimdi bile, telefonumdan başımı kaldıracak ya da bir şeker bebek olarak sık sık gittiğim popüler barların ötesine geçip etrafımdaki dünyayı gerçekten göreceğim zamanım olmadı.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Titan.

Gözleri üzerimde ve ilgisinin ağırlığı altında göğsüne daha da gömülüyorum.

"Ne oldu, Julianna?"

Bakışlarımı şehir manzarasından ayırıp ona bakıyorum. O bana kaşlarını çatarken şaşkınlık dudaklarımı sımsıkı büküyor.

"Seni bu pislığe kim soktu?" Sesinde artık çelik var. Daha önce bu sorudan kaçabilirdim ama artık o kadar kolay kurtulamayacağım. "Sana kim zarar verdi?"

"Klişe," diyorum hızlıca, hikâyemde telaşa mahal olmadığını belirtmek için sonunda gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça sıkıcı."

"Yapma bunu." Sesi alçak ve sessiz, ama emrinin ardındaki omurgayı hissediyorum.

"Ne yapmak?"

"Acını azaltma." Neredeyse hırlayacak ama öfkesi bana yönelmiş gibi gelmiyor. "Biri sana acı çektirdi. Bunun başkalarının da başına gelmesi önemli değil. Senin başına geldi."

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarım aniden gözlerimin arkasına bastırırken orta mesafeye bakıyorum.

Neden bu sürekli onun başına geliyor?

"Söyle bana, bebeğim."

Sikeyim.

"Bu bir klişe." Gözlerine sıcaklık dolduğunu görüyorum ve isteğini yerine getiriyorum. "Ben beş yaşındayken şehre geldik. Annem benim iyi bir oyuncu olacağımı düşünüyordu, aşırı hareketli çocukların ebeveynlerinin çoğunun yaptığı gibi."

Bana bakıyor. Bakışı, acımı küçümsemeye devam etmemem için bir uyarı niteliğinde.

"Her zaman rol yapardım," diye açıklıyorum, "giyinirdim falan. Yetişkinlerle konuşmak beni çoğu çocuk gibi korkutmuyordu. Bir süre reklamlarda oynadım, sonra bir çocuk programı yaptım, sonra da çok popüler bir gençlik dizisinde yardımcı rol aldım. Orada burada TV filmleri. Sezon ortasında iptal edilen bir bilimkurgu gençlik dizisinde Blaire Starfire olarak başrol oynadım. Annem benim menajerimdi. Uzun bir süre her şeyi o yaptı. Sonunda parayı yönetmesi için birini tuttu. Richard Perkins."

Adının tadı ağızımda kir gibi kalıyor ve tükürme isteği duyuyorum.

"On sekizinci doğum gününe kadar tüm paramı annemin emanetinde tuttu."

Titan'ın taştan kaşları derinleşiyor ve dişlerinin etrafında keskin bir şekilde aşağı doğru kıvrılıyor.

"On sekizinci yaş günüm geldiğinde, paranın bana bırakılması gerekiyordu. Milyonlar almalıydım. Richard beni daha önce yaptığımdan çok daha fazla iş yapmaya zorladı, geri çevirebileceğim şeyler yapmaya zorladı. Uzun bir süre için hazır olmalıydım ama hesabım boştu. Bu konuda Richard'ı aradım ama o bana annemi aramamı söyledi, ben de aradım."

Madde işaretlerine bağlı kalın.

Titan'ın kollarında kendimi çok güvende hissediyorum, sanki çok fazla şeyimi onun ellerine bırakabilirmişim ve o da devam edecekmiş gibi

Beni bir arada tutmak için. Bu ağırlığı taşıyabilirdi.

Ama ne kadar süre için? Ve yarın geceden sonra o artık orada olmadığına ve ben yine yalnız kaldığıma ne olacak? Bu konu hakkında konuşmayalı çok uzun zaman oldu ve baraj bir kez yıkıldığında duramayacağımdan endişeleniyorum, en azından kendi başıma.

"Ne dedi?" diye soruyor, sanki hikâyemin nasıl bittiğini tahmin edemiyormuş gibi.

"Paramı hemen vermemeye karar verdiğini çünkü benim için yatırım yaptığını söyledi. Parayı eninde sonunda bana ulaştıracağını ama beklemem ve ona güvenmem gerektiğini söyledi. Bir yıl bekledim ve anneme danışmanlık yapan kişinin Richard olduğunu öğrendim. Bir avukat tuttuğumda hikayeleri değişti. Şimdi benim güvenimi kazanmaya hakları olduğunu söylüyorlar. Hiç yatırım yaptıklarından bile emin değilim."

Titan'ın göğsündeki hırıltıyı hissediyorum. Sesini çıkarmıyor ama tenimde mırıldanıyor.

"Uzun bir süre bunu benim iyiliğim için yapıyormuş gibi davrandı ama yıllar geçtikçe bunun buraya taşınmamın, beni tüm o seçmelere götürmesinin ve iş bulmadan önce bana destek olmasının karşılığı olduğunu düşündüğünü açıkça belirtti."

"Sen bir çocuktun." Sesinde sert bir öfke ısırtığı var, bir alevi başlatmak için çeliğe vurulan çakmaktaşı gibi. Bunu duymak hoşuma gidiyor çünkü bu küçük alev, her gün hissettiğim ateşin sadece küçük bir parçası.

"Evin geçimini sağlayan bendim," diye düzeltiyorum. "Bu benim sorumluluğumdur."

Titan burun deliklerinden yüksek sesle, onaylamayan bir homurtu çıkarıyor ve bana bakarken başını sallıyor. Bir şey söylemek için hamle yapıyor, sonra kendini durduruyor, dudaklarını dişlerinin etrafında sert bir çizgi halinde birbirine bastırıyor ve ayaklarının üzerinde dönerek binanın çıkıntısından uzaklaşıyor.

Beni çatının ortasında kurulan ve daha önce göremediğim küçük akşam yemeğine götürüyor. Yere birkaç süslü kilim serilmiş. Alçak bir masanın üzerinde

Ortada, etrafını çevreleyen renkli düz yastıklarla ayarlar ve kapalı yemek tabakları yer alıyor.

Titan kendini halı kaplı zemine indiriyor, geçişi yumuşak bir hale getirmek için kuyruğunu ve kanatlarını denge için kullanıyor. Oturduğunda, kalçalarının üzerine iniyorum ve anında kıcımda bu sabahki şaplaqları hissediyorum. Acıyor ama acısı iyi geliyor. Kendimi kucağından çekip yanına oturmak için hareket ediyorum ama kolları kıpırdamıyor.

Gözlerinin arkasında neler olduğunu görüyorum. Benimle ve kardeşleriyle yaptığı her eylemde bunu gördüm: koruma ihtiyacı, kurtarma ihtiyacı.

"Bunu düzeltemezsin."

"Yapabilirim, bebeğim. Seni incittiler ve bunu onlara ödetebilirim. Stiel'e baktıracağım-"

"Bir avukat tuttum ve bu işi kazanmaya çok yakınız," diyerek hızla sözünü kesiyorum. Dikkatle dinliyor ama bakışlarını kaplayan ani karanlığa güvenmiyorum. "Richard, annem, ben gittiğimde onlar olmadan yaşayamayacağımı düşündüler. Bunu kendim düzeltmeliyim."

Tartışmıyor, sadece alnıma o kadar yumuşak ve nazik bir öpücükle cevap veriyor ki, gözyaşlarımın tekrar gözlerime akmasına hazırlıklı değilim. Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum ve dudakları nihayet dudaklarıma konmadan önce gözlerimi ıslaklık doldurduğu için bana sonsuzmuş gibi gelen bir süre bekliyorum.

Ağız sert ama şefkatli, üzerimde geziniyor, her yerimin tadına bakıyor. Dudaklarımı onun için ayırıyorum ve kollarında rahatlıyorum, artık yanaklarımdan yavaşça süzülen gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. Dili uzun, kalın ve sivri, ağızımı tamamen kaplıyor ve amımın içinde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. İnsan cazibesine rağmen dün gece içimde bir canavarın dili vardı. Bilinçsizce kalçalarımı onun kucağında sıkıyorum.

"Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, hassas tenimdeki titreşimler nefesimi kesiyor.

Çenemi öpmek için hareket ediyor, sonra boynumu, sonra köprücük kemiğimi. Dişleri tenime değiyor. Keskin uçlar bir acıyla sürükleniyor, ancak yerini başka bir yatıştırıcı öpücüğe bırakıyor.

Bir şeyin sert ucunun bileğime dokunduğunu hissedince sığıyorum. Bir saniye sürüyor ama Titan'ın kuyruğu olduğunu anlıyorum. Taş derisi deri gibi sert ve kalın, onu çevreleyen çıkıntılar bacağımın etrafında dönerken kaslarıma masaj yapıyor. Ucu ısınıyor, sanki kuyruğu bir şekilde arzu ile ısınıyor ve şişiyor, tıpkı amımın gelecek olanın beklentisiyle yaptığı gibi.

"Biliyorsun, sorunlarımı becerip atamazsın." Gözyaşlarımdan arasından gülüyorum, kontrolü ya da en azından soğukkanlılığı yeniden kazanmaya çalışıyorum.

"Hayır, ama yardımcı oluyor," diye mırıldanıyor usulca. Aynı fikirde değilim.

Titan'ın kuyruğunun sert ucu baldırıma, ardından dizimin hassas arka kısmına ve uyluğuma doğru kayıyor. Zamanını uyluğumun iç kısmındaki hassas deride gezinerek geçiriyor. Kucağında biraz ilerliyorum. Dokunuşu için bu kadar çaresiz hissetmek istemiyorum ama çok yavaş.

"Söyle bana, bebeğim. Bugün iyi bir kız mıydın?"

Kuyruğu yükselişini durduruyor, tenime küçük alaycı daireler çiziyor ve ben ne sorulduğunu anlamak bir yana, düşünemiyorum bile.

"Kendini tatmin etmemeliydin Julianna," diyor Titan sertçe. "Benim iznim olmadan kendine dokundun mu?"

"Oh... oh, hayır." Başımı sallıyorum, ona itaat ettiğimi göstermeye hevesliyim.

"Duşa bile girmedin mi? Sabunla ıslanmış ve kayganlaşmış, amın hala kuyruğumdan dolayı ağrıyor ve kışın kıpkırmızı?"

"Hayır, baba." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Aferin kızıma." Sırıttıyor.

Kuyruğu yukarı doğru hareket ederken nefes nefese kalıyorum. Uyluklarının arasında kıvranıyorum, kıvrımlarıma karşı çıkıntıları hissetmeye ihtiyacım var.

"Sana kendini iyi hissettireceğim bebeğim, ama ben

söylemedikçe kıpırdama, yoksa seni tekrar cezalandırmak zorunda kalırım."

Kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yaparken Titan bana bakıyor. "Anlıyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum ve hemen başımı sallıyorum. Kıçım en hoş şekilde ağrıyor ve henüz daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim.

"Duymak istiyorum." "Evet, baba."

Kuyruğu hızla hareket ederek elbisemin eteğini kalçalarımın doğru itiyor. Elbisenin yırtmacı açılıyor ve kumaş kalçalarımın kadar itiliyor.

"Bu elbisenin altına bir şey giymiyorsun, değil mi?"

"Böyle bir elbiseyle giyemezsin."

Hızla bir gülümseme parlak beyaz dişlerini ortaya çıkarır ve sivri dişlerinin sivri uçlarını vurgular. Mermer gözleri daha da kararıyor. Başından beri planı buydu.

"Bacaklarını aç bebeğim," diyor kabaca.

Kuyruğu amımın üzerinde kayarak ıslak dikiş yerimle oynarken Titan'ın omuzlarını sıkıca kavriyorum. Hafif, alaycı bir baskı uygulayarak kendimi daha geniş açmam için beni zorluyor. Kuyruğu kıvrımlarımı ayırıp beni tamamen ona maruz bıraktığında keskin bir nefes alıyorum. Serin hava bana sürtünürken nefesim kesiliyor.

"Aferin kızım."

Sertçe yutkunuyorum, söylediklerinin sadece kelimeler olduğunu ve yaptığımız şeyin yarın gece bitmek üzere tasarlanmış bir oyun olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ne hissedersen hissedeyim, bu geçici, tam da istediğim gibi.

Kuyruğunun çıkıntılı kısmını klitorisimden girişime kadar üzerimde kaydırıyor. Ucu deliğimin etrafında dönerken bir hıçkırıkla boğuluyorum. Kuyruğunun ve sikinin kalın çıkıntılarının içime girdiklerinde ne yapacaklarını hissetmek istiyorum. Kalçalarımı Titan'ın kucağına doğru çeviriyorum, uzunluğunun peştamalının içinden ve elbisemin ince kumaşına doğru bastırıldığını hissediyorum.

"Sikini istiyorum baba," diye yalvarıyorum. Sesim çaresiz ve ahlaksız çıkıyor ve bu hoşuma gitmiyor ama hissettiğim ihtiyacı değiştiremeyeceğimi de biliyorum.

"İnsanlar ve Garipler arasında nasıl oluyor? Korunma yani.
Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Bebeğim." Sertçe yutkunuyor ve sonunda konuştuğunda sesi boğuk ve derinden geliyor. "Tüm Garipler insan bağlarından arınmıştır ve hiçbir zaman bir gargoyle çocuğu olmamıştır. Biz üremek için yaratılmadık."

"Ah," diye nefes veriyorum, bunu söylerken taş yüzünde herhangi bir üzüntü olup olmadığını görmek için bakıyorum. Sadece arzusunun sıcaklığını buluyorum ve içime bir rahatlama yayılıyor.

Bir daha görüşmeyeceğim biriyle bunun bir önemi yok ama ben de çocuk istemiyorum.

"Seni hissetmek istiyorum baba... her şeyini içimde..."

"Yakında, bebeğim. Ben büyüğüm ve bana yetişmek için çalışman gerek," diye gürlüyor Titan kulaklarımda. "Ve sana hareket etmemeni söylemiştim. Bir daha söyletme bana."

Kuyruğu içime girerken hıçkırıyorum. Beklediğimden daha kalın ve şişiyor gibi görünürken, beni doldurmak için çevresini değiştirirken nefes alıyorum. Hafifçe yuvarlatılmış çıkıntılar sıkı iç duvarlarıma baskı yapıyor ve bana garip bir şekilde tatmin edici bir his veriyor, kendimi aynı anda hem içeride hem dışarıda hissediyorum. Hareket etme arzusuyla neredeyse titriyorum ama bana hareket etmememi söyledi, ben de etmiyorum.

Hareketsiz kalma emri bir tür serbest bırakma, performans göstermeme, vermeme, sadece alma izni. Buna karşı savaşıyorum ama Titan bu duyguları serbest bırakmamı sağladı ve onları bu kadar çabuk geri alamam. Fırtınayı atlatmak, hareketsiz kalmak ve bana verdiği her zevk dalgasını kabul etmek zorundayım.

Titan'ın kuyruğu girip çıkıyor, çıkıntılar G noktama tekrar tekrar çarpıyor. Daha hızlı hareket ediyor, amımı çalıştırıyor, beni dolduruyor, her şeyimi alıyor. Çığlık atıyorum çünkü daha fazlasını istiyorum, çünkü bu çok fazla, çünkü hareket etmek istiyorum, çünkü hareketsiz olmak çok güzel.

Bu özgürleştirici ve korkutucu. Bedenim bu yabancı hissiyata karşı savaşıyor. Titan acımasız. Kuyruğu bana vuruyor, beni boyun eğmeye ve bırakmaya zorluyor.

Kollarında hıçkırarak titriyorum, orgazmım aniden ve

şiddetle geliyor.

"Bana bak," diye sertçe bağılıyor, neredeyse kükreyerek kendini tekrarlıyor. "Bana bak, bebeğim."

Mermer gözleri siyah ve sıcak, serbest bırakılmamı bana geri yansıtıyor. Benim gözlerimde de öfke ve rahatlama parlıyor: son on yıldır uğraşmak zorunda kaldığım her şey için öfke, birinin benim için öfkelenmesi rahatlama.

CHAPTER
SEKİZ

JULES

I Titan'ın yanımda kaydığını hissettiğimde sersemlemiş, hala doymuş ve çatıdaki dün gecenin yorgunluğunu üzerimden atamamıştım. Yatağın kenarına oturdu, ağırlığı yatakta derin bir çukur oluşturdu.

şilte, beni merkeze doğru yuvarlıyor. Vücudum, geniş sırtına sıkıca tuttuğu kanatlarla tam olarak buluşmuyor, ama şimdi vücut ısısının havuzunda dinleniyorum.

Ayağa kalkıp deri peştamalı kalçasının altından bağlarken, "Kardeşlerimle bu akşamın planını gözden geçirmem gerekiyor," diyor.

Sırtı bana dönük. Sesi sakın ve nazik ama bir mesafe var. Bu mesafeyi yaratan ben olsaydım, sorun olmazdı. Ancak beni hızla soğuyan yatağında bırakan Titan ve bedenim çiğ hissediyor. Silkelenmeye çalışıyorum.

Dün gece Titan'la geçmişteki anlaşmalarımın hiçbirisiyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım. Beni güvende hissettirmek gibi korkunç bir yeteneği var ve beni yakın tuttuğunda düşüncelerim ve duygularım ister istemez ortaya dökülüyor. Ama şimdi vücudu artık benimkinin üzerinde olmadığından, utanç içime işliyor.

"Belki ben yardımcı olabilirim." Yatakta doğrulup kararlı bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Sabahın serin ışığında o kadar güzel ki, uzanıp boynuzlarının kıvrımlarını okşamamak için kendimle savaşmam gerekiyor. "Bu gece seninle çıkmaktan daha fazlasını yapabilirim. Uyum sağlamandan ve seni Hollywood'dan sürgün ettirecek korkunç bir gaf yapmandan daha fazlasını yapabilirim, anlıyor musun?"

Yataktan kalkıp geriye dönüyor ve bana bakıyor.

"Sen sadece dinlen, bebeğim." Alnıma bir öpücük konduruyor.

Gözlerim kapanıyor ve ellerim denge için karnının duvarına uzanıyor. Öpücük çok kısa sürüyor ve soğuk hava içeri doluyor, beni bıraktığı anda çarşafı bedenime sarmak zorunda kalıyorum.

Daha fazla bilgi için baskı yapmak istiyorum. Titan'ın Çekimi ya da Yadigar Odası'nın kardeşleri ve onlara yardım eden cadılar meclisi için ne anlama geldiği gibi henüz anlayamadığım pek çok şey olduğunu biliyorum ama tıpkı birlikte geçirdiğimiz ilk gece, onun çatı katında ilgili bir şeker babayla buluşacağıma inandığım zamanki gibi, bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyorum.

"Stiel'le konuştuktan sonra cadılar meclisiyle buluşacağım, bu yüzden bu akşamki partiye gitmek üzere yola çıktığımızda görüşürüz. Eden şu anda ikiniz için kahvaltı hazırlıyor ve bu gece için ihtiyacınız olan diğer şeyleri de getirecek."

Bununla birlikte Titan elimden kurtuldu ve bana sırtını dönerek koridora doğru ilerledi. Ben kovuldum.

"N Freddy'nin çelik ve camdan yapılmış binasının ön girişinde duran kadın soruyor.

Dar siyah bir elbise giymiş.

Kulaklığını kulağının arkasına sıkıştırmış. Elindeki kalemle önündeki konuk listesine sabırsızlıkla dokunurken güzel yüzünde ilgisiz bir ifade var.

"Titan," diye cevap veriyorum, gümüş rengi elbisemi kalçalarımın üzerinde düzeltirken.

"Soyadın?" Sıkılmış koyu kahverengi gözleri elindeki panodan kayarak omzumun üzerinden uzaklara bakıyor.

Titan, Rook'la birlikte kardeşinin bizi bindirdiği siyah cipin yanında, bütün gün yaptığı şeyi yapıyor, benden başka herkesle konuşuyor. Bu sabah sözüne sadıktı. Ben yapmadım.

Los Angeles'ın Sanat Bölgesi'ndeki partiye gitmeden dakikalar öncesine kadar onu görmemiştim.

Her iki gargoye da artık insan formunda. Rook Titan'dan sadece biraz daha küçük, açık kahverengi saçları ve ara sıra bana doğru bakan soluk gri gözleri var. Bana baktığında, fısıltıyla yaptıkları konuşmanın konusunun ben olduğumu hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve kadına dönüyorum.

"Titan," diye tekrarlıyorum, uzun bacaklarımı mini elbisenin içinde daha da uzun göstermek için giydiğim çıplak Louboutin'lerle daha uzun duruyorum.

"Bir isim mi?" Sesi öyle uzuyor ki, tek bir cümlenin içinde yüzlerce başka soru okuyabiliyorum.

"Evet. Avrupa'da biraz zaman geçirdikten sonra şehre döndü." Dikkatini tekrar üzerime çekmeye çalışarak vampirleşiyorum.

"Avrupalı mı?" Kahverengi gözleri ilgiyle önce Titan'a sonra da bana kayıyor.

"Evet. Ailesi öyle."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Çıktığım kişinin zengin ve önemli bir adam olduğunu anlaması için yeterince ipucu vermiştim.

Titan arkamda ilerliyor ve dokunuşundan önce sıcaklığını hissediyorum. Kolunu belime doluyor. Kendimi buna hazırlıyorum, kendimi buna karşı çelikleştiriyorum ama başparmağı omurgamın üzerinde gezinirken ürperiyorum.

"Siz ikiniz bu gece harika vakit geçirin." Kadın sırtıyor.

"Teşekkür ederim. Geçireceğiz." Titan beni lobiye götürüyor, büyük eli hala sırtımda.

Lobiye girdiğimiz anda Titan kaskatı kesildi. Sırtımdaki elinin gerildiğini hissediyorum ve neredeyse tökezliyor. Boğazını temizlerken ağzı sert bir çizgi oluşturuyor.

"İyi misin?" Birbiriyle eşleşen bir dizi güvenlik görevlisini daha geçip asansöre binerken soruyorum. "Çekme mi?"

"Evet, evet." Endişemi elinin tersiyle itti. "Sadece şimdi biraz daha güçlü hissediyorum."

"Bu iyi, değil mi? Bu Keystone'un burada olduğu anlamına mı geliyor?" "Evet." Gölümsüyor. Düzensiz ve her ne ise dikkati dağılmış.

teпки onun içinden akıyor.

Asansör çaldığında, kapılar insanlarla dolu devasa bir daireyi ortaya çıkarmak için ayrılır. İki katlı lüks çatı katı kırmızı ve mor ışıklarla aydınlanıyor. Köşeye kurulmuş bir DJ, konukların sesini bastıracak kadar alçak sesle dans müziği çalıyor. Parti düzenine rağmen, mekânın beyaz ve gri tonlarında şık çizgilerden oluştuğunu görebiliyorum. Çelik yüzer merdivenlerden ve kavisli duvarlardan, bir tür benzersiz tasarım denemesi var gibi görünüyor, ancak alan soğuk ve genel olarak geliyor.

Bunun gibi wrap partilerine gittiğimi, giyinip kuşandığımı ve yönetmen yardımcısıyla sohbet ederken ya da baş makyaj sanatçısıyla anılarımı tazelerken kendimi hiç olmadığım kadar yetişkin hissettiğimi hatırlıyorum. Hiçbir zaman parti gibi hissetmedim, sadece kaçırmama izin verilmeyen başka bir ağ kurma fırsatıydı.

Bunun benim kapanış partim olmadığının ve bir sonraki işimi aramadığımı hatırlamadan önce midemi bir sinir dalgası kaplıyor. Ben sadece bir misafirin misafiriyim. Kimse eskiden oyunculuk yaptığımı bile bilmiyor ve on sekiz yaşındaki halimden çok farklı göründüğüm için kimse tahmin edemiyor. Yine de bu tanıdık hissin verdiği bir rahatlık var.

"Freddy'yi görüyor musun?" Asansörden çıkarken Titan soruyor.

Elimden geldiğince odayı tarıyorum, kalabalıktaki yüzleri internetteki magazin ve dedikodu dergilerinde araştırdıklarımla eşleştirmeye çalışıyorum. Bir ya da iki yüz tanıdık geliyor, Freddy değil ama on yıl önce sette birlikte olduğumdan emin olduğum insanlar.

"Onu göremiyorum," diyorum Titan'a. "Zaten önce biz kaynaşmalıyız, ortama karışmalıyız."

Titan başını sallıyor ve bizi kalabalığın içine doğru yönlendiriyor. Binaya girerken verdiği ilk tepkiden sonra hareketleri biraz gevşemişti ama normal rahat ve hükmedici temposu hâlâ devam ediyordu.

yapmacık. Çekicinin bakışlarını yönlendirdiğini, arzusunun nesnesini aramak için etrafta dolaştığını söyleyebilirim.

Bir noktada bizi sohbet eden iki aktörün ortasında aniden durduruyor, Mark Something ve Jordan Something, A ile. İkisi de bize bakıyor, ama çoğunlukla Titan ikisinin arasında duruyor, başlarının üzerinden ve büyük pencerelerden karanlık geceye bakıyor.

Titan'ın kolunu sertçe çekiyorum. Onu içinde bulunduğu Çekme sersemliğinden çekip çıkarmalı ve hareket etmesini sağlamalıyım.

Titan sonunda kendini toparlar ve iki adamın arasından çekilir.

Ben odanın kenarında onunla yüzleşmek için döndüğümde, o hala dümdüz ileriye bakıyor, başı partiye katılanların üzerinde ve orta mesafeye bakıyor. Kalabalığı araştırmasını bekliyordum ama onun yerine bir şey dinliyor gibi görünüyordu. Parti gürültülü, müzik çalıyor, insanlar sohbet ediyor ve kadehler tokuşturuluyor.

"Yakınlarda başka bir Garip var," diyor aniden.

"Burada mı?" Sertçe yutkunuyorum ve odayı tarıyorum.

"Yakın," diyor şifreli bir şekilde, "ama bizimle odada olacak kadar yakın değil."

"Stiel ve Dredd burada sadece insanların olduğunu söyledi. Garip'in geri kalanının Anahtar Taşı'nın ya da Yadigar Odası'nın varlığına bile inanmadığını söylemiştin."

Yere bakıyor ve sert ifadesi benim şaşkın kaşlarımı çatmamla anında yumuşuyor.

"Yaptım. Ve bunların hepsi doğru. Muhtemelen yolun karşısındaki çatılarda kardeşlerimi ya da Drusila'nın meclisinin bir üyesinin ilerleyişimizi kontrol ettiğini hissediyorum. Çok yakınımda olmadıkları sürece sadece büyülerini hissedebiliyorum, ne tür bir Garip olduklarını değil." Sesi alçak ve yatıştırıcı, partinin gürültüsünü kesen yumuşak bir gümbürtü. Telefonunu çıkarıyor ve birine mesaj atıyor. "İşte, kardeşlerime bir cadı için tetikte olmalarını söyledim."

Kaşlarımı çatıyorum, Titan ne kadar öyle olduğunu iddia etse de her şeyin bu kadar basit olduğuna inanmıyorum.

"Sen iyi olduğun sürece."

"Ben iyiden de iyiyim. Pull bu gece beni Keystone'a götürecek." Binaya girdiğimizden beri ilk kez sesi neredeyse kendisi gibi çıkıyor.

Şık ve yaratıcı tiplerden oluşan kalabalığın içine dalıyoruz, herkes yanındakinden daha fazla öne çıkmaya kararlı ve bunun sonucunda herkes tek bir renk ve doku yığına dönüşüyor. Dalgalı kırmızı bir elbise giymiş iri yapılı Siyah bir kadınla, bir sektör dergisinin kapağındaki "Hollywood'un Yeni Lider Erkeği" manşetinden tanıdığım uzun boylu Koreli-Amerikalı bir adama doğru başımı sallıyorum. Adamın kolu odanın köşesinde kadının omuzlarına dolanmış. Verdikleri poz, çatı katının arka tarafında tavandan sarkan büyük film posterini yansıtıyor. Sohbet edip şampanya içerken yeterince rahat görünüyorlar ama kalabalık filmin başrol oyuncularının etrafında bir hale oluşturmış ve birkaç konuk yanlarından geçerken oyalanıyor. Bu da fark edilmeden geçip gitmeyi kolaylaştırıyor.

Titan bizi sert bir şekilde odanın ortasına doğru yönlendiriyor, böylece asansörlerden ya da merdivenlerden kimlerin girebileceğini görmek için en iyi bakış açısına sahip oluyoruz. İnsanların arasında ilerliyoruz ve sorularını yanıtlamaya ya da sosyal tırmanış elitlerinin garip ritüellerini açıklamaya hazırım, ama o odanın kendisiyle çok meşgul görünüyor.

Keystone'un ne olabileceğine dair etrafıma bakındım. Eden bana Dredd'in yaptığı bir taslağı göstermişti. Oldukça küçüktü, yaklaşık bir akıllı telefon büyüklüğündeydi, kabaca yontulmuş ve girdaplı sembollerle oyulmuştu. Etrafa baktığımda tek gördüğüm önümüzde duran ordövr masası.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Tüm güvenlik görevlilerinin nerede olduğunu, giriş ve çıkışların nerede olduğunu, kaçmaya çalışırsanız önünüze ne gibi engeller çıkabileceğini takip etmek. Güvenlik kameralarının nerede olduğunu." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçaltarak, kayıtsızca söylüyor. Arkamda duruyor ve

Kalçalarımı nazikçe kavırıyor ve beni baktığı yere çeviriyor. "Orada, orada ve orada. Onların güvenliğini ben sağlıyor olsaydım, o sütunun arkasına da bir kamera koyardım."

"Keystone orada mı?" Ona bakmak için çenemi yukarı kaldırıyorum, etrafımızı incelerken gözlerinin kararmasına ve daralmasına hayret ediyorum.

Ordövr masasından bir yengeç pufu uzatırken kulağıma fısıldamak için eğilerek, "Hayır, Pull burada en güçlüsü" diye açıklıyor.

Onu alıyorum ama dudaklarıma götürmek için hareket etmiyorum. Çekiş'in bir şekilde Titan'ın fiziksel formunda tezahür edip etmediğini anlamaya çalışmakla meşgulüm.

"Nasıl bir his?" Merakla soruyorum, yengeç pufuyla göğsünü işaret ediyorum.

"Ye, sana anlatacağım."

Tartışmakla vakit kaybetmiyorum ve yengeçli böreğin tamamını ağızıma atıp hızlıca çiğniyorum. Lapa lapa hamur dilime değdiğinde midem gurulduyor. Öğle yemeği yemeyi unutmuştum, Titan'ın bunu fark etmediği açıktı. Yutkunduğumda bana bir tane daha uzatıyor.

"Bunu insanların anlayabileceği şekilde tarif etmenin bir yolu var mı bilmiyorum." Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Erozyon gibi belki de."

"Erozyon mu?" Gözlerim şoktan kocaman oldu.

"Evet. Çekim içimi oyan, ona hizmet etmeyen her şeyi ortadan kaldıran şiddetli bir dalga. Kazıyıp içime işlediğini hissediyorum. Dünyamı tek bir arzu noktasına indiriyor: Anahtar Taşı'nı bulmak ve Kutsal Emanet Odası'nı korumak."

Farkında olmadan ikinci yengeç pufumu da bitiriyorum. Titan'ın anlattıkları beni dehşete düşürdüğü için hissettiği acıdan başka bir şey düşünemiyorum.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Sanki ona ulaşmak için derimi yırtmak istiyor."

Vücudunu tek başıma bir arada tutabilecekmişim gibi göğsüne uzanıyorum ve gri gözlerinde gördüğüm acı karşısında yutkunuyorum. Dün gece bana sarılırken yüzümde gördüğü şeyin bu olduğunu hayal ediyorum. Yine de Titan her şeyi o kadar rahat söyledi ki, sanki parçalanacakmış gibi hissetmek normalmiş gibi.

"Şampanya?" Pırıl pırıl kokteyl elbisesi giymiş bir kadın olan garson, tepsisini ikimizin arasına iterken parlak bir şekilde araya giriyor.

Elimi bırakıyorum ve ona yer açmak için geri çekiliyorum ama sunucunun Titan'a gülümsemesini izliyorum. Gözleri tepsisi yerine Titan'ın yüzüne ve geniş göğsüne takılıyor.

"Teşekkür ederim." Tepsiden her birimiz için birer bardak alıyorum ve sonra bana ne oluyor bilmiyorum. İçimdeki hangi kıskanç insan beni ele geçirdi bilmiyorum ama Titan'a dönüp ona bir bardak uzatıyorum ve ekliyorum, "Kavrulduk, değil mi baba?"

Sunucu gülümseyerek geri çekiliyor ve Titan'ın sesten çok titreşime benzeyen alçak bir hırıltı çıkardığını duyduğuma yemin edebilirim. Yanaklarıma bir sıcaklık hücumu geldiğini ve kalçalarımı sıkıca birbirine kenetleme ihtiyacı duyduğumu hissediyorum. Şampanyamdan uzun bir yudum alırken onun kendini beğenmiş yüzünden başka bakacak yer arıyorum.

Kel kafayı gördüğümde neredeyse boğulacaktım.

"İyi misin?" Titan yaklaşarak sorar.

"Sanırım Freddy'yle gerçekten arkadaş," diyorum kalabalığın içinde geçmişteki kibirli anlaşmamı fark ettiğimde.

"Harris." İsmi telaffuz ediyor ve bakışlarımla lacivert takım elbisesi bedenine biraz fazla dar gelen kel adamı takip ediyor. Kulağıma fısıldayacak kadar yakınıma eğildi, "Ondan uzak duracağız."

"Hayır." Silkindim. "Ben iyiyim."

Los Angeles'ta geçmişte yaşanmış ya da başarısızlıkla sonuçlanmış her anlaşmadan kaçınıyordum, şehrin büyük bir bölümünü, özellikle de sevdiğim restoranların bulunduğu iyi kısımları kaçırmış olurdum. Şimdi bunu yapmaya

başlamayacağım.

"Ve işte Freddy." Harris'in sohbetine katılan kargo şortlu ve renkli düğmeli kısa boylu beyaz adama şampanyamla gizlice bir işaret yapıyorum. İki adam ikinci kata çıkan arka merdivene doğru yürüyorlar.

"Bu o mu?" Titan kaşlarını çatar. "Bir şey hayal ettim farklı."

"Bu bir tür güç gösterisi. Kimseyi etkilemek zorunda değil, gücü ve parası bunu zaten yapıyor, o yüzden giyinmesine gerek yok. Ama..." Odanın geri kalanına elimle işaret ediyorum. "Herkesin var."

"Peki. O zaman bu kısmı bitirelim de ben de Keystone'u arayayım." Titan kalabalığın içinden Freddy'ye doğru ilerlemeye başladı, ama ben elimi hızla pazusuna doladım. Sertçe çekmem gerekti ama durdu.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerim kocaman ve panik dolu. "Pull'un seni yoğun bir şekilde etkilediğini biliyorum ama oraya bu şekilde gidemezsin, bu şekilde zıplayamazsın."

Titan'ın bilinçli olarak nefes alışını yavaşlatmasını, gözlerini Freddy'nin kafasının arkasına kilitlemesini, Harris'le merdivenlerin dibinde konuşmasını ve partiyi incelemesini izliyorum.

"Yukarıda."

"Ne?"

"Keystone yukarıda. Onu hissedebiliyorum." "Aynen böyle, biliyorsun."

"Evet." Sonunda önce bana, sonra da ordövrlerin yanında durduğumuz yere baktı. "Orada bu kadar güçlü hissetmemin nedeni bu olmalı. Tam benim durduğum yerin üzerindeydi."

Titan'ın Pull etrafındaki yoğunluğunda beni korkutan bir şey var. Onun yanında bulunduğum kısa süre içinde, onun peşinde koşarken bana zarar verebileceğinden hiç endişe etmedim, ancak bunu elde etmek için başka birçok insana zarar verebileceğinin farkındayım.

"Tamam, sadece yavaşla. Eğer oraya ateşli bir şekilde gidersen, seni açılışa davet etmesine imkân yok." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum, bundan sonra ne yapabileceğine güvenmiyorum. "İçeri girip onu önce ben etkileyeceğim. Sen gizemli milyarderini oynarsın, o da seni sormadan davet eder."

Omuzlarımı geriye atıp göğüslerimi öne çıkararak topuklu ayakkabılarımın içinde daha uzun duruyorum. Titan'ın beni dengesiz hissettirdiği bir günün ardından, baştan çıkarıcı kadının kesinliğine yeniden hoş geldin diyorum. Freddy'yi arıyorum, neyse ki merdivenlerin dibinde tek başına duruyor. Harris'in nereye gittiğini bilmiyorum ve yakınlarda olmadığı sürece umurumda da değil.

"Onu yumuşatmama izin ver, sonra birkaç dakika içinde buraya gel ve seni tanıştırayım. Bana bu yüzden para ödüyorsun."

Titan bana doğru bir kaşını kaldırdı.

"Yeteneklerimden şüphe mi ediyorsun?" Kirpiklerimin altından ona bakarken başımı iki yana eğerek mırıldanıyorum.

"Asla." Gülüşü gergin ama yüzündeki gururu görebiliyorum.

Freddy'ye doğru yöneldiğimde, kalçalarımın fazladan bir salınım ekliyorum.

Odayı geçerken dolu bir kadeh şampanya alıyorum ve dökülmesini önlemek için yarısını içiyorum. Hedefime yaklaştığımda ona arkamı dönüyorum ve iki misafirle sohbete katılıyorum. Ne dediklerini anlamıyorum ve ben gülerken bana tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Önemli değil. Onlar için burada değilim. Bir adım geri atıyorum ve tam istediğim gibi Freddy'nin omzuna çarpıyorum.

"Aman Tanrım." Dönüyorum, boştaki elimi açıyorum, yüzümde güzel bir panik ifadesi var. "Seni yakaladım mı? Çok özür dilerim."

Belimden bükülüyorum, yerde var olmayan şampanya olup olmadığını kontrol ediyorum ve derin göğüs dekoltemi en iyi şekilde sergiliyorum.

"Hayır, hayır." Freddy kollarını uzatarak ıslak bir nokta arıyor ve tabii ki hiçbir şey bulamıyor. Kafasını kaldırdığında gözlerini göğsümde hissediyorum. "Kimsin sen?"

Soru kaba bir soru, ama ses tonu tamamen ilgi çekici.

"Jules," diye cevap veriyorum sonunda, elimi vücudumun her kıvrımında gezdirdikten sonra. Ona bakıp utangaç bir yarım gülümseme verirken saçlarımı omzumun üzerinden hafifçe savuruyorum. "Gerçekten, çok özür dilerim. Belli ki şampanyayı fazla kaçırmışım."

"Öyle bir şey yok." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Biliyor musun?" -gülümsüyorum-
"Aynı fikirdeyim."

O da benimle birlikte sırtıyor, kadehini benimkiyle tokuşturuyor ve ikimiz de alkolden uzun yudumlar alıyoruz.

"Seni tanıyorum," diyor, beni tepeden tırnağa tararken gözleri kısılıyor. "Evet... Seni tanıyorum."

Midem sıkışırken bile tepki vermemek için yüzümü eğitiyorum. Freddy'nin yüzündeki o ifadeyi çok iyi biliyorum, gerçi onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bundan kaçınmak için özellikle saçımı boyadım ve makyajımı değiştirdim.

Tanıdığı için gözleri parlıyor ve parmaklarını şıklatarak heyecanla beni işaret ediyor.

"Blair! Sen vardı Blair Starfire içinde ve Spaceage serisi."

Freddy'nin beni tanımasını beklediğim onca proje arasında, sezon ortasında iptal edilen kısa ömürlü gençlik bilimkurgu dizim yoktu.

"Evet." Titan'ı bu şekilde davet etmeyi planlamıyordum. Bir aktör olarak geçmişimle şeker bebek olarak şimdiki zamanımın birbirine karışmasına izin vermiyorum ama Freddy'nin bir hayran olması işimi çok kolaylaştırıyor, bu yüzden uyum sağlıyorum.

"Neden iptal ettiler ki?" Sözleri hararetli bir şekilde çıkarken yanakları parlak pembe renkte yanıyor.

"Bizi daha popüler bir şovun karşısına koydular." Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büküyorum.

"Lanet olası aptallar." Küfrediyor ve artık boş olan şampanya kadehini sallıyor. "Ve tam da sen Nebula Bir'in kaptanı seçilmeden önce."

"Sana Spaceage hakkında bir sır verirsem, üzerine şampanya döktüğüm için beni affedecek misin?" Bir elimi koluna koyarak alay ediyorum.

"Çoktan affedildim," diye hevesle cevap veriyor. Mavi gözleri ilgiyle parlıyor, verdiğim her bilgiyi yalayıp yutmaya hazır. Bu, düzenlemelerimde görmeye alışkın olduğum bir bakış ve kontrol hissi rahatlatıcı.

"Şey," diye fısıldamak için eğildim, sanki kutsal bir bilgiyi paylaşıyormuşum gibi, "yayınlanmamış sezon finalinde, filo komutanı saldıran cyborglar tarafından öldürüldüğünde tam kaptanlığa terfi etmek üzereydim ve onların yerini almak zorunda kaldım, aslında komutam altında yirmi kişi varken beş yüz kişiye çıktım."

"Kahretsin. Bu çok iyi olurdu. Ne yazık... ne yazık." Bana dönüp bakmadan önce başını sallıyor. "Nasıl oluyor da seninle ilk kez tanışıyorum? Oyunculardan kimi tanıyorsun?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı gardıropta," diyorum yumuşak bir sesle, sonra düpedüz bir yalana geçiyorum. "Biliyor musun, seni başka partilerde de gördüm. Sadece beni hiç fark etmedin."

"Hmm." Boş kadehini yanından geçen bir garsona uzatıyor ve bir şampanya daha alıyor, gözleri hâlâ göğsümde. "Bu doğru olamaz."

"Öyle," diye şakacı bir şekilde ısrar ediyorum. Sonra Freddy'den uzaklaşacakmış gibi yapıyorum. "Seni rahatsız etmeye devam etmemeliyim. Geceni bölmek istememiştim."

"Hayır, hayır." Bana doğru uzandığında çaresizlik hissi arttı. "Acele etmen için bir sebep yok."

Alt dudağımı ısııyorum, sanki başka bir yere ihtiyacım varmış gibi odaya bakıyorum. Ama tabii ki neden Freddy'nin yanından başka bir yerde olmak isteyeyim ki? "Tamam ama üzerine daha fazla şampanya dökülmesi riskini göze alıyorsun."

"Bu benim alacağım bir şans."

Bana doğru bir adım atıyor ve ben aniden gelen birkaç adım geri atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Daha önce hiç böyle

daha önce de olmuştu. Kısa bir an için, bu zengin adamın benim için her şeyi yapmasını istemediğimi hissettim.

"Freddy, senin bir sanat koleksiyoncusu olduğunu duydum. Bu doğru mu?" Sert geçişime hafif bir kahkaha atıyorum. Dönüp kalabalığın içinde Titan'ı aramak istediğimi hissedebiliyorum. Bunun yerine, bir kadeh daha içmeden önce yarı dolu kadehimi Freddy'ye kaldırmaya zorluyorum kendimi.

"Eserler. Sanattan daha fazlası. Sanatın ve eserlerin büyük bir hayranı mısın, Blaire Starfire?" Kendi bardağını bitirir. "Güzel şeyleri severim." Genelde onunla aptalca oynamam.

potansiyel düzenlemeler. Aslında zamanımı kiminle geçirdiğimden zevk almak istiyorum. Ama Freddy benim flörtüm değil ve bu Titan'la olan anlaşmamın bana düşen kısmını yerine getirmekle ilgili.

"Kimin yok ki?" Freddy'nin gözleri kesinlikle benim üzerimde.

"Güzel koleksiyonunuzdan bazılarının sergileneceğini umuyordum..." Gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını anlamak için odaya bakarken sözlerim yarım kalıyor. Göz ucuyla Titan'ı görüyorum. Tetikte duruşundan ve gözlerinin kısacık bir an için benimkilere kayışından, çirkin kulaklarını dinlemek için kullandığını anlıyorum. "Ayak takımıyla birlikte olmak için fazla değerli." Gülüşü Aşırı gürültülü ve sert, sözlerinin şaka olmadığını düşündüren bir yoğunlukta.

Nazik bir şaşkınlık ifadesi takınıyorum ve ona sahte bir şaşkınlık bakışı atıyorum.

"Hayır, sen değil. Ama bu diğerleri, bu takılanlar." Yüzünde güvensizlik ifadesiyle odanın etrafını işaret ediyor. "Sadece koleksiyoncu dostlarımla, onları gerçekten takdir edebilecek insanlarla buluştuğum özel etkinlikler için seçilmiş birkaç eşya dışarı çıkarılıyor ve kasadan bir an bile ayrılmıyorlar."

"Bu mantıklı," diye katılıyorum. "Eminim harika bir koleksiyonunuz vardır. Görme fırsatını kaçırdığım için üzgünüm."

Freddy içkisinden uzun bir yudum alıyor, ben kurnaz görünmemek için elimden geleni yaparken gözleri

üzerimde geziniyor. "Yakında yeni bir eser ortaya çıkarmayı planlıyorum, gerçekten çarpıcı bir Türk

M.Ö. 400'den kalma gümüş ve kemikten tören kabı. Bunu benim için temin eden bazı harika bağlantılarım var ve önümüzdeki Cumartesi günü bunu ve koleksiyonumun geri kalanını görmeleri için birkaç koleksiyoncu arkadaşımı davet edeceğim."

"Elbette." Nazikçe gülümsüyorum. "Kaynaklı" teriminin Freddy için ne kadar ağır bir yük olduğunu, hırsızlığı ve arkasındaki muhtemel şiddeti gizlediğini hissetmeden edemiyorum. Yine de yüzümü ilgiyle karışık bir ifadeye sokmak zorundayım. "Herkes sadece gösteriş yapmak için oradaysa pek eğlenceli olmasa gerek."

"Bir sonraki etkinliğimde arkadaşım olmayı mı teklif ediyorsun?" Gülüyor, başını sallıyor.

"Ben zaten senin arkadaşımım." Kıkırdıyorum ve çocukluğumdaki Noel sabahını, ilk bisikletimi, bana çıkma teklif eden ilk çocuğu düşünüyorum ve tüm o merak ve heyecanı yüzüme vuruyorum. "Ve biliyorsun, sadece koleksiyoncuları davet etme kuralını bozmana bile gerek yok. Titan, bu gece birlikte geldiğim arkadaşım, ailesi Avrupa'dan. Sanat koleksiyonu yapıyor... yani sanırım yapıyor. Bazıları var... Sanırım Degas ve Bosch'un ürpertici tablolarından biri. Eserler de... Sürekli yeni eserler edinmekten bahsediyor."

Titan, konuşmamızın her kelimesini duymuş, içeri giriyor.

"Hmmm..." Freddy'nin gözlerinde ilgi ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade var. Belli ki sandığı kadar özgür bir kadın değilim, ama belki de istemedenden de olsa ona istediği yapay bağlantılara sahip birini teslim etmişimdir.

"Aslında" -Titan'a kurnazca el sallıyorum- "bu o."

Tıpkı ona daha önce söylediğim gibi, yanıma gelene kadar yönümüze bakmadan adımlarını atıyor.

Uzak durun, rahat davranın. İhtiyacın olan son şey Freddy'nin etkinliğine davet edilmek.

"Freddy, bu Titan. Titan, Freddy." Adamlar arasında bir el hareketi yapıyorum ve birbirleriyle tokalaşıyorlar.

biraz daha sıkı ve gereğinden biraz daha uzun sürüyor.

"Sadece Titan, soyadı yok mu?" Freddy ellerini ceplerine sokar ve sanki şakayı bekliyormuş gibi topuklarının üzerinde ileri geri sallanır.

"Tıpkı senin gibi," diyorum yumuşak bir sesle. "Onun ihtiyacı yok."

Freddy'nin sırtışı bir kahkahaya dönüşüyor ve Titan'ın sırtına bir tokat atmadan önce gerginliği bozuyor. Titan'ın gözlerinde kızgınlığın parladığını görüyorum ama onun yerine gülüyor. Benden iyi öğrenmişti.

Bölüm
Nine

TI
TAN

W Julianna'nın çalışmasını izlemek, Drusila'nın meclisindeki cadılardan birinin büyü yapmasını izlemek gibi. Freddy'yi büyüleyor, her hareketini izliyor ve

Her kelimeyi duymak için eğiliyordu. Şimdi beni Freddy ile mükemmel bir pozisyona getirdi.

"Ne iş yapıyorsun, Titan?" Freddy'nin tavırları rahat, üst düzey mekana kıyasla neredeyse kayıtsız, ama gözlerinin misafirlerine nasıl daraldığını izliyorum. Korumaların rotasyonunu takip ettim ve kurduğu güvenlik sistemini fark ettim. Freddy rahat giyiniyor olabilir ama güvenliğini ciddiye alıyor.

"Bir güvenlik işim var." "Ev güvenliği mi?"

"Yönetici koruma ve güvenlik danışmanlığı," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Julianna'nın verdiği dersi hatırlamaya çalışıyorum. Her ne kadar sezgilerime ters gelse de, Freddy'ye ve partiye çok az ilgi göstermek işe yarıyor gibi görünüyor.

"Taniyabileceğim bir müşteri var mı?" Freddy'nin sesindeki ilginin sınırını duyuyorum.

Ne diyeceğimi bilemeden şampanyadan bir yudum alıyorum. Pull'un tüm hissiyatı tüketen ezici patlamasıyla alkolün tadı su gibi geliyor.

"Ah, anlıyorum." Sessizliğim devam ederken burnuna vuruyor. "Bana söyleseydin, beni öldürmek zorunda kalırdın."

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdim. "Eğer sana söylersem, adamlarım seni öldürür."

Freddy bir kahkaha patlatıyor ve birkaç misafirin dönüp bize bakmasına neden oluyor. Kendilerini sanat simsarının eğlencesine ortak etmeye kararlı bir şekilde ya gülümsüyorlar ya da kahkahalarla eşlik ediyorlar. Julianna da katılıyor, hafif kahkahası havada süzülüyor

geri kalanı. Ona baktığımda, sıcak kahverengi gözlerinde gurur görüyorum.

"Sen komik bir adamsın, Titan." Sırtıma bir kez daha sertçe vuruyor, sonra avucunu ovmak için elini geri çekiyor.

Yedi yüz yıllık hayatımda bana hiç komik denmemiştii ve Julianna'nın neredeyse içkisini boğazına tıkamasına bakılırsa, sanırım o da bunun beni tanımlamak için alışılmadık bir kelime olduğunu kabul ediyor.

Kahkahalar dindikten sonra Freddy, "Koleksiyoncu olduğunu duydum." der.

"Evet." Başımı salladım. Çekme sesi göğsümde kükrerken sakinliğimi korumak zor, konuşmamız eserlere döndükçe daha da yükseliyor. "Doğru parçalar için."

"Ah, zeki bir adam." Bakışları Julianna'nın üzerinde. Julianna'ya olan ilgisi çok açık, ama Julianna onu iyi kandırıyor. Ona ilgi gösteriyor ama daha fazlasını vaat etmiyor ve benimle olan ilişkisini açıkça ortaya koyuyor.

"Küçük ama sağlıklı bir sanat koleksiyonum var. Antik kalıntılarla daha çok ilgileniyorum."

"Evet," diye atlıyor Julianna. "Topladığınız şey nedir? Rönesans kalıntıları mı?"

Freddy'ye dönmeden önce "Ortaçağ," diye nazikçe düzeltiyorum. "Özellikle duvarcılık. On üçüncü yüzyıldan kalma bir katedralden özellikle gurur duyduğum birkaç parça var."

"Az önce bir duvar parçası aldım. En heyecan verici parçam olmasa da oldukça tuhaf bir taş işçiliği parçası..."

Çekiş beni içine çekiyor, nefesimi yavaşlatıyor ve görüşümü daraltıyor, odayı, kalabalığı ve Julianna'yı engelliyor, böylece Freddy dışında her şey gri ve bulanık.

"Sanırım on dördüncü yüzyıl. Almanya'dan."

"Ne kadar ilginç! Görmeyi çok isterim," diyor Julianna. Freddy'nin yanlışlıkla Keystone'dan bahsederken çıkardığı yüksek sesli uğultuya kıyasla sesi uzak ve tiz. "Bir sonraki açılışınızda bunu da sergileyecek misiniz?"

"Hayır, hayır, hayır," diyor sertçe, parmağını ona doğru sallayarak. "Onu özel koleksiyonumda saklıyorum. Her neyse, Türk tören gemisi gelecek haftaki etkinlikte spot ışıklarını paylaşmak için fazla görkemli."

Bir sonraki etkinliğinde sergilenmeyecek bile. Göğsümde bir hırıltının yükseldiğini hissediyorum. Dudaklarım dişlerimden geriye kıvrılıyor ve zümrüt yüzüğümü parmağımdan koparma arzusu her geçen saniye artıyor. Dışarı çıkmak için yalvaran canavarı sakinleştirmeye çalışıyorum, ama Çekme beni şimdi bile ona çağırıyor. İşte burada. Julianna'nın Freddy ile konuşmasını dinlerken, Anahtar Taşı'nın da diğer her şey gibi bir kasada kilitli olduğunu düşünüyorum. Ordövr masasında hissettiğim de bu olmalıydı.

Derim kaşınıyor ve yüzüğümü çıkarmam için yalvarıyor. Tuhaf doğamı insanlardan saklamayı umursamasam bile, güvenliğin dikkatini çekmeden kalın çelik ya da demirden oluşan birkaç katmanı tırnağımla geçemem. En iyisi bu gece kasaya göz atıp kardeşliğe rapor vermek. Cadılar beni kasaya sokmak için ince bir yol bulacaktır.

"... ama ilginizi çekecek pek çok başka eşyam olacak. Onuncu yüzyıldan kalma bir duvar halısı-"

"Orada olup olamayacağıma bakacağım," diye sözünü kesiyorum hemen, Pull bana nezaket gösterme fırsatı vermiyor.

Freddy kendimi davet ettirmemden rahatsız olduysa da bir şey söylemiyor.

"Sevgili Blaire Star -yani Jules- elbette size eşlik edecek."

Bu bir talep, soru değil. Julianna bir hafta daha yatağımda, kollarımda, dikkatimi dağıtıyor, beni amacımdan koparıyor. Çekim gücüm bana çarpıyor, cevap vermemi talep ediyor, ama hangisinin doğru olduğu konusunda kararsızım.

"Ben-" diye söze başladı ama Pull beni araya girmeye zorladı.

"Evet. Elbette." Elimi Julianna'nın sırtına koyuyorum.

Tenin avucuma yumuşak bir şekilde dokunması

Çekmenin yarattığı bulanıklığı uzaklaştırarak, ona rağmen onu daha net görmemi sağladı.

Dredd'in ne diyeceği ya da Julianna'nın beni nasıl ayartacağı önemli değil. Keystone'u almak için yapmam gereken buysa, yapacağım. Onunla yedi gün daha geçireceğimi düşününce göğsümü dolduran ve ısıtan hafiflik, sadece Anahtar Taşı'na tekrar yakın olacağımı bilmenin verdiği rahatlama.

"Güzel. Adamlarıma sizinkileri aramalarını ve sizi listeye eklemelerini söyleyeceğim." Julianna'ya bir kart uzatıyor, sonra kartı bir saniyeliğine geri çekerek bakışlarımı yakalıyor. "Bir ara koleksiyonunuzu görmeme izin vereceğinize söz vermelisiniz. Kiminle iş yaptığınızı bilmek isterim."

"Elbette." Sıkıca başımı sallıyorum.

Beni sıkıca kavrayan Çekme gevşemeye başlıyor. Bir şeyin kolumu çektiğini hissediyorum. Tam gerçekliğe geri dönene ve hiper odaklı transımdan çıkana kadar birkaç kez çekiştiriliyor.

"Sıkılmaya başladı. Misafirliğimiz bitmeden gitmeliyiz," diye fısıldıyor kulağıma, vücudu dönmüş, benimkiyle aynı hızda.

Freddy'nin sırtı şimdi bize dönük. Dikkati dağılmış, diğer konuklara bakıyor. Julianna gitmemiz için bir bahane uyduruyor ama Freddy çoktan odanın öbür ucundaki bir esmerle göz göze gelmiş. Beni uzak köşeye, ikinci kata çıkan merdivenlerin karşısına sürüklüyor. Taş bedenim Anahtar Taşı'nı bulmak için büyümden kurtulmak için yalvarıyor.

Yalnız kaldığımız anda, "Yukarı çıkmam gerekiyor," diyorum.

Julianna bakışlarımı odanın diğer tarafındaki yüzen merdivenlere ve onun dibinde duran kulaklıklılı, siyah takım elbiseli adama doğru takip ediyor.

"Peki ya muhafız?" diye soruyor.

"Bunu çözmeye çalışıyorum." Kükreyip adamı korkutarak kaçmasını sağlamak için duyduğum doğal arzu işe yaramayacak.

"Ben yaparım." Bana bakıyor. Kahverengi gözleri, beni

gölümseten hevesli bir kararlılıkıa genişliyor ve

Sadece bir saniye, nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Bu gece yeterince şey yaptın." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp parmak uçlarımin ipeksi dalgaların üzerinde kaymasına izin veriyorum.

"Ben onun dikkatini dağıtırım." Dokunuşumla ürperiyor, sonra omuz silkiyor, güzel yüzüne küçük bir sırıtma yerleşiyor. "Açılış etkinliği için bana şimdi ihtiyacın var. Daha yeni bir hafta için imza attın. Hesabıma bir muhafızın dikkatini dağıtmayı da ekleyebilirsin. Ayrıca, bu biraz eğlenceli."

"Freddy'ye benimle geleceğini söylemeden önce açılışa gitmek istediğini teyit etmeliydin."

"Ama ben senin giriş biletinim." Aklımı okudu. "Evet."

Beni omuzlarımdan tutuyor ve ağzı benimkine birkaç santim kalana kadar parmak uçlarında yükseliyor.

"Bu gerçekten büyük bir hesap olacak, baba." Burnumu okşuyor ve topuklarının üzerine geri yerleşiyor. Bu kelime üzerimde kendi büyüsünü yaratıyor ve onu öpmemek için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Eminim öyledir, bebeğim." Kıkırdıyorum, ancak bu hafiflik anı, düşük bir uğultuyla çalışmaya devam eden Çekme'yi bastırmak için çok fazla şey yapıyor.

Julianna kendinden emin bir sırıtışla topuklarının üzerinde dönüyor ve korumaya doğru ilerliyor.

Bir hafta daha ona yardımcı olur. Paraya ihtiyacı var. Stiel'in mali durumuyla ilgili soruşturması bunu açıkça ortaya koymuştu. Çatıda paylaştığı her şeyden sonra, bu sabah annesini ve eski menajerini araştırmasını istemiştim. Sarma partisine vardığımızda Rook bana Stiel'in e-postalarına eriştiğini ve avukatlarıyla olan iletişimlerini takip ettiğini söyledi. Julianna davasıyla kendisinin ilgilendiğini söyledi ve ben de ona inanıyorum ama ben onun için çok şey yapabilecekken o yardım etmeye çok direniyor.

Freddy'yi bulmak için odayı tarıyorum ama esmerle birlikte arka odalardan birinde kaybolmuş gibi görünüyor.

Gözümün ucuyla Harris'in kötü giyimli takım elbisesini görüyorum.

Ona bakarken göğsümde öfke yükseliyor ve bakışlarımı tekrar merdivenlere çevirmeye zorluyorum. Julianna'nın dikkat dağıtma oyunu tüm hızıyla devam ediyor. Gardiyanı yerinden nasıl kaldırdı bilmiyorum ama birkaç adım uzaktalar ve gardiyanın sırtı merdivenlere dönük. Kızın eli adamın kolunda, pozisyonunu kontrol ediyor ve ilgisini sürdürüyor gibi görünüyor, ikisi de kaçırdığım bir şeye gülüyorlar. Her zaman her odada ışığını buluyor gibi görünüyor, bal-kahverengi saçlarını sallayarak bronz gibi parlıyor, elbisesine uyuyor. Gardiyan büyülenmiş durumda; ben de büyülenmiş durumdayım.

Kımılda. Çekme dikkat çekmek için kükrüyor, bakışlarımı küçük hırsızımdan ayırıp görevime yeniden odaklanmamı sağlıyor.

Kalabalığın içinde verimli bir şekilde ilerliyorum, Çekme yavaşça dünya görüşümü yok ediyor, ta ki sadece Keystone'a giden yolu, merdiveni görebilene kadar. Kemiklerim acıyor, kaslarım ağrıyor ve Julianna ile muhafızın arkasından geçerken, konuşmaları neredeyse tamamen tiz bir inilti tarafından bastırılıyor. Julianna'nın bana doğru baktığını belli belirsiz fark ediyorum ama duraksamadan merdivenleri çıkmaya devam ediyorum.

İkinci kata çıktığımda vınlama kreşendoya ulaşıyor. Ses beni bunaltıyor ama beni neredeyse dizlerimin üstüne çökerten göğsümdeki Çekiş'in vuruşu oluyor ve başka bir Garip'in varlığının ezici hissine kapılıyorum.

Sarma partisine ilk girdiğimde sadece kardeşlerimi hissettiğimden emindim ama tanımlanamayan Garip çatı katının dışında ve emin olamayacağım kadar uzakta. Telefonumu kontrol ediyorum ve sadece Rook'un Drusila'yla iletişim halinde olduğunun onaylandığını görüyorum. Kimi hissediyor olabileceğime dair başka bir güncelleme yok.

İkinci kat da birinci kat gibi açık konseptli ve ofis ve kütüphane olarak yapılandırılmış gibi görünüyor. Arka duvarın ortasında büyük bir masa ve arkasında büyük bir deri sandalye var. Küçük bir oturma alanı ile derin

Masanın önünde bir sehpanın etrafına oturmak için sandalyeler yerleştirilmiş. Duvarlar, her biri kendi spot ışığına sahip küçük eser vitrinleriyle kaplı.

Büyük pencerelerden başka bir Garip izi arıyorum ama burada kimse yok.

Keystone'dan başka bir şeye odaklanmaya çalıştığımda zihnim bulanıyor. Yine de telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve düzenli olarak planlanmış kontrollerimizden başka bir şey bulamıyorum. Knox'a binayı çevreleyen birkaç bloğun üzerinden uçması için hemen mesaj atıyorum.

Başka bir varlığın hissinden kurtulmaya çalışıyorum ama bedenim kasayı ve Anahtar Taşı'nı bulmamı talep ederken bile bu his devam ediyor. Hızlıca hareket ediyorum, sıcak ve soğuk oyunu oynayarak Çekimin en güçlü olduğu yeri bulmaya çalışıyorum.

Aşağıdaki katta yer alan ordövr masasının yerini ölçmeye çalışıyorum. Bulunduğu yer olduğunu tahmin ettiğim yerde tavandan tabana büyük bir kitaplık var. Çekme kemiklerimi gıcırdatıyor, kaçmak için göğüs kafesimi yırtmak istiyor gibi görünüyor ve haklı olduğumu biliyorum.

Büyük bir dikdörtgen sütun çatı katını ikiye bölmektedir. Duvarları kitaplıklarla çevrili. Ve ona dokunmak için uzandığımda, bir zamanlar gürleyen Çekme tam bir sessizliğe bürünüyor.

Buradasın.

Bu kitaplıkların içinde bir yerlerde benim kurtuluşum, amacım var. Elimi raflardan birinde gezdirip bir dikiş ya da düğme arıyorum. Şimdi insan derim her zamankinden daha çok kaçmak istediğim bir hapisane gibi geliyor. Keşke pençelerim olsaydı, bu yapıyı parçalara ayırabilirdim, Garip gümrükler lanetlensin.

Ellerimi rafları süsleyen kitapların ve küçük heykelciklerin üzerinde gezdiriyorum. Elimden geldiğince içeri girmeye çalışarak çekiştiriyor, dürtüklüyor ve dürtüyorum. Sütun oldukça büyük bir kasayı barındıracak kadar geniş, muhtemelen tavana kadar ulaşabilen ve birden fazla katmanda kutsal emanetleri tutabilen özel yapım bir kasa.

Julianna'nın kahkahası sessizliği başka hiçbir gürültünün yapamadığı şekilde kesiyor. Sadece rahatsız edici, tiz bir kahkaha gürültünün üzerinde yükseliyor, ama hemen bir şeylerin yanlış olduğunu anlıyorum. Sesinin Pull'un bariyerini nasıl aştığını bilmiyorum ama kahkahasını tekrar duyuyorum ve Keystone'un soğuk talebinin ötesine ulaşıyor. Sesi sıcak, geçici bir dokunuş, çok yumuşak ve nazik, tıpkı birlikte olduğumuz ilk sabah boynuzlarımı okşadığı gibi. Odağımı ona yönlendiriyor.

Kahkahası tanıdık bir adamın sesiyle aniden kesilir.

Sinir göğsümde alevleniyor ve her hareketimi yöneten ihtiyaçla yarışıyor. Ama Çekme zeki ve Julianna'yı tanıdığımından çok daha uzun süredir içimde yaşıyor ve beni bu yeni hissin kucağından çekip alıyor ve görevime geri dönmeye zorluyor.

Kitaplık kolonunun köşeleri aynı hizada ve üzerlerindeki her bir eşya özenle yerleştirilmiş gibi görünüyor. Tüm bunların ardındaki Keystone'u hissedebiliyorum. Kalp atışı gibi atıyor, ulaşamayacağım bir yerde. Beni daha hızlı teşvik ediyor.

Julianna konuşuyor, sesi gergin ve kelimeleri kırılmış. Adam tekrar konuşuyor ve bu sefer kim olduğunu biliyorum. Harris, Julianna ile konuşuyor.

Çekme, alt kattaki adama duyduğum öfke patlamasını geçmem için beni teşvik ediyor.

Bir kitapta ya da heykelde gizli bir manivela bulamayınca rafların kendisine geçiyorum. Yatay ahşap rafların arkalıkla birleştiğı yeri kontrol ediyorum ve pençelerimin olmayışına lanet ediyorum. Tavandaki ve yine süpürgelikteki ahşap süslemeleri araştırıyor, temiz hatlarında herhangi bir bozulma olup olmadığına bakıyorum.

Hiçbir şey. Pull'un talebi artıyor.

Harris bir süredir konuşuyor. Sesi Çekme'nin bariyerini aşamıyor ama Julianna'nın sessizliğı bariyeri aşıyor. Onu hissetmek Çekme'nin pürüzlü kenarlarını bastırıyor, böylece onun geri çekildiğini duyabiliyorum.

Harris'le arasında mesafe yaratıyor. Çantasıyla nasıl oynadığını ve gergin bir şekilde saçını çekiştirdiğini duyuyorum. Dişleri alt dudağında geziniyor ve onu çiğniyor.

Vücudumdaki her şey onu kurtarmak istiyor. Her şey ama her şeyi tüketen bir dürtü, beni merdivenlerden aşağı Julianna'nın yanına koştuktan alıkoyuyor.

Keystone kolonun içinde ama ona nasıl erişilebileceği belli değil. Kolonu açan bir düğme veya kol için başka mantıklı bir yer arıyorum.

Boşluğu araştırırken, bakışlarım pencerenin önünden hızla geçen büyük bir şeye takılıyor. Çekme kuvveti ne olduğunu anlamam için bana sadece bir saniye veriyor ama gece gökyüzündeki karanlık çizgiyi seçemiyorum. Muhtemelen Knox'un uçağıdır. Kardeşlerime güveniyorum. Kendimi görevimden alıkoyacak yeteneğim yok.

Büyük meşe masa, kasaya erişim noktasını koymak için diğer tek mantıklı yer. Soğuk griler ve beyazdan oluşan minimalist mekânda tuhaf bir odak noktası. Süslü telkari işlemeleri ve tormalanmış ayakları var. Masanın üzerine eğilip önce çekmeceleri deniyorum ve şaşırtıcı bir şekilde kilitli olduklarını görüyorum. Onları açmak için pençelerimi kullanmak üzere zümrüt yüzüğümü bir saniyeliğine çıkarmayı düşünüyorum.

Julianna bir homurtu çıkarınca iç tartışmam yarıda kesiliyor. Topukları geriye çarptı ve bir küfür savurdu. Harris onu yakaladı. Avuçlarının yumuşak teninin üzerinde çıkardığı sesi duyuyorum. Julianna'nın narin parmakları göğüs kafesim boyunca kayıyor, beni göğsümün ortasından sıkıca kavrayarak Pull'un nabzını geçmeye zorluyor ve ben ayağa kalkıyorum.

Çekme dalgalar halinde bana çarpıyor, beni bu yeni kucaklamadan koparmaya çalışıyor.

Onu koruyacağıma söz verdim.

Elim masanın üst kenarını çevreleyen çiçekli telkari tasarımın üzerinde kayıyor ve oymalı bir çiçeğin hafifçe açıldığını hissediyorum. Bir düğme. Kasadan başka nereye gidebilir ki?

Burnuma hastalıklı bir tatlının kokusu çarptığında Çekme daha da derinlere iniyor.

Bu yeni his, alışkın olduğum Çekme'nin talebine karşı ileriye doğru itiyor. Kokuya odaklanıyorum ve ne olduğunu anlıyorum.

Ter, adrenalin, korku.

Julianna korkuyor.

Ben kaçıyorum.

Gargoyle hızı ve gizliliği hala benimle birlikte, merdivenlerin dibine ulaştığımda üzerimde bir göz bile yoktu. Gardiyan dahil kimse orada olduğumu fark etmeden Harris'in kolunu kavradım.

"Ne oluyor be?" Harris kendini benden çekmeye çalıştı ama başaramadı.

"O ne yaptı?" Julianna'ya dönüyorum. Harris'le bana bakarken gözleri kocaman bir fincan tabağı gibiydi.

"Ben iyiyim," diyor kararlı bir şekilde, dalgınca kolunu ovuştururken. "Sadece Bay Harris'e konuşmak istemediğimi söyledim."

"İstediğim bu değildi." Hırıltımın insandan canavara dönüştüğünü duyuyorum ve onu kontrol ediyormuş gibi bile yapmıyorum.

"Ben hallettim." Elini koluma koyuyor, yatıştırıcı bir hareket ama bu sadece öfkemi artırıyor. Şu anda beni rahatlatmaya çalışmamalıydı, hele de bu herif onu açıkça taciz ederken.

Harris, Julianna'yı tamamen görmezden gelerek, "Jules'a iltifat ediyordum," diye alay ediyor.

Kolunu daha sıkı sıkıyorum ve bir uluma sesi çıkarıyor. İnsanlar izliyor. Freddy her an bu kargaşanın ne olduğunu anlamak için esmerin yanından ayrılabilir.

"Ona sadece ilk görüşmemizde kötü bir izlenim bıraktığını ama şimdi potansiyelini gördüğümü söyledim. Jules bu gece takas yapmak isterse" - bana tiksintiyle bakıyor

-"Özür dileyebilir ve ben de-"

"Takas." Gülüyor, sonra daha fazla göz çevrilince hemen ağzını kapatıyor. Yanıma yaklaşıyor

ve fısıldıyor, "Çok fazla insan bakıyor."

"Julianna." Homurdanıyorum.

"Ben çoktan hallettim. Bitti. Gidelim," diye ısrar ediyor. Önümde duruyor, omuzları geride ve başı dik. Onu kendime çekmek istiyorum. Harris'in kafasını vücudundan ayırmak istiyorum.

Üst kattan, ona ikinci bir şans teklif etmekten fazlasını yaptığını anlayacak kadar çok şey duydum. Onu bu kadar heyecanlandırmak için bundan daha fazlası gerekirdi.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı evet anlamında salladım. Keystone'un nerede olduğunu biliyorum, kasaya nasıl erişeceğimi biliyorum ve Freddy'nin bir sonraki etkinliğine davet edildik. Bu gece başarmam gereken her şey buydu, ama listeye Harris'i nakavt etmeyi eklememek için mücadele ediyorum.

"Lütfen, sadece gidelim. O önemli değil," diye ısrar ediyor Julianna.

Tabii ki önemli, tartışmak istiyorum. Onun korkusunun kokusu beni Keystone'dan çekmişti. Çekmemeliydi. Hiç mantıklı değildi. Şu anda bile Çekim'e kapılmış olmalıydım. Her hareketimi dikte ediyor olmalıydı ama bunu ona bıraktım.

"Hadi gidelim." Kolumdan çekiştiriyor. "Lütfen."

"Tamam. Bunu sonra konuşuruz." Kabul ediyorum çünkü şu anda Julianna'yı güvende tutmak dışında hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Onu ve Pull'u korumak gibi birbiriyle yarışan ihtiyaçlardan uzakta bir saniye geçirdiğimde, işlerin nasıl bu kadar karıştığını anlayabilirim.

Harris'e dönüyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. Daha fazla acıya hazırlanmak için sertleşmesini zevkle izliyorum.

Güzel.

"Julianna ile bir daha asla konuşma. Ona bakma bile. Anladın mı?"

"Evet," diyor Harris hızla. Kolunu benden çekiyor ve bu sefer ona izin veriyorum.

Kalabalık artık bizi izlemiyor. Dakikalar önce dikkatleri, birkaç sarhoş misafirin duvardaki bir tabloya dokunmasını engellemek zorunda kalan bir korumaya yöneldiğinde ilginç olmayı bıraktık.

"Hadi buradan gidelim."

Elimi beline koyarak Julianna'yı önümde yürümesi için yönlendiriyorum.

"Kaltağının bana nasıl davrandığını Freddy'ye anlatacağım," diye mırıldandı Harris nefesinin altında. "Bir daha böyle çevrelerde hoş karşılanmayacak."

Öfke içimde parıldıyor ve Harris'e Garip bir hızla saldırıyorum, elimi boğazına dolayarak onu duvara çarpıyorum. Vücudunu kalabalığa kapatıyorum ve sesimi alçak tutuyorum.

"Bunu yaparsan Harris, ben de seni bir gece geç saatte ziyaret ederim, belki sen ofisinde çalışırken ya da Beverly Hills'teki evinde tek başınayken, belki de Malibu'daki evinde. Güzel bir ev ama ana yoldan uzak, değil mi?"

Yüzü kızarana kadar sıkıyorum. Karşı koymuyor. Karşılık vermiyor.

"Dalgaların sesi o kadar yüksek ki, komşularınız hiçbir şey duymaz," diye hırlıyorum.

Gözlerinde anlayış arıyorum, konuşması için boğazını yeterince serbest bırakıyorum.

"Ben hallederim. Anladım."

Boğazını bir kez daha sıkıyorum, sadece gözlerinin şişmesini izleyecek kadar ve sonra onu yere bırakıyorum.

Bölüm

On

JULES

"W Nereye gidiyoruz?"

Titan homurdanarak cevap veriyor ve ben otomatik olarak onun ardından asansöre binmeyince, asansörü kaldırıyor.

Öfkeli bir homurtuyla beni omzuna aldı ve asansör düğmesine basarak beni içeri taşıdı.

"Bu bir cevap değil." Nefesimi tutmaya çalışırken kelimelerim zorlanıyor.

Titan'ın omuz kasları karnımın altında geriliyor ve baş aşağı, Harris'i duvara çarparken onda gördüğüm adrenalin dalgasıyla sırtının gerilmesini izliyorum.

"Seni buradan çıkarmalıyım," diye homurdanıyor.

"Beni yere bırakabilirsin. Ben iyiyim. Freddy'nin diğer odada meşgul olduğuna eminim. Ne olduğunu görmedi," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. Tepki vermeyince devam ediyorum: "Titan, bu geceki tek amacım senin de aralarına karıştığından ve açılışa davet edildiğinden emin olmaktı ama her şeyi berbat etmiş olabilirim. Harris bir şey söylerse... Orada ne oldu?"

Altımda daha da sertleştiğini hissediyorum. Asansördeki hava Titan'ın öfkesi, hayal kırıklığı ya da içinde biriktirdiği her neyse onunla yoğunlaşıyor. Aşağıya inişin tamamı büyük bir nefes alış veriştirten ibaret ve ben sadece sonunda nefes verdiğinde ne çıkacağını görmek için bekliyorum.

"Konuş benimle,"

diye yalvarıyorum.

Cevap vermiyor.

Asansörden indiğimizde sessizdi. Kapıcı kadının ve güvenlik görevlilerinin yanından geçerken de sessiz, ben hâlâ omzunda sallanıyorum. Köşeyi dönüp sokaktan görünmeyen karanlık bir ara sokağa girerken bana hiçbir şey söylemiyor.

Beni yere bıraktı, zümrüt yüzüğünü çıkardı ve bana fırlattı.

Dönüşümü daha önce arkamdan gerçekleşmişti. Şimdi insan kaslarının nasıl değiştiğini, derisinin nasıl kalınlaştığını, grileştiğini ve taş gibi belirginleştiğini göreceğim. Bunun acı verici olmasını, Titan'ın boynuzlarının ve pençelerinin uzadığını görmeyi, kemiklerin kırıldığını ve etin yırtıldığını duymayı bekliyorum. Bunun yerine, değişim, karmaşık donanımların hiçbirinin seyirci tarafından görülemediği teatral bir hızlı değişim gibi hızlı ve kusursuz. Sihirli bir numaraya benziyor, sanki...

Sihir gibi. Çünkü öyle.

Saniyeler içinde takım elbisesi ve gömleği vücudundan ayrıldı ve asfalta çarpmasını engellemek için yeterli zamanım olduğu halde telefonunu almak için sendelemek zorunda kaldım. Ekranı baktığımda birkaç mesaj bildirimi ve cevapsız bir arama beliriyor.

Telefondan başımı kaldırıyorum ve karşımda her zaman olması gerektiği gibi Titan duruyor.

Her şeyini içime çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Devasa ve vahşi bir güzelliği var, boynuzlarının uçları sokağın floresan ışığında parlıyor, dişleri de parlıyor. Peştamalı dışında çıplak. Kösele kanatlarını yavaşça açıyor ve dar sokağın bir tarafından diğer tarafına doğru genişliyorlar.

"Siktir," diye hayretle nefes alıyorum.

Gece yarısına yakın ve gökyüzü bulutlu olsa da, şehirden gelen ortam ışığı burada gerçek karanlık diye bir şey olmadığı anlamına geliyor. Biri köşeyi dönecek olsa bir canavar görür.

"Gitmemiz gerek." Titan aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Ama Rook'tan gelen aramalar." Telefonunu ona uzattığımda pençelerine kıyasla ne kadar küçük görüldüğünü fark ediyorum. Gülüyorum ama sesim benimkine benzemiyor. Tiz ve çılgınca.

"Mesajları çoktan gördüm. Bu gece burada olan potansiyel bir Strange'in izini sürüyorlar." Titan sesleri

Yüzeyin altında kaynayan duyguları kontrol altına almak için azami çaba sarf etmek zorundaymış gibi gergin. "Ama az önce olanların etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacın var."

"Ben iyiyim," diye karşılık veriyorum. "Yani başka bir Strange mi vardı?"

Dredd bunun kötü olduğunu söylememiş miydi?"

"Gözbebekleriniz fincan tabağı büyüklüğünde ve titriyorsunuz."

O söyleyene kadar bunun doğru olduğunu fark etmedim. Ellerimi sabit tutamadığımı ve görüşümü tek bir şeye odaklayamadığımı görmek için aşağı bakıyorum. Partiden kaçarken adrenalin beni desteklemişti ve Harris'in gözlerindeki korkuyu görmekten duyduğum küçük zevk beni bir arada tutmuştu. Şimdi burada, gecenin sessizliğindeyim ve önümde sadece Titan var. Bir arada tutmam gereken kimse yok, kendim için bile.

"Eğer bir kez daha iyi olduğunu söylersen, bebeğim, bir ay boyunca her gece kışına kırmızı bir şaplak atacağım."

Taş kaşları birbirine kenetlenmiş ve yontulmuş çenesi sıkılmış halde bu kadar ciddi görünmeseydi, ona birlikte bir ayımız olmadığını hatırlatırdım. Ama mermer gözlerinin karanlıkla parlaması, cezayı uygulayacak kadar uzun süre beni yanında tutmak için para ödeyebileceğini düşündürüyor.

Titan'ın uyarısına bir yanıt vermeyi düşünemedim beni kollarının arasına alıyor, pençeleri dizlerimin ve sırtımın altında kıvrılıyor. Beni göğsüne yaslıyor ve ben de içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doluyorum.

"Dayan," diye emrediyor ve uçuyor.

Titan bizi doğruca şehir merkezinin üzerindeki gökyüzüne, binaların ve reklam panolarının üzerine ve nihayet kalın bulut tabakasının üzerine çıkarırken boynuna yapışıyorum. Parmaklarım onun tenine gömülürken donuyor. Rüzgâr etrafımızda savrulurken ve elbisem çılgınca dalgalanırken dişlerim takırdıyor. Kısmen kendimi soğuktan korumak için yüzümü Titan'ın göğsüne çeviriyorum, ama aynı zamanda Titan'a güvendiğim halde, birdenbire ölüme düşme korkumu kaybetmediğim için.

Onu içime çekiyorum. Ilık yağmur ve güneşin ısıttığı kaya gibi kokuyor, bariz ya da sıkıcı olduğunu düşünebileceğim basit kokular, ama onda rahatlatıcı hissediyorum. Tamamen içime çekiyorum ve dünyanın binlerce metre üzerinde değilmişim gibi davranırken onu daha sıkı kavıyorum.

Paket partide olanlardan, şiddetten ve gösteriden nefret etmeliyim. Gelecekteki şekerleme beklentilerim için iyi değil. Eminim Harris şu anda LA County'deki her zengin potansiyel şeker babasına beni kötülemeyi kendine görev edinmiştir ama umurumda bile değil. Sadece Harris yüzünden değil, her ne kadar iyi bir günah keçisi olsa da, hayatımda en çok güvendiğim insanlar beni hayal kırıklığına uğrattığı ve henüz mücadele edip kazanamadığım için kızgınım, sinirliyim ve uzun zamandır olduğum her şey.

Bu gece Titan, boğazına iyi yerleştirilmiş bir elle bunu benim için yaptı. Harris'in yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve gözlerinin şiştiğini gördüğümde dehşete kapılmadım. Kısandım. Bu işi yapan benim elim olmalıydı.

Yakında ben olacağım, diyorum kendime, annemi ve eski müdürümü düşünmekten kendimi alamıyorum. Saldıran ve kazanan ben olacağım.

Bir uçuşumun kenarına inişimizin etkisini hissediyorum, beynim hızlıca geri dönüş yolunu bulamayacak kadar o andan uzaklaşıyor. Yolculuğun bir noktasında hava soğumuştur ve içindeki tuzun tadını alabiliyordum. Malibu'da bir yerdeyiz, sanırım, ya da hemen kuzeyde. Aşağıdaki dalgaların çarpışması tüm sesleri bastırıyor. Önümde bir mağaranın dar ağzı ve Titan'ın kanatlarının hemen üzerinde ufkun karanlık kenarı var.

Titan beni mağaranın zifiri karanlığına taşırken hiçbir şey söylemiyor. Rüzgârdan korunuyor ve içeri girdiğim anda ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum. Beni pürüzsüz bir taş yüzeye yerleştiriyor ve sonra dokunuşu bedenimden ayrılıyor. Yüzümün önünü birkaç santimden fazla göremiyorum ve birkaç saniye boyunca Titan'ı takip ediyorum.

Kuyruğunun kumlu zeminde salınışını dinleyerek mağaranın etrafındaki yolu bulabilir.

Titan'ın elinde bir alev parlıyor. Bir an için bunun sihir olduğuna inandım ama sonra uzun kibriti gördüm. Mağaranın her tarafına yerleştirilmiş cam lambalarda mumlar var. Onları teker teker yakarak mekânı daha net bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Mağara duvarında kabaca oyulmuş bir rafın üzerinde battaniyeler, birkaç büyük karyola ve bir yığın kitap var. Her şeyi kavramaya çalışırken bedenim büyük kayanın üzerinde iki büklüm oluyor.

"Burası neresi?"

Ani sinirsel enerji patlamasını dışarı atma ihtiyacı duyarak, mağarada gördüğüm her olağandışı eşyayı zar zor kaydederek yürümeye başlıyorum. Bir kılıç, boş bir tuval, boya ve fırçalar.

"Dredd bazen kardeşlik ona fazla geldiğinde burada kalmayı seviyor. Ona saklandığımız zamanları hatırlatıyor."

"Saklanıyor musun?" Adımlarımı durduruyorum ve ona doğru bir bakış atıyorum. Sırtı bana dönük ve pençeleri yan tarafında kenetlenmiş. "Ne zamandır saklanıyordun?"

"Meclisin bizi bulması ve yüzükleri bize vermesi üç yüz yıldan fazla sürdü. Ama bunun sadece son on yılı burada ve yakınlardaki diğer mağaralarda geçti."

"Üç yüz mü?" Nefes nefese kaldım.

Göğsümde içi boş bir sızı başlıyor. Elimi göğüs kafesimin üzerine sürüyorum, ağrı geçmeyince daha da bastırıyorum.

"Dünyada çok fazla Garip yok. Cadıların yarattığı orijinal yirmi gargoyleden kale düştükten sonra geriye sadece beşimiz kaldık."

"Ölebileceğini düşünmemiştim."

"Ölümsüzüz ama yenilmez değiliz. Çok önemli bir ayrım."

Rook'la ilk tanıştığımda, boynuzunu neyin kırmış olabileceğini merak etmiştim. Dredd'in taştan derisini neyin yaralayabileceğini ve kanadını neyin yırtabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Gargoyle kardeşlerim kaleye saldırdıkları için öldüler, bize saldırdılar. Yıkılan molozların ve bozulan büyüünün altında kaldılar." Zaten gergin olan vücudu daha da sertleşiyor, kanatları kendine doğru çekiliyor ve pençeli ayakları toprak zemini kazıyor.

"Neden? Neden sana ya da amacına sırt çevirsinler ki?"

Bir saniye önce sırtı bana dönüktü, bir saniye sonra Titan bana bakıyordu, şimdi sadece bir adım uzağımdaydı. Şaşkınlıkla irkiliyorum, yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce donup kalıyorum.

"Bu gece bununla ilgili değil, Julianna." Sesi alçak, ama bir kükremenin ağırlığını taşıyor ve geri çekiliyorum.

Göğüs kafesimin altındaki ağrı büyüyor ve ona bakmayı daha da zorlaştırıyor. Benim aptalca küçük sorunlarım var - kötü bir anne, kötü bir yönetici, kötü bir adam. Ancak o, yüzlerce yılını saklanarak geçirdi ve şimdi nihayet kendisinin ve kardeşliğinin önemsedığı tek şeyi, Keystone'u bulmak için harekete geçti. Ve benim pislik eski anlaşılmam her şeyi berbat etmiş olabilir.

"Özür dilerim. Bu gece için, Harris için," diye cevap veriyorum nefes almadan önce. "Bu benim hatam değil, bunu biliyorum. Hıyarın tekiydi ama onu farklı bir şekilde ele alsaydım ya da basitçe çekip gitseydim, sen-"

"Dur," diye kükrüyor Titan, sesi mağarada yankılanıyor ve ben bunu bedenimde hissediyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kıpırdamadan duruyorum. Hırlayan ağzını görünce vücudumdaki adrenalini yükseliyor. Keskin dişlerinin her noktası açıkta.

Titan defalarca kendisini bir canavar olarak tanımladı ama bu ana kadar onu hiç gerçekten görmemiştim. Muazzam büyüklükte ve vücudu alanı kaplıyor. Boynuzları kaya tavanı sıyrıyor ve genişlemiş kanatları mağaranın açıklığından gelen ışığı engelliyor. Kuyruğu yere sertçe çarpıyor ve etrafındaki toprağın havalanmasına neden oluyor. Kaslarının her granit çıkıntısını ve karnının sert düzlemine alıyorum. Sıkılı pençelerinin

Avuçlarındaki taştan et ve ayaklarındaki pençeler toprakta derin oyuklar açıyor.

Kendisine acımasız ve gaddar demişti. Şimdi görüyorum. Gözlerindeki öfkeyi görüyorum.

"Bana kızgın mısın?" Alev makinesine yaklaşan bir pervane gibi Titan'a doğru küçük bir adım atıyorum.

"Hayır," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Kendime kızgıyım. Daha önce orada olmalıydım."

"Ama Pull..."

Kaşları birbirine çarpıyor ve hırlayarak sözlerimi kesiyor.

"Üzgünüm, Julianna. Harris'in sana yaklaşmasına asla izin verilmemeliydi."

İki elimle çenesini kavrayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Mermer gözlerini benimkilerle buluşması için aşağıya yönlendiriyorum. Eğer konuşmama izin vermezse, özür dilemesini gerektirecek bir şey olmadığını ona anlatmanın bir yolunu bulacağım.

"Bana öyle bakma." Titan her biri bir diğerinden daha acı vericiymiş gibi kelimeleri gıcırdatarak söylüyor. Bu sadece onu daha fazla sakinleştirmek istememe neden oluyor.

"Ne gibi?" Alt dudağımın kenarını çiğniyorum ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeden önce yere indiriyorum.

"Kendini bana veriyormuşsun gibi." Sesi aniden alçak ve hırıltılı. "Sanki seni yutmamı istiyorsun."

"Ya beni yutmanı istersem?"

Keskin bir nefes alırken göğsünün genişlemesini izliyorum. Gözlerim geniş göğsünün sert yüzeyine takılıyor, taşa benziyor ama sıcak ve günah gibi hissettirdiğini biliyorum.

"Bunu başlatma, küçük hırsız."

Pençeleri bileklerimi çevreliyor ve ellerimi yüzünden çekiyor. Küçük bir çekiştirmeye dikkatimi bedeninden uzaklaştırıp tekrar kendisine odaklıyor ve beni bakışlarının arasında tutuyor.

"Bunun nereye gittiğini beğenmeyeceksin," diye hırlıyor.

Gözleri, etrafımızı saran mumların sürekli değişen

turuncu ve sarı alevlerini yansıtıyor. Eğer o

bana cehennemden gelen bir iblis olduğunu söyleseydi, ona inanırdım. "Nazik olmayacağım."

"Söz mü baba?"

Alçak, vahşi bir ses çıkarıyor ve Titan'ın kuyruğunun sert ve inişli çıkışlı baskısının bacağımdan yukarı kaydığını hissediyorum. Elbisemin üzerinde, göğüslerimin arasında ilerliyor ve sonunda uyarılarının samimi olduğunu anlamama yetecek kadar bir basınçla boğazımı çevreliyor. Kuyruğunun ucu çenemi yakalıyor ve bakışlarımı üzerinde tutuyor.

"İstediğin bu mu? Bu gece sert olmamı mı istiyorsun?" Kuyruğu boğazıma dolanıyor ve destek için omuzlarını kavramak zorunda kalana kadar beni ayak parmaklarımın üzerinde yukarı çekiyor. Çıkıntılı dişleri kulağımın kabuğuna değecek şekilde eğiliyor. Alçak sesle ve derinden fısıldıyor, "Babanın amına sahip olmasını ister misin, bebeğim?"

Titrek bir nefes ve geniş gözlerle başımı sallıyorum. "Söyle," diyor.

"Amıma sahip olmanı istiyorum, baba." Sesim zayıf ve düzensiz, ama kelimeler doğrudan amıma bir zevk sarsıntısı gönderiyor. Bu rol yapmak değil. Rol yapmıyorum. Şu anda bedenim Titan'ın ve onu kullanmasını istiyorum.

"Aferin kızıma."

Beni şiddetle göğsüne çekiyor, dudakları dudaklarıma çarparken kuyruğu hâlâ boğazıma dolanmış durumda. Başımı elleriyle kavıyor, dili dudaklarımın arasına girerken pençeleri saçlarımı kazıyor. Ona doğru inliyorum ve pazılarını kavıyorum, tırnaklarım taş etine batıyor. Boğulmuş, tüketilmiş, korunmuş hissediyorum. Bu çok fazla olmalı ama Titan'la birlikte daha da derine batıyorum.

Beni taş levhaya doğru götürüyor ve yere yatırıyor. Kalçalarım dizinin kayanın üzerinde durmasına izin verecek şekilde ayrılıyor ve üzerimde yükseliyor. Kalçasını amıma doğru bastırdığında bir nefes alıyorum ve klitorisimdeki baskıyı hissetmeye ihtiyaç duyarak onu aşağı doğru çekiyorum.

"Kımdama."

Titan pençeli bir parmağını uzatırken anında duruyorum. Keskin ucunu yanağımda ve çenemde hafifçe gezdiriyor. Boğazıma doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum. Bıçak kenarının göğsümün üzerinden kayışını izlemek istiyorum ama Titan'ın boynuma doladığı kuyruğu beni sıkıca yerinde tutuyor. Pençesi elbisemi kesiyor, yakasına takılıyor ve tatmin edici bir yırtılmayla aşağı doğru iniyor.

Tasarım giysinin yok edilmesiyle kaybedilen paranın miktarını tahmin etmeye çalışıyorum ama Titan elbisemi çekip çıkarırken ve ben eski ve korkunç bir tanrının önünde bir kurban gibi çıplak bir şekilde levhanın üzerine yatırılırken hatırlayamıyorum.

"Sen benimsin, Julianna." Ağır nefes alıp verişleriyle göğsü inip kalkıyor. Beni görünce neredeyse ağzının suyu akıyor ve ben kendimi hiç bu kadar güçlü ya da savunmasız hissetmemiştim. "Her küçük, çıplak, mükemmel parçan benim."

Pençeleri iç uyluklarımın hassas etini kavrarırken beni iyice açıyor ve başı amıma düşüyor. Titan'ın sivri dili, amımda biriken ve iç uyluklarımı kaplayan kaygan ıslaklığı alırken dudaklarının ve dişlerinin üzerinden dışarı fırlıyor. Yavaş bir alay yok, sadece beni kucaklarken çaresiz bir açlık var.

"Oh... oh tanrım," diye inliyorum uçurumdan aşağı ve ezici bir zevkin içine atılırken.

Klitorisimi emiyor, dilinin ucunu sıkı tomurcuğun üzerinde gezdirirken sertleştiriyor. Parmaklarım kayanın yüzeyini çiziyor, kalçalarım havaya kalkarken kendimi sabitlemek için tutunabileceğim bir şey arıyor. Daha fazlasını istiyorum. Şimdi istiyorum.

Titan kuyruğunu çekerek başımı yukarı kaldırıyor, böylece kalın dilini amıma soktuğu anı görebiliyorum. Beni diliyle sikerken tamamen keşfediyor. İnliyorum ve sunağımda sarsılıyorum, kalçalarım sert itişleri karşılamak için umutsuzca yuvarlanıyor ve iç dudaklarımdaki dişlerinin sık baskısına baskı yapıyor.

Titan bileklerimi kavırıyor ve ellerimi boynuzlarına götürüyor. Başını hırlayacak kadar kaldırıyor, "Dayan bebeğim

Kızım. Daha yeni başlıyorum."

Dili tekrar içime girerken ellerim boynuzlarının zarif, kavisli tabanına yapışıyor. Pençeleri kalçalarımı sarıyor, beni öyle sıkı kavıyor ki yarın iz kalacağını biliyorum. Beni dilinin üzerinde hareket ettiriyor, tekrar tekrar levhanın üzerinde ileri geri sallıyor.

"Lütfen... Baba..." Ondan hızlanmasını mı yoksa yavaşlamasını mı istediğimi bilmiyorum ama canavarı yönlendirmek diye bir şey yok. Sadece yolculuktan sağ çıkmaya çalışmak var. "Oh... Siktir."

"Sana söylediğimde boşalacaksın, bebeğim." Titan başını kaldırıp bana mutlak bir emir verir gibi bakıyor. Mum ışığı, onun tüm vahşi açılarını vurgulayarak noktayı eve götürüyor. "Ve bir saniye bile erken değil."

Amıma karşı hırlıyor ve titreşimleri içimin derinliklerinde hissederken çığlık atıyorum.

"Oh Tanrım... oh lanet olsun..." Tüm kontrolün bedenimden çıktığını hissederken boynuzlarını daha sıkı kavrayarak ağlıyorum. Titan beni vahşi, çılgın bir şey haline getirdi, zevk beni eziyor. Titan kuyruğuyla boğazımı sıkıca tutup beni serbest kalmamın eşiğine getirirken taşa karşı çırpınıp duruyorum. "... Tanrım, çok yaklaştım. I... Daha fazla bekleyebilir miyim bilmiyorum."

Tekrar, daha derinden, daha uzun hırlıyor, içime kararlılığımı parçalamakla tehdit eden başka bir zevk sarsıntısı gönderiyor, ancak Titan'ın emrine itaat ediyorum ve sahip olduğum tüm irade gücüyle serbest bırakılmamı engelliyorum.

Hassas tenime karşı gülümsediğini hissediyorum, dişleri ıslaklığıma bastırıyor.

"Eğer boşalmak istiyorsan, küçük hırsız, kibarca iste." Ağzı tekrar amcığımda, nefesimi kesiyor. "Benden başka bir şey çalmayacaksın."

"Lütfen..." Ona yaklaşmak için kalçalarımı kıvırıyorum. "Lütfen...."

Dili beni daha hızlı beceriyor, zaten beni çözme tehdidinde bulunan ihtiyacın üzerine inşa ediyor.

"Lütfen, gelebilir miyim?" Yalvarıyorum.

Cevap yok, sadece acı verici bir zevk ve ben hatamı anladım.

"Lütfen baba, gelebilir miyim?" Sihirli kelimeyi haykırıyorum. "Lütfen baba."

"Gel, bebeğim. Şimdi benim için gel," diyor.

Boğazımı sıkıca tutan kuyruğu beni kavrayışından kurtarıyor ve böylece nefes, kan ve zevk tam olarak aynı anda serbest kalıyor ve felaket bir hızla bedenime akıyor. Çıglık atıyor, ağlıyor ve kaya sunağımın üzerinde iki büklüm oluyorum; kalçalarım yüzünün yanlarını sıkarken ellerim boynuzlarından kurtuluyor. Pençeleri klitorisimin üzerinde oynarken dilini tekrar tekrar içime sokması Titan'ı daha da hızlandırıyor. Zihnim bana aynı anda çarpan tüm hisleri işleyemiyor, ama beni sadece Titan'ın tatmin edebileceği vahşi, dizginlenemez bir şeye dönüştürüyor.

Sonunda beni bırakmadan önce nefes nefese kalmış ve gevşemiştım, ayağa kalktı ve bana ne yaptığına bakmak için taştan geri adım attı. Vücudum genişçe yayılmış, uzuvlarım yayılmış ve kenarda rahatça asılı duruyor. Taşın yüzeyi kaygan ve arzumla kaplanmış. Doğrulmayı, bir şeyler söylemeyi, herhangi bir şey yapmayı düşünüyorum ama bu mümkün değil.

Titan yanılmaz bakışlarıyla beni izliyor. Yüzyıllar önce onun kalesinde bir ziyaretçi olmanın, yaptığım her şeyin bu gargoyle'un dikkati altında görüleceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Uzaniyor ve bir pençesinin kenarını hassas kıvrımlarımdan geçiriyor. Islaklığımı toplayıp sikinin geniş başı üzerinde kaydırırken orgazmın artçı şoklarıyla inliyor ve zıplıyorum. Şaftına birkaç hızlı vuruş yapıyor, hissin tadını çıkarmak için kendini yavaşlatmadan önce alışılmadık yükseltilmiş çıkıntılarına kadar kendini kaplıyor.

Bana doğru durgun bir adım atıyor. Ağır bakışları şişmiş amımdan başlıyor, kızarmış göğüslerime doğru ilerliyor ve sonunda gözlerime iniyor.

"Titan." Pençeli elinin kalın şaftının üzerinde hareket edişini izlerken sertçe yutkunuyorum, o kadar kasıtlı ve telaşsız ki. Ucundaki gri derinin koyulaşması ve dibindeki çıkıntıların şişip sertleşerek uyarılmayla mora dönüşmesi beni büyülüyor.

Üzerime doğru eğiliyor, bir elini omzumun üzerine koyuyor, bir dizini kalçalarımın arasındaki taş levhanın üzerine koyuyor ve diğer ayağını yere koyuyor. Tüm bu süre boyunca sikini yumrukluyor ve gözleri benimkilerde.

"İyi iş çıkardın, bebeğim. Gerçekten iyiydin. Ama bu gece seninle işim bitmedi."

Titan beni övdüğünde göğsümde oluşan gurur dalgasından hem nefret ediyorum hem de seviyorum. Kendimi çok küçük, çok değerli, çok savunmasız hissediyorum. Bunu beni ezmek için ne kadar kolay kullanabileceğini düşünmeyi reddediyorum.

Titan sikini amımın hassas kıvrımlarının üzerinde kaydırıyor ve o anda mantıklı düşünmek bir yana, yarın için bile endişelenemiyorum. Kalçalarını yukarı kaydırarak girişime sürtünüyor.

Tabanındaki çıkıntıları klitorisimin üzerine sürterken haykırıyorum. Bu garip, heyecan verici bir his, kendinize dokunmanın nasıl bir şey olduğunu ilk öğrendiğinizde bir yatak direğine sürtünmek gibi. Bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum. Kalçalarımı bir milimetre yukarı kaydırıyorum, böylece etli çıkıntıları bana tam olarak çarpıyor ve amım boşluğa sıkılıyor.

Hızını artırıyor, pençeleri başımın ötesindeki taşın kenarını kazıyor. Kalçaları daha hızlı, sonra daha vahşi hareket ediyor. Bir anlık panikle, bu şekilde boşalmak istediğini fark ediyorum, içime değil, üzerime.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Titan acı dolu bir iniltiyle duruyor ve sikinin başı girişime dayanacak kadar geri çekiyor. Benimle alay ediyor. İstedığimi elde etmeme sadece birkaç santim kaldı. Yine, amım hiçbir şeye kenetlenmiyor. Kalçalarımı kalçalarının etrafına sıkıştırırken ve onu yakınımaya çekmeye çalışırken bir sızlanmaya izin veriyorum.

Kahkaha atıyor, vücudunu benimkinin üzerinde sallayan ve sikini bana doğru sallayan gırtlaktan bir kahkaha. Acıyan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Zavallı küçük kız." Sesinden şakacı bir küçümseme damlıyor. "Kendini boş mu hissediyorsun?"

"O kadar boş ki acıtıyor," diye cevap veriyorum Titan'ın kahkahalarına. "Ben büyüğüm bebeğim," diyor daha ciddi bir şekilde. Bu bir övünme değil. Dürüst olmak gerekirse. Hiçbir insan bu kadar iri yapılı değildir. Yine de dilinin ve kuyruğunun beni yeterince hazırladığından eminim.

"Biliyorum." Gülümsüyorum ve gözlerindeki ikiz ışıltıyı görüyorum. "Benim istediğim iyi bir acı, baba."

Titan, toprak zemindeki çakıl taşlarını sallayan ve gözlerini siyaha çeviren alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkarıyor. Pençeleri başımın üstündeki taşı kazıyor ve yere saçılan parçaları koparıyor. Aleti giriş yerimde sallanıyor ve içime girmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"Çok fazla gelirse bana söyle." Sesindeki harareti bastırarak mesajını netleştiriyor. "Bana söz ver, bebeğim. Bana durmamı söyle, duracağım."

Çabucak başımı sallıyorum ve sikiinin başını bana karşı sabitlemek için kendimi aşağı kaydırıyorum. Şimdiden benim için çok büyük ve çok fazla hissettiriyor. Onu istiyorum.

Titan içime giriyor, yavaşça, çok yavaşça. Henüz bir santim bile girmede, ama vücudum onu kabul etmek için mücadele ederek içeri girerken ağrıyor.

"Sakin ol, seni yakaladım." Sözleri sakın ama dişlerini sıkarak söylüyor.

Titan'ın gözlerine bakıyorum ve nefes alıyorum, kendime onun dokunuşuna karşı yumuşamamı emrediyorum.

Aletin başı daha da içeri giriyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Bir santim geri çekiliyor ve tekrar bastırıyor, vücudumun gevşediğini hissediyorum. Hareketi tekrar tekrar, azar azar yapıyor ve her seferinde vücudum onu daha çok içine alıyor.

Vücudum onunkine karşı savaşıyor ve acıyla nefesim kesiliyor, ama acının sıkışması iyi hissettiriyor. Onun her

şeyini hissetmek istiyorum.

onun tamamını içimde, bir parçam olarak hissediyorum.

"Bunu kaldırabilirsin bebeğim," diyor bedenim gerilirken. "Sen benim için yaratılmışsın."

Övgüsü beni rahatlatıyor ve bedenim gevşiyor. Dolgunluk hissi o kadar doğru ki, kalçalarımı döndürüyorum, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

"Babanın sikini çok iyi kullanıyorsun bebeğim." Titan'ın çakıllı sesi aynı anda hem yatıştırıcı hem de tehlikeli.

Şu anda, onun için her şeyi göze alırım.

Vücudum ona açılırken coşkulu homurtusu bir ödül. Aletinin tamamını bana veriyor, içime tamamen itiyor. Orgazmdan dolayı o kadar sıcak ve ıslakım ki, kendime nefes almam gerektiğini hatırlattıktan sonra, sıkışan acı dağılıyor ve geriye sadece zevkli bir rahatsızlık ve baskı kalıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Titan içimde hareketsiz kalıyor ve başı omzuma düşüyor. Kontrol mücadelesi içinde alnını bana doğru sallıyor.

Ama bu gece onun kontrolünü istemiyorum.

Onun etrafında kenetleniyorum, iç kaslarım onun sikinin etrafında ritmik bir şekilde titreşiyor. Başı omzumdan kalkarken dudağımı ısıriyorum ve inliyor. Kalçaları hafifçe bana doğru çarpıyor.

"Ateşle oynuyorsun, bebeğim."

"Biliyorum." Alay etmeye çalışıyorum ama bu boşuk ve muhtaç bir yalvarış olarak çıkıyor.

Tekrar sıkıyorum.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun" -burun delikleri açılıyor ve kalçalarını bana doğru iterken bile bir uyarı olarak bakışlarını bana dikeyor- "içimde neleri ortaya çıkaracağını bilmiyorsun."

Tekrar sıkıyorum, itişini karşılamak için kalçalarımı bükerken yüzümde bir gülümseme var.

Titan'ın kırıldığını gördüğüm anda ifadem anında düşüyor. Kasları geriliyor ve dişlerini sıkıyor. Mumlardan gözlerine yansıdığını gördüğüm ateş şimdi içsel bir kaynaktan geliyor.

"İyi," diye bağılıyor ve dizlerimi omuzlarıma kadar itiyor.
"Aminin kullanılmasını o kadar çok istiyorsun ki... babanın
küçük oyuncağı olmak için yanıp tutuşuyorsun... o zaman
ayak bileklerini tut."

Bölüm
ELeVen

TI TAN

"N "Ah, bebeğim."

Sesim pürüzlü, yavaş gitmek ve canavarlığımı dizginlemek için harcadığım güçten kırılmış dürtüler. Julianna onu kullanmam, vücudundan ihtiyacım olan her şeyi almam için bana izin verdi ama ona baktığımda ne gördüğümü bilmiyor. Her kıvrımı, her açısı, kafasındaki her saç teli benim. Ona bakıyorum ve neyi koruduğumu, neyi şımarttığımı ve neye sahip olduğumu görüyorum. Ona bakıyorum ve bu gece partide yaşadığı korkuyu asla hissetmemesi için her şeyimi verebileceğimi görüyorum.

Julianna'nın elleri ayak bileklerini çevreliyor, yüzü kızarıyor, şişmiş amı uzattığı bacaklarının arasında çerçeveleeniyor. Yavaşça içinden çıkıyorum, her santimimde kenetlenmesinin tadını çıkarıyorum ve sonra tekrar içine giriyorum.

Çıglık atıyor ve ben tekrar yapıyorum, çabayla homurdanıyorum. Sıkı oturuyor ama içine girmem daha kolay oluyor. Her darbede sikimi kavramaya devam ediyor. İlk orgazmından dolayı zaten pembe olan bronzlaşmış teninin daha da ısınmasını izliyorum.

Sadece bu mağarada, şehrin parlak ışıklarından uzakta, partide olanlar anlık bir karışıklıkmış gibi davranabilirim. Yarın Pull'un sinyalleri ile Julianna'yı koruma sözümün neden bu kadar kesiştiğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım. Partiyi basmaya karar veren Garip her neyse onunla ve Julianna'nın yanına koşmak için amacımdan son anda vazgeçerek yarattığım serpintiyle uğraşmak zorunda kalacağım.

"Benimle alay edersen böyle olur bebeğim," diye hırlıyorum.

Tekrar ve tekrar, sert, sağlam itişlerle, sadece ondan almak için dolulukla ona işkence ediyorum. İçinde kalmam için bana yalvarmasını istiyorum.

"Titan," diye inliyor Julianna, ellerimi dar beline dolayıp taş levhanın kenarında ayakta duracak pozisyona geçerken.

Onu belinden tutarak sikimin üzerine çekiyorum, onu taştan kaldırıyorum, böylece sadece omuzları kayaya dayanıyor. Ayak bileklerini serbest bırakması ve destek için taşın üst kenarını kavraması gerekiyor. Karnının yumuşak eti pençelerimin uçlarına teslim oluyor ve hareket etmeye başlarken onu kesmemeye dikkat ediyorum.

Julianna'nın amını sikimin üzerinde çalıştırıyorum, onu shaftımın üzerinde pistonluyorum ve onu çıkıntılı tabanıma çarpıyorum. Islak, narin etinin artık sertleşmiş nodüller üzerindeki her darbesi içimde oluşan basıncı artırıyor.

"Çok iyi hissediyorsun, bebeğim." Başka bir itiş gücüyle homurdanıyorum. Onu daha fazla hissetmek için hafifçe hızlanırken toplarım sıkışıyor. "Çok ıslak ve büyük horozumu idare etmeye hazır."

İnliyor ve uzunluğumda bükülüyor, kalçalarını yukarı çekmeye ve kendine karşı baskı yapmaya çalışıyor, ama onu yerinde tutuyorum.

"Küçük, muhtaç klitorisine dokunulmasını istiyor musun, bebeğim?"

"Evet! Lütfen... lütfen bana dokun." Kalçalarını döndürüyor, kendini çıkıntılara sürtüyor ve benden yüksek sesli bir inilti çıkarıyor. "Buna çok ihtiyacım var."

Kontrolümü yeniden kazandığım an, onun bakışlarını yakalıyorum. Arzuyla puslanmıştı ve ona karanlık, uyarıcı bir bakış fırlattım. Onun zevki benim zevkim ve benim olanı almasına izin vermeyeceğim. Kalçalarını anında sabitliyor.

"Bu gece benim oyuncağımsın ve her parçanı kullanacağım," diye homurdanıyorum.

Kuyruğumu amının üzerinde gezdirirken gözleri heyecanla parlıyor. Onu hâlâ sikimin üzerinde çalıştırırken, kuyruğumun çıkıntılı ucunu kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Kuyruğumdan ve sikimden gelen ikiz zevk hissi merkezime doğru fırlıyor. Kükrerken başım geriye düşüyor, boynuzlarım taş tavanı kazıyor. Kanatlarım

kalan son kontrolümü de elimde tutmaya çalışırken sırtıma sıkıca yapışıyor.

Kuyruğumu şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirirken Julianna inliyor, amcığı sikimi sıkana kadar hassas çıkıntının etrafında dönüyor, onu manipüle ediyorum. Ama onun orgazmı için burada değilim, henüz değil.

Julianna acınası bir inilti çıkarıyor ve bana aynı derecede acınası bir bakış atıyor, klitorisine son bir daire çizerek kuyruğumu amından çekiyorum. Kuyruğumu kalçalarının altına bırakıyorum ve çıkıntılarında biriken ıslaklığı kullanarak kış yanaklarının arasına masaj yapıyorum. Şaşkın bir inilti çıkarıyor, kalçaları bu sürpriz müdahaleyle sikimin üzerinde zıplıyor.

"Buna hazır mısın?" Islak ucumla göt deliğinin izini sürerek soruyorum.

Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Seni hissetmek istiyorum, her şeyini, içini ve dışını. Ama bu gece olmazsa, bütün bir haftamız var. Bana dürüstçe cevap ver, küçük hırsız."

Kalçalarını sikimin üzerinde yuvarlamasına izin verdiğimde bunu düşünüyor. Sürekli hareket, içimde zaten kükreyen ateşi körüklüyor.

"Daha fazlasını kaldırabilirim. Daha fazlasını istiyorum." Sesi nefes nefese ama kendinden emin, gözleri hareketin verdiği kolay zevkle parlıyor.

"Tamam, bebeğim."

Sonunda içeri bastırmadan önce kuyruğumu dar deliğinin etrafında kaydırırken belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Yavaşça hareket ediyorum, kas halkası beni sıkıyor, böylece girişini ihlal etmek için birkaç kez içeri ve dışarı hareket etmem gerekiyor.

"Baba," diye ciyaklar. Kahverengi gözleri kocaman ve masum bir hal alıyor, dudakları yumuşak bir O harfi oluşturuyor.

"Evet, bebeğim?" Daha da içeri itiyorum ve alt dudağını ısırmasını izliyorum.

Kuyruğum sadece birkaç santim içinde ve bu gece daha ileri gitmeyeceğim, ama ne kadar sıkı olduğumu hissedebiliyorum.

onu gerdi.

"Tanrım... bu çok... sen çok fazlasın," diye soluk soluğa kalıyor.

Bekliyorum ve her iki deliğinin de doldurulduğu hissine alışmasına izin veriyorum ve ifadesi yumuşayarak memnuniyete dönüşüyor.

"Aferin kızıma," diye inleyerek kuyruğumu sikimle birlikte hareket ettirmeye başladım. Her itişte kendimi hissediyorum, kuyruğumun belirgin çıkıntıları onun ince iç bariyerinden bana doğru kayıyor. "Sikimi ve kuyruğumu çok iyi alıyorsun."

Yanakları daha da kızarıyor ve gözlerini kapatarak bir an için benden uzaklaşıyor. Julianna övgülerimin onu ne kadar tahrik ettiğinden utanıyor. Birlikte geçireceğimiz haftayı onu bu öz bilinçten kurtarmak için harcayacağım. Küçük kızımın hak ettiği hayranlığım için açgözlü olmasını istiyorum.

Hızımı artırıyorum, içine pompalarken dönüşümlü olarak sikimi sokuyorum, sonra kuyruğumla itiyorum. Bu hissin onu nasıl bunalttığını, vücudunu sınırlarına kadar zorladığını görüyorum, tıpkı bana yaptığı gibi.

Bir pençemi belinden indirerek bedenimi onunkinin üzerinde kavislendiriyorum ve boştaki elimi başının üzerine koyuyorum. Geniş göğsüm bacaklarını karnına doğru sıkıca tutuyor ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Kayayı kavrayıp sert yüzeye pençelerimi geçiriyorum. Kanatlarım uzuyor ve en tepelerindeki pençeler mağaranın çatısını kazıyor, kayayı ölçüyor ve bana denge sağlıyor.

"Babama ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" Bu yeni açıyla ona geri iterken homurdanıyorum, daha derine, sağlam ve sert bir şekilde sürüyorum.

Amcığının sikimi sıkıca kavraması beni kontrol etmek için mücadele ettiriyor.

"Sıcak, sıkı amcığının sikimin etrafına sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Beni sıkmanın bana ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" Julianna'nın benimle göz teması kurmaya çalışmasını izliyorum.

Kalçalarım bana karşı daha çılgınca çarpıyor. Taşaklarım da gerginlik oluşuyor, onları sıkıyor, vücuduma yaklaştırıyor.

İnliyor, vücudunda küçük titremeler oluyor ve elleri kayadan omuzlarıma doğru hareket ediyor. Tırnakları etime batıyor ve kendimi onu daha fazla zorlarken buluyorum.

"Tırnaklarını bana geçir, bebeğim. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi görmek istiyorum. Yarın üzerimde izlerini görmek istiyorum."

Yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor ve ben kalçalarımı ona çarparak iterken, parmaklarını taş gibi etime geçiriyor ve ben kükrüyorum.

"Evet, bebeğim."

Ve daha sert vurarak mağaranın duvarlarının sarsılmasına ve ayaklarımızın altındaki kayaların takırdamasına izin veriyorum.

Beni harekete geçiren acı değil -Julianna'nın kendine zarar verme ihtimali benden çok daha yüksek ve bunun olmasına izin vermeyeceğim- ama bu gece onun geçmişinden bir parçayı saklayacağımı bilmek. Onu sonsuza dek güvende tutmak için çatı katımda saklayıp istediğim gibi koruyamam. İşte elime geçen bu, bir hafta ve bu gece ve hepsini kabul edeceğim.

"Tanrım... Tanrım," diye bağılıyor ben hızlandıkça. "Siktir, baba."

"Bırak gitsin."

"Ben... Ben istiyorum." Başını ileri geri sallıyor, saçları yüzüne savruluyor.

"Bununla başa çıkabilirsin," diye gürlüyorum gergin, sıkılmış dişlerimin arasından ve onu tamamen sikime ve kuyruğuma yerleştirip bana sıkıca tutuyorum. "Benim için bırak gitsin, bebeğim."

Ve öyle de oldu. Julianna altımda titriyor ve geriliyor, orgazmı şiddetli spazmlarla onu parçalıyor. Kızarmış ve ahlaksız ve babasını memnun etmek için çok istekli. Onun benim emrimle orgazm olduğunu görmek beni azdırıyor ve daracık amcığı benden her şeyi sağarken, biriken tüm gerilimi bir kükremeyle serbest bırakıyorum. Yere tırmanıyorum ve kayayı parçalayarak içinden kaya parçaları koparıyorum.

Neredeyse anında onu doldurduğumu hissediyorum ve çekiliyorum. Beyaz sıcak döl ipleri amına ve karnına fışkırıyor. Kendimi yumrukluyorum, horozumdan her son damlayı sıkarken sert ve hızlı bir şekilde sarsılıyorum ve onu göğsünde ve uyluklarında işaretliyorum.

Onu temizlemeliyim ve temizleyeceğim de, ama Julianna'yı hiç şimdiki kadar güzel görmemiştim, çıplak ve nefes nefese, ona verdiğim bir orgazmıla tamamen çözülmüş, benim serbest bırakmamla işaretlenmiş.

W Bizi karyolalardan birine taşımadan önce bir süre taş levhanın üzerinde yattık. Julianna'yı yatırmadan önce nemli bir havluyla dikkatlice temizliyorum. O uyuyor

Kanatlarım bir battaniye görevi görerek onu sarıyor. Çok yorgunum. Uyumam ya da en azından birkaç dakikalığına gözlerimi kapatmam gerekiyor ama onu izlemek istiyorum.

Kaşlarının arasındaki sürekli endişeli kırıksıklık rahat ve pürüzsüz. Eli parmaklarımdan birini kavırıyor. Bilinçsizce başparmağını pençemde aşağı yukarı gezdiriyor, sanki güven bulmuş gibi. Bana doğru hafifçe horlarken bal rengi saçları göğsüme ve kollarıma dökülüyor.

Horladığını öğrendiğinde dehşete düşeceğini bildiğim için gülümsüyorum. Bu onun siren kişiliğine uymazdı. Daha da kötüsü, benim yanımda savunmasız olduğunu kanıtlayacaktı ve benim değerli küçük hırsızım buna asla izin vermezdi.

Pençelerimin uçlarını saçlarında gezdiriyorum ve başının arkasını göğsüme yaklaştırıyorum. Uykusunda daha derine sokuluyor ve ben de başının üstünü öpmek için eğiliyorum. Kokusunu, şampuanının tatlılığını ve terinin tuzunu içime çekiyorum. Beni çok iyi karşıladı ve ben gerilirken onun altımda kıvranışının anısına kendimi bıraktım.

iki deliğini de. Sikimin seğirdiğini ve şiştiğini hissediyorum. Neredeyse Freddy'nin sarma partisi hakkındaki düşünceleri aklımdan çıkarmaya yetiyor.

Kablolar birbirine karıştı, diyorum kendime. Bir anlık bir karışıklıktı, hepsi bu.

Kilit Taşı'na bu kadar yaklaşılmayalı yüzyıllar olmuştu ve ona tepki vermeye çok hazır olan bedenim bu hissin etkisine kapılmıştı. Harris'e bir ders verilmesi gerektiğinde, Çekme'nin enerjisini serbest bırakmak için o anı seçmiş olması o kadar da tuhaf değil. Sadece yanlış yöne saldı.

"Titan," diye gürliyor Dredd'in sesi mağaranın ağzından.

Karyolada sarsılıyorum, bana doğru adım attığını görmek için dönüyorum. Julianna'yı kanatlarımın altına sakladığımı fark etmesi bir anını alıyor ama fark ettiğinde bir hırıltı çıkarıyor.

"Hâlâ seninle birlikte." Sesinin tonunu düşürüyor ama onu uyandırmayı gerçekten önemseydiğini düşünmem için yeterli değil.

Karnım geriliyor ve kendimi oturtmak için kaldırıyorum, hala kanatlarımla onu bana doğru tutuyorum. Memnun bir şekilde iç çekerken vücudunun benimkine doğru kaydığını hissediyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. Sadece Julianna'yla dünyanın acelesi olmadan bir an daha geçirmek istiyordum ve hayal kırıklığı sözlerimi sertleştiriyor. "Sanırım rapor edecek bir şeyin var. Partinin dışında olan Garip'i bulabildin mi?"

Karşı koymak istediğini anlayabiliyorum ama liderliğime boyun eğiyor ve cevap veriyor.

"Onu bir süre takip edebildik. Knox onu oldukça iyi takip ediyordu ama Vadi'de bir yerde onu kaybetti."

"Knox onu kaybetti mi?" Kaşlarımı çattım. Knox her zaman en iyi iz sürücümüz ve en hızlı uçanımız olmuştur. Ne tür bir yaratığın ondan kaçabileceğini düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum. Cadılardan biri olmadığı kesin, çünkü onlardan kaçmak için hiçbir sebepleri yok.

Bizden daha hızlı uçamazlardı, büyüleri ve iksirleri olsa bile. "Ne tür bir Garip bunlar?"

Dredd mağaranın girişinde adımlıyor, kanatlarının uçları yerde sürükleniyor. Loş mum ışığında, taştan etindeki çukurlar ve sol kanadındaki delikler belirginleşiyor. Bunlar Dredd'e, kale düştüğünde görevde olanın ve o gün en ağır yaraları alanın kendisi olduğunu sürekli hatırlatıyor. Uçmasını engellemiyorlar ama onu yavaşlatıyorlar.

Bana bakıyor, yüzündeki daimi çatık kaş belirsizlikle bükülüyor.

"Büyülerini hissedecek kadar yaklaşmadın mı?" Ben soruyorum. "Cadılar meclisini çağıracağız."

"Hayır," diyor hızla. "Ne olduğunu biliyoruz. Sadece nasıl var olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı geri çektim ve gözlerimi kardeşime dikerek onu devam etmeye teşvik ettim.

Dredd hiçbir zaman çok konuşan bir canavar olmadı, ama şu anki konuşmamasının kasıtlı olduğunu ve Julianna'yı elinde tuttuğu için bir ceza olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bunların hiçbirisi onun suçu değil, sadece benim suçum. Yadigar Odası'nın yerini keşfetmeye bu kadar yaklaşmışken Anahtar Taşı'nı bulmaya bu kadar yaklaşmışken dikkatinin dağılmaması gerektiğini en iyi bilmesi gereken kişi benim.

Karyolada yanıma dönüyorum, kanatlarımı açıyorum ve Julianna'yı yatağa kaydırıyorum. Kanatlarımı yoldan çekerek üzerine bir battaniye örtüyorum. Horlamasının geri dönmesini bekliyorum, sonra kardeşime dönüyorum.

"Dalga geçmeyi bırak Dredd," diye tıslıyorum, küçük mağarayı geçip onun önünde duruyorum. "Ve kendini açıkla."

Yaklaştıkça yüzündeki ifadenin kızgınlık değil endişe olduğunu görüyorum. Sonunda konuşmadan önce burnundan ağır bir nefes üflüyor.

"Onlar bizden biri, Titan." Başını sallar ve yere bakar.

Kaşlarımı çatıyorum, ne dediğini anlamakta zorlanırken kaşlarım düşüyor.

"Hayatta kalan tek gargoyleler biz değildik," diye ekliyor Dredd.

"Bu doğru olamaz." Çekmenin göğsümü oyduğunu hissediyorum. Umut, belki de aptalca ve aptalca, yoğunluğuna uyuyor. "Yüzyıllarca aradık."

Yadigar Odası'nı korumak için yirmi gargoyle yaratıldı, dört taraflı kalenin her bir tarafı için beşer tane. Her birimiz kendi kardeşliğimizin bir parçasıyız. Girişi korurken Dredd, Knox, Rook ve Stiel'e liderlik ettim. Maximus, Kara Orman'ın kenarındaki küçük Alman köyüne bakan arka tarafı koruyan beş kişiye liderlik etti. Colossus ve Atlas da vahşi doğanın her iki tarafına bakan kardeşliklere liderlik ediyordu.

"Bu doğru kardeşim," diyor Dredd. "Maximus hayatta kaldı."

Göğsümdeki tüm hava çekiliyor ve görüşüm Dredd'e odaklanıyor.

Maximus dört yüz yıl önce o gece kardeşlerine savaşta liderlik etti. Anahtar Taşı'nı kendisi için almaya o kadar kararlıydı ki bu süreçte bizi ve kaleyi yok etti. Ama onun enkazın altında kaldığını gördüm.

"Demek bu yüzden senden kaçtı." Sinirli bir tıslama çıkarıyorum. "Nerede saklanıyordu? Fark etmez. Başladığı işi bitirmek için Los Angeles'a geldi."

"Bizi ilk o gördü ve öne geçti. Knox onu bir süre takip edebildi. Rook da onunla birlikteydi ama Maximus ikisini de alt etmeyi başardı."

"Keystone'u aldığında ne yapacağını sanıyor?" Vücudum gergin, dudaklarım düz bir çizgi halinde. "Kutsal Emanet Odası'nın yerini biliyor olması mümkün değil."

Ayrılmadan önce kardeşlerime iyice sormadan partiden bu kadar çabuk ayrıldığım için kendime kızgınım. Beni izlediğini hissettiğim Garip'in ya cadılar meclisinin bir üyesi olduğunu ve ilerleyişimizi izlediğini ya da belki de cesur bir genç Garip olduğunu düşünmüştüm.

gerçek bir bilgiye sahip olmadan Anahtar Taşı olan güçlü büyü kaynağına çekildi.

Julianna karyolada kıpırdanırken küçük bir ses çıkarıyor, battaniyeyi sıkıca çekiyor ve dizlerini göğsüne doğru kıvrıyor. Sıcaklığını hâlâ göğsümde hissedebiliyorum ve kokusu burun deliklerime doluyor.

Dredd'e dönüp baktığımda sessizdi. Kara gözlerinde taşıdığı ağırlığı görebiliyorum, gerçi liderleri olarak bu benim yüküm.

"Herkes nerede şimdi?" Sertçe soruyorum.

"Knox ve Rook hâlâ tepelerde dolaşıyor. Stiel çatı katına geri döndü. Drusila ve meclisten birkaç cadı da yakında orada olur."

Tüm bunlar olurken rahatça uyumaya devam eden Julianna'ya bakıyorum. Onu bu gece buraya hiç getirmemeliydim, dikkatimi gerektiren çok daha önemli şeyler varken olmazdı. Yine de, az önce yaptığımız onca şeyden sonra onu bırakmak istemiyorum.

"Gitmen gerek," diye azarlıyor Dredd.

"Biliyorum," diye neredeyse hırlayacaktım. Derin bir nefes alıyorum ve Dredd'e dönüyorum. "Onu çatı katına geri götürmeni istiyorum. Yükseklik korkusu var, bu yüzden onu uyandırmayın."

Dredd başını sallıyor. Aramızdaki tüm sürtüşmelere rağmen, doğru şeyi yapacağına güvenilebileceğimi biliyorum.

Kanatlarımı yavaşça açıyorum ve uyuyan Julianna'yı kollarımın arasına alıp battaniyeyi sıkıca sarıyorum. Dredd bir tane daha alıyor, ben de onu onun içine sarıyorum. Yüzü o kadar rahat ki, tek kelime etmeden onu bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum, ama ikimiz de üzerinde anlaştığımız düzenlemeyi biliyoruz. İkimiz de bu işte kendimiz için varız.

"Titan."

Dredd'in sesi düşüncelerimi bölüyor ve beni hayalperest düşüncelerimden silkeliyor. Bu an için çok uzun süre bekledik. Ben çok bekledim. Kardeşlik, uğruna çalıştığımız her şeyi elde etmeye çok yakın.

Julianna'yı uyandırmamak için başının üstünden hafifçe öpüyorum.

"Çabuk git."

Başını sallayıp mağaranın ağzına doğru dönüyor, sonra aniden durup bana dönüyor.

"Rook'la buluştuğunda, Jules'un annesi ve menajeri hakkında Stiel'den haberleri var. Bilmek isteyeceğin bilgilere sahip."

Ona minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. Dredd geri dönüyor, sonra ikinci kez duraklıyor.

"Biliyor musun, ona hepimizin Keystone'a baktığı gibi bakıyorsun."

"Amacım değişmedi, Dredd." Göğsümde ısı yükseliyor ve kendime onu dizginlememi emrediyorum. "Keystone'u ne şekilde olursa olsun alacağız."

Yüzünden mesafeli bir ifade geçiyor, ağzının kenarları birazcık yukarı kalkıyor. Elinde sıkıca tuttuğu Julianna ile mağara ağzından dışarı fırlıyor. Kendini uçurumun kenarından fırlatıp karanlık gece göğüne doğru süzülüşünü izliyorum.

Bölüm
TWeLVe

JULES

I Titan'ın çatı katındaki büyük yatağına nasıl girdiğimi bilmiyorum ama yalnız uyanıyorum. Serin çarşaflardan Titan'ın geceyi yanımda geçirmedeği anlaşılıyor. Göğsümü ovuşturarak içimde kabaran boş acıdan kurtulmaya çalışıyorum.

Yatakta kayarken iyi kullanıldığımı hissediyorum. Çarşafları geriye doğru çekerken, Titan'ın dün gece beni tuttuğu yerde karnımda ve kalçalarımnda küçük iğne izi morlukları görüyorum. Tekrar tekrar içime giriyor, beni keskin pençelerinin arasında tutuyor ama asla çok derine bastırmamaya dikkat ediyor. Kukum boşluğu sıkıyor, canavarım için ağırlı ve muhtaç.

Güneş ışığı büyük pencerelerden içeri süzülüyor ve onun yanımda yatarken nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Altın rengi ışık, gün doğumundaki bir heykel gibi taş teninin keskin köşelerinden yansırdı. Acaba onun tenini de taş gibi ısıtır mıydı ve ben onun sıcaklığına tekrar sokulabilir miydim?

Titriyorum ve kendimi gerçekliğe geri çekiyorum. Titan burada değil. Şüphesiz o da benim gibi kendi gündemine odaklanmış durumda.

Bulunduğum yerden odada telefonumu arıyorum ve çantamı yandaki deri koltuğun üzerinde görüyorum. Bacaklarımı yorganın altından çok hızlı bir şekilde çıkararak dönüyorum.

"Oh, Yüce İsa... oooh Tanrım..."

Uyuyan ağırlar ve sızılar canlanıyor. Ayakta dururken, dizlerim çökme tehlikesi geçirdiğinden destek almak için komodine tutunmak zorunda kalıyorum. Karın kaslarım ve uyluklarım acı içinde haykırıyor.

Titan beni şu an görseydi, dehşete düşerdi. Muhtemelen beni tüm gün masaj için bir spaya gönderir ve bir daha asla sikmezdi. Kaplıca gezisini kabul ederdim, ama bir daha asla

G noktama tam isabet eden küçük çıkıntılarla inşa edilmiş bir canavar mı? Öyle bir şey olmayacak.

Temkinli bir şekilde kulüp koltuğuna geçiyorum ve çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Safiye'den bir mesaj daha geldi, Monako'da şeker babasıyla çekilmiş bir fotoğraf. İkisinin de yatının arkasında ne kadar mutlu göründüklerini fark ettiğimde gülümsüyorum ve arkadaşımı görmek için dayanılmaz bir acıyla çarpılıyorum. Ona Louboutin'lerimin bir fotoğrafını gönderiyorum, lüks ürünlerin bana verdiği güven ve rahatlama hissini anlayabilecek tek kişinin o olduğunu biliyorum.

İstemeye istemeye, benimle başka kimin iletişime geçtiğini kontrol ediyorum. Annemden gelen beş kısa mesaj ve üç sesli mesaj var. Telefonu elimde sıkıca tutuyorum, parmağım ekranın üzerinde, onu aramak için kendimi cesaretlendiriyorum. Bunun yerine, dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum.

Çarşafa sarınarak sessizce kapıya doğru ilerledim ve koridora baktım. Kimseyi duymuyorum ve görmüyorum. Saat öğleni çoktan geçmişti ve Eden bile ortalıkta yoktu. Koridorda ilerlemeye devam ediyorum, kütüphaneye doğru ilerlerken her odaya bakıyorum. Hepsi boştu.

Telefonum çaldığında sıçıyorum, yüksek tavanlarda ve açık kat planında yankılanıyor. Bu sefer annem olduğunu biliyorum ve çalmasına izin veriyorum. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama sonunda cevap vermezsem aramaya devam edeceğini biliyorum. Son zil sesine kadar bekledikten sonra nihayet açıyorum.

"Kathleen."

"Tatlım." Annemin sesi gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi geliyor ama ben güçlü duruyorum. "Senin için çok endişelendim. Mesajlarıma cevap vermedin."

"Ben iyiyim," diye boğuluyorum, boğazım aniden sıkılıyor. "Kavga etmek istemiyorum, söz veriyorum Jules. Ben sadece kızımı uzun zamandır görmedim." Sesindeki gerginliği hissedebiliyorum.

"Nedenini biliyorsun."

"Evet, biliyorum ve bu konuya girmek istemiyorum ama seni görmek istiyorum." Sesi nazık ama gergin. "Oyunculuk eşyalarını karıştırıyordum. Kazandığın ödülü ve gösterilerinden birinde saklamana izin verdikleri bazı aksesuarları buldum. Ayrıca-"

"O şeylere ihtiyacım yok," diyorum sertçe ve aniden susuyor.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik uzanıyor. Sadece onun nefes alışını duyabildiğim o sessizlikte, bir zamanlar nasıl olduğumuzu ve o ilk günlerde motelde aynı yatağı paylaşmanın, ertesi sabahki seçmelerim için çok gergin olduğumdan onun uyumasını dinlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

"Seni görmek istiyorum, tatlım." Sesi fısıltıya dönüşür.

"Tamam." Bu bir anlaşma değil, sadece ne dediğini duyduğumu onaylamak. Bu konuşmanın nereye varacağını çözmeye çalışırken midem düğüm düğüm oluyor. "Neden?"

Tartışmayı, bağırmayı bekliyorum ama gelmiyor.

"Bilmen gereken bazı şeyler var.

Richard doğru olmadığını düşündüğüm şeyler yapmak istiyor. İşi bu kadar ileri götürmeyi hiç istememiştim."

Söylediği tek bir kelimeye bile güvenmeme izin vermiyorum, ancak söylediklerinin bir kısmının bile doğru olma ihtimali varsa ve davamda bana yardımcı olabilirse, dinlemek zorundayım.

"Beni görmek istemediğini biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama lütfen. Bunu telefonda yapmak istemiyorum. Beni dinliyor olabilir," diye yalvarıyor, sesi daha da alçalıyor. "Sadece incinmediğinden emin olmak istiyorum."

Sesindeki korkuyu duyuyorum ve nabzım hızlanıyor. Şehre ilk taşındığımızda, ben ilk işimi bulmadan önce, ev sahibi kirayı ödemediğimiz için bizi evden atmakla tehdit ettiğinde duymuştum. O gün kalmamıza izin vermesi için onu ikna etmek için ne söyledi ya da ne yaptı bilmiyorum ama o daire ilk büyük reklamımı almamı kutladığımız daireydi.

"Nereye?" Sonunda sordum.

"İki, Melrose'da gittiğimiz yerde." "Tamam."

Hızlı bir duştan sonra Eden'a mesaj atıp restorana gitmek için bir araç çağırıyorum. Ona nereye gittiğimi ve ne kadar süre kalacağımı bildiriyorum. Mesajı Titan'a iletecek. Kiminle ve neden buluşacağımı yazmadım.

Bunu kendi başıma yapmak zorundayım.

M Annem koltuğunda huzursuzca kayıyor. Henüz beni görmedi ve anaç bir gülümseme takınacak ya da çalışılmış rahat pozuna girecek zamanı olmadı.

Hayır, bu Kathleen, izlendiğini bilmediği zaman.

Kumsal dalgaları spreyleneş ve en yeni tasarım çanta ayaklarının dibinde. Her ne hakkında konuşmak istiyorsa, para istemiyor olsa iyi olur, çünkü benimkilerin hepsi onda.

"Tatlım." Kathleen el sallıyor.

Üzerimde Eden'in benim için seçtiğı ve Titan'ın parasını ödediğı bir kot pantolon ve kaşmir bir kazakla dar koltuklarda ilerliyorum. Annem ayağı kalktı.

Ayakta durmak mı? Ne için? Bana sarılmak için mi? Hayır, bunu çoktan geçtik.

Kathleen üzerine oturan elbisesini düzeltiyor ve çantasından telefonunu çıkararak tekrar oturmadan önce masanın üzerine koyuyor. Çantasını sandalyesinin arkasına asar, logoyu dışa doğru yerleştirmeye dikkat eder.

Dudaklarım sert bir çizgi oluşturuyor, hayal kırıklığı ve rahatlama midemi daha hızlı çalkalıyor.

"Merhaba anne." Masanın karşı tarafına oturdum.

"Seni özledim," diyor, bakışları garsonu arıyor.

Başımı sallıyorum ve ona söylemek istediğim, bağırarak istediğim her şeyi kusmamak için zorlukla yutkunuyorum.

Garsonu gözüne kestirdiğinde, onu işaret ederek yanına çağırır.

"Ben hasat salatası alacağım, kruton yok, kızılıcık yok, sos yanında." Garsonun cevabını ya da siparişin doğru olduğunu teyit etmesini beklemeden bana döndü. "Tatlım?"

"Ben de aynısından alayım, teşekkürler." Bu toplantıda yemek yemem pek olası değil ama daha az sipariş verseydim Kathleen bunda bir kusur bulur ve burada olmayı gerçekten istemediğimi iddia ederdi.

Garson daha masadan kalkmadan annemin dikkati tekrar bana yöneliyor.

"Lütfen benden nefret etmediğini söyle," diye mırıldanıyor. "Benden nefret edersen ölürüm. Senin için yaptığım onca şeyden sonra."

"Bugün bunun için mi buradayım?" Şiddetli ve parlak bir öfke yanaklarımı ve göğsümü ısıtıyor. "Bana söyleyecek önemli bir şeyin olduğunu sanıyordum."

"Özlüyorum, tatlım. Ama beni özlemiyor musun, sadece birazcık?" Masanın üzerindeki telefonu oynuyor.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kaçırıyorum, çünkü evet, annemi özlüyorum. Yalnız geçirdiğim o ilk yıllarda onu o kadar özlemiştim ki, sırf onu görebilmek, sevgisini hissedebilmek için onun ve Richard'ın isteklerine boyun eğmeyi, uğruna çok çalıştığım her şeyden vazgeçmeyi düşünmüştüm. Ama karşımdaki kadın bir zamanlar tanıdığım annem değil.

"Bana paramı vermeyi mi planlıyorsun?" Sonunda sordum. "Bunu konuşmak için burada değilim." Kathleen parasını kontrol ediyor.

Sonra telefonu tekrar masaya bırakıyor ve ellerini umursamaz bir şekilde sallıyor.

"Öyleyim." Ses tonum soğukkanlı ve hesaplı, tıpkı stiletolarımın şeker bebek gibi bir kostüm olması gibi. Her ne kadar

Bu sabahki telefon görüşmesinden beri kalbim küt küt atıyor, durumu tırmandırmayacağım.

Başını sallıyor, sanki söylediklerimi duymamış gibi kaldırıma doğru dönüyor.

"Ne hakkında konuşmak i s t i y o r d u n - " Başlıyorum ama hemen yarıda kesiliyor.

"Biriyle çıkıyor musun?"

Suyum boğazımda kaldı.

"Hayır."

Cevabım yanlış gibi geliyor, ama Titan'la yaptığımız şey işlemsel, tipik düzenlemelerimle yaptığımdan daha fazla flört etmekten uzak. Parmaklarım kazağımı çekiştiriyor, yumuşak kenarından endişeleniyor.

"Ben öyle duymadım." Kathleen çıtladı. Buz mavisi gözleri bilerek parlıyor.

"Kimden?" Safiye dışında Titan'ı bilen birini düşünemiyorum ve o da annemle asla konuşmaz.

Ancak Richard, setteki özel asistanlara para verip telefonumu kontrol ediyor ve diğer oyuncularla konuşmalarımı dinliyordu. Onun varlığı klostrofobik bir hal almıştı ve annemden onu setten uzak tutmasını istemiştim. Bir süreliğine de olsa yaptı.

"Ne yaptı?" Bana cevap vermeyince sonunda soruyorum.

Richard'dan çaldığım ilk şey Fish Tales'in setindeydi. Özel bir şey değildi, özleyeceği bir şey değildi, ceketinin ön cebinde taşıdığı gümüş bir kalemdi. Kaybolduğunu hiç fark etmedi ama ona ait bir şeyi elimde tutma hissi baş döndürücüydü. Günün geri kalanını yüksekte geçirdim, sahneleri bir ya da iki çekimde kolayca tamamladım. Kontrol bendeydi, güç bendeydi ve bu hiç unutmadığım bir duyguydu.

"Tatlım, ben de seni bu konuda uyarmak istiyordum. Richard ona senin yaşlı bir adamla bir partide olduğunu söylemiş."

"Yaşlı adam" yorumuna gülüp geçiyorum. İnsan yaşı olarak ben otuz, onun kırklı yaşlarının başındayım, ama gerçekte Titan'ın benden altı yüz yıldan fazla yaşı var, bu yüzden "yaşlı adam" biraz hafif kalıyor.

"Bu bilgiyle yargıca gitmeyi planlıyor, tatlım."

"Biriyle çıktığın için mi?"

"Yaptığının bu olmadığını ikimiz de biliyoruz." Restoranın etrafına bakarken sesini alçak bir tıslamaya düşürüyor. "Bir vesayet kurmanın kendisi için daha kolay olduğuna karar verdi. Yasal olarak sadece mal varlığının değil, senin de kontrolünü eline alacak. İsterse seni işe almaya zorlayabilir, yeniden oyunculuğa başlatabilir."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Eğer annemin söyledikleri doğruysa, bu artık sadece parayla ilgili değil; hayatımın her alanıyla ilgili. Boğazımda safra birikiyor. Uğruna çok çalıştığım her şey

-param, bağımsızlığım- elimde narin bir örümcek ağı gibi hissediyorum. Yanlış bir şey yaparsam, yanlış bir insana güvenirsem, hayatımı bir arada tutan narin ipler kopacak.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bu çok uzak. Sadece paranızı yatırmak, belki de yaptığım onca iş için hakkım olanı almak istiyordum, ama bunu değil" diyor ciddiyetle. Elleri sinirli bir şekilde yemek takımının üzerinde geziniyor, çatal bıçak takımını ayarlıyor ve telefonuyla oynuyor. "Artık bildiğine göre, bunu birlikte çözebiliriz. Onu durdurabiliriz."

"Nasıl?" Kendimi sabitlemeye çalışırken ellerim masanın kenarını kavlıyor.

"Başlangıç olarak, size karşı kullanabileceği her şeyi gözden geçirmemiz gerekiyor. Bu hafta sonu birlikte olduğun adam kimdi? Richard onun iyi biri olmadığını söyledi, bu doğru mu?"

"Kiminle birlikte olduğumu nereden biliyor?"

"Orada olman için sana para mı ödüyordu, tatlım? Ya da karşılığında sana hediyeler mi alıyordu?" Annem eğildi

Sandalyesinde öne doğru eğildi, mavi gözleri ilgiyle parlıyordu. "Bunu başka erkeklerle de yapıyor musun? Sadece Titan değil. Sorun yok, tatlım. Sadece senin üzerinde ne etkisi olabileceğini bilmemiz gerekiyor."

Hemen cevap vermediğimde, kıpırdanmaya başlıyor, telefonunu eline alıyor, sonra geri koyuyor, her zaman ekranı aşağı bakıyor. Tırnaklarını telefonun yanına vuruyor. Parmağındaki parlak beyaz elmas, parıldayan elmas tenis bileziğiyle eşleşiyor. Kıpırdanışını fark ediyor, kendini durduruyor ve elinin üzerine oturuyor.

Kaşlarım kuşkuyla birbirine çarpıyor. Annem servetini saklamaz, özellikle de parlak, ışıltılı bir servetse. Bir terslik var. O kapalı.

"Evet, tatlım." Tekrar elinin üzerine oturmadan önce telefonu bana bir santim daha yaklaştırıyor. "Richard'ı yenmek istiyorsak gerçekten bu işe girmemiz gerekecek, tamam mı?"

Her şey tıkr tıkr işliyor.

Öfke içimde parlıyor, beyaz sıcak öfke adrenalini hızlandırıyor ve nefesimi hızlandırıyor. Aynı hızla kendimi kontrol etmeye zorluyorum.

"Beni kaydediyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ne?"

Kathleen'in gözleri irileşti ve

Masumiyet ifadesi, ama ailedeki aktris o değil. Telefona uzanıyor, sanki ona hamle yapacağımdan endişeleniyormuş gibi kendine doğru çekiyor. "Bunu sana yapmazdım, tatlım."

"Bütün paramı çaldın." Güldüm. "Bunun yanında küçük bir casusluk nedir ki?"

Cevabını duymak için beklemiyorum. Sandalyemi geriye itiyorum ve çantamı kaptığım gibi neredeyse garsona dönüşüyorum. Eşleşen salatalarımızı taşıyor ve kırmızı suratlı annemden bana bakarken yüz ifadesi paniğe dönüşüyor.

"O ödüyor," diye anons ettikten sonra yanından geçip restorandan çıkıyorum.

Beni takip edip etmediğini bilmiyorum. Tam bir nefes alabilmem için birkaç blok geçmem gerekiyor. Bunu yaptığımda, heybetli bir bakır ve taş art deco binanın önündeyim.

Merdivenler binanın yan tarafına doğru kıvrılıyor ve en tepesine oturuyorum, nefesimi yavaşlatmaya çalışırken dirseklerimi dizlerime koyuyorum. Ama işe yaramıyor. Göğsüm kabarıyor ve ellerim bastırılmış adrenalinle titriyor. Dizlerimi sıkıca kavriyorum, eklemlerim beyazlaşıyor, sonunda vücudum yavaşlamaya başlayana kadar.

Tam tekrar ayağa kalkabileceğimi hissettiğim anda, yeni ve rahatsız edici bir his derimin üzerinde hızla ilerliyor ve enseme batıyor

İzleniyorum.

Gözcümü uyarmak istemediğim için yavaş hareket ediyorum. Etrafımda kimseyi görmüyorum. Arabalar baş döndürücü bir hızla geçiyor ve görüş alanımda başka yaya yok. Yağmur yağacak gibi görünüyor, bu da Angelenos'un içeride kalacağını neredeyse garantisi. Ayağa kalkıyorum, dönüp binaya bakıyorum. Pencerele içeriden karartılmış gibi görünüyor, bu yüzden daha yukarı bakıyorum ve onu görüyorum.

Kanatlarını yanına sıkıştırmış ve kuyruğunu ayaklarına dolamış olan Titan, binanın üçüncü katındaki çıkıntıya tünemiş durumda. Mimari tarza uymuyor ama o kadar hareketsiz duruyor ki, mimarın binayı alışılmadık bir gargoye özelliği ile tasarladığına yemin edebilirim. Tehlikeyi korkutmak ve içeridekileri korumak için binanın yan tarafına gizlenmiş tek bir tehditkâr figür.

Omuzlarım düşüyor ve yüzümü sıkı bir kontrol maskesi haline getiren gerginlik gevşiyor.

Titan bulunduğu yerden sığıyor, kanatlarını açarak ara sokağın zeminine doğru süzülüyor. Onu kollarında olmadan uçarken hiç görmemiştim, bu ışıktaki hiç görmemiştim. Çok güzel ve ürkütücü.

"İyi misin, Julianna?" Yere iner inmez bana doğru adım atıyor, gözleri önümüzde uzanan ana caddede.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum, sonra tekrar sokağa bakıyorum. "Biri seni görecek."

"Çok hızlı sürüyorlar." Gülümsüyor. Sert dudaklarının sivri dişlerine takılması hoşuma gidiyor, ikiz uçları gülümsemesini çerçeveleyiyor. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, son ana kadar bulutların üzerinde kaldım ve seni buradan uçurduğumda da aynısını yapacağım."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor." Az önce yaptığım toplantıdan sonra beni daha iyi hissettiren tek şey bu olabilir.

Titan yaklaşıyor. Pençeleri üst kollarımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. Çok yakın değil, sarılmak gibi değil ama göğsünün sıcaklığıyla ısınmama yetecek kadar.

"Annemi neden gördün bebeğim?" Titan sorar. "Bizi restoranda mı gördün?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Sizi çıkarken gördüm. Annem seni takip etmeye çalıştı ama fazla uzaklaşamadı."

Ona annemin neye benzediğini nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Eminim Stiel, ben daha o ilk gece çatı katına adımımı atmadan benim hakkımda ona bilgi vermiştir.

"Annemle buluştum çünkü ben bir aptalım." Alnımı göğsüne koyuyorum ve elleri hızla yer değiştiriyor; biri sırtıma, diğeri başımın tepesine uzanıyor.

Beni daha yakına çekiyor. Çığlık atmak istiyorum. Bunu yapmak için ağzımı açıyorum. Dudaklarımın sınırına kadar gerildiğini, dişlerimin açıldığını ve dilimin damağıma bastırıldığını hissediyorum ama ses çıkmıyor.

"Yardıma olacaksa bana bağırabilirsin bebeğim." Titan tek bir pençesini saçlarımda gezdiriyor, hızlı kaçışımın karıştırdığı yerleri açıyor.

Ona bakıyorum, gözlerim ıslak ve gülüyorum. "Neden sana bağırayım ki?"

"İçini dökmek, seni inciten şeyi dışarı çıkarmak."

Bana bakıyor ve acımın mermer gözlerine yansıdığını görüyorum. Ciddi biri. Günün ortasında bu ara sokakta ona bağırmama izin veriyor. Bana veriyor.

Tüm öfkemi boşaltmak, onu gönüllü bir kum torbası olarak kullanmak için izin istiyorum.

"BEN... BEN..." Göğsünü öpüyorum, kaya gibi sert kaslara karşı hızlı ve hafif bir öpücük ve geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim."

Öfkem soğuyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bu onu her gördüğümde oluyor. Her zaman beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Daha iyisini biliyorum ve bunu aşacağım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var." Başımı salladım. "Bu sefer beni iyi yakaladı."

Gülüyorum, omuzlarım titriyor ama çok az ses çıkıyor.

"Yapma bunu."

"Evet, aptalın tekiydim. Onu bir daha görmeyeceğim."

"Hayır." Neredeyse bir hırıltı ve başımı ona doğru çevirdiğimde, gözlerimde bir şey görmüş olmalı ve yumuşuyor. "Kendin hakkında bu şekilde konuşma."

"Yoksa ne, beni cezalandıracak mısın?" Ellerime, basamaklara, oksitlenmiş bakır duvarlara, karartılmış pencerelere bakıyorum, sırf duygularımı bana yansıtan yüzünü görmek zorunda kalmamak için.

"Evet, küçük hırsız. Yapacağım şey tam olarak bu. Oturamaz hale gelene kadar seni tokatlayacağım. Sonra seni her yere taşımak zorunda kalacağım ve benden kaçamayacaksın."

Sertçe yutkunuyorum ve sertleşiyorum.

Neden kulağa bu kadar hoş geliyor?

"Kimsenin senin hakkında bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim, senin bile." Yüzümü pençelerinin arasına alıyor, çenem pençelerinin sivri uçlarına gömülüyor. "O senin ailen, Julianna. Ailene güvenmek istemen aptallık değil. Senin güvenebileceğin biri olma fırsatını kaçırmayı aptallık."

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum. Zor ama yapıyorum.

"Seni biliyor. Garip kısmını değil," diye hemen düzeltiyorum, "sadece görüştüğümüzü. Dün geceki partide biri Richard'ı tanıyor olmalı ve bir şeyler söyledi. Sanırım bana ödeme yaptığını biliyor olabilirler. Daha önce başkalarının da bana ödeme yaptığını biliyor olabilirler."

Taş yüzü daha da sertleşir.

"Bugünkü konuşmamızı kaydediyordu." İnanmayarak başımı sallıyorum, ellerim göğsünde yumruk olmuş. Hayal kırıklığımı onun taş tenine vuruyorum. "Sanki benim tarafımdaymış gibi davrandı, sanki beni yakalamaya çalışan Richard'dı ve o sadece yardım etmeye çalışıyordu."

Nefes almak için çabalıyorum, Titan'ın omuzlarına tutunmak zorunda kalana kadar hıçkırarak nefes alıyorum. Pençeleri sırtımda rahatlatıcı daireler çizerek nefesimi yavaşlatmama yardımcı oluyor.

"Kaydı geri alacağız. Ellerindeki her türlü bilgiyi bulup yok edeceğiz," diyor Titan kararlı bir şekilde.

"Bugün benden hiçbir şey almadı." Alt dudağımı dişlerimle endişelendiriyorum.

"Emin değilseniz, ellerindeki tüm kayıtları alsak iyi olur. Telefon konuşmalarınızı da kaydediyor olabilirler. Kimsenin haberi olmadan evlerine girip çıkabilirim."

"Hayır, ben kendi davamı halledebilirim. Eski sözleşmelerimi bulmak için çalıştığım her işin izini sürmek yıllarımı aldı ama başardım. Hepsinin benim hakkım olduğunu kanıtlamaya çok yaklaştım. Ve şimdi stratejilerini değiştiriyorlarsa, kaybettiklerini biliyorlar demektir. Ayrıca, tüm iletişimimi çevrimiçi veya telefonumdaki şifrelerin arkasında tutuyorum. Ve annem Stiel için çalışmıyor."

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, bebeğim."

Titan'ın gözlerinin etrafındaki derin oluklar bana bakarken aydınlanıyor. Doğruyu söylediğine inandığını biliyorum ama Pull'un ona ne yaptığını gördüm. Gelecek hafta sonu Keystone'u aldıktan sonra, bırakın beni, başka bir şey düşünecek zamanı olacağından şüpheliyim. Bu mücadele her zaman sadece bana aitti. Bunu unutmayacağım.

Annem ve eski menajerim bunu tek başıma kazanabileceğimi düşünmüyorlar ama yanıldıklarını kanıtlayacağımı biliyorum.

Devam ediyor, "Stiel çoktan telefonlarını dinlemeye aldı-" "O ne?" Titan'ın kollarında geri çekiliyorum.

"Çatı katına gelmeden önce Stiel'e seni araştırmasını söyledim. Yeni bir güvenlik müşterisi veya dünyamıza getirilen herhangi bir kişi için standart protokol..."

Durumun böyle olduğunu ve çok zengin biri için alışılmadık bir taktik olmadığını varsaymışım ama telefonları dinleyecek kadar ileri gitmesi şaşırtıcıydı. Ve eğer Stiel annemin ve Richard'ın telefonuna bu kadar kolay girebildiyse, benimle ilgili elinde ne vardı?

"... ve siz çatıdaki durumunuzu açıkladıktan sonra Stiel'in odağını annenize ve eski menajerinize kaydırması zor olmadı."

"Bana söylemeliydin." On yıldır davamla ilgileniyorum. Mükemmel değildim ama başarmak için çok çalıştığım her şeyle gurur duyuyorum. Zaferlerim bana aitti. Yine de, Stiel'in tek yapması gereken endişelerimi biraz olsun hafifletmek için birkaç düğmeye basmaksa...

"Sana karşı kullandıkları şey benim bebeğim," diyor nazıkçe, sanki yaptıkları için yapması gereken tek açıklama buymuş gibi.

"Önce benimle konuşmalıydın." Karnımdan girip göğsüme ve uzuvlarıma yayılan içi boş bir sinir enerjisi. Mücadelede bir başkasına güvenmek, hayatım boyunca yaptığım hatalara bir yenisini eklemek gibi geliyor ama Stiel'in elinde bana yardımcı olabilecek, muhtemelen tek başıma ulaşmamın mümkün olmadığı bilgiler var. Belki de bu davayı atlatmak için sadece bu seferlik güvenebilirim. Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Stiel telefonlarına uzaktan bakabiliyor, değil mi? Yani çatı katından benim hakkımda ne bildiklerini görebilir mi? Kaydı silebilir mi?"

"Evet," diye cevaplıyor Titan kendinden emin bir şekilde. "Neye ihtiyacınız varsa, sizin için getireceğim."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil." Bunu anlamasını istiyorum: Bu hep benimle ilgiliydi. Sorumlusu o değil. "Sen sadece onlar benim üzerimde pislik aramaya karar verdiklerinde yanımda olan kişisin. Eğer bir şey varsa, bu sadece korktukları anlamına gelir."

Yine de, Stiel kontrol edebilirdi. Sadece kontrol eder, başka bir şey yapmaz. Bilgileri Gutierrez'e verebilirim, o da gerisini halleder."

Derin bir nefes alıyorum, kendimi ve annemle tanıştığımndan beri hissettiğim ping-pong duygularını dengeliyorum. Korku, öfke, üzüntü, hayal kırıklığı, hepsi. Bu sona ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyorum. Küçük bir yardımı kabul edebilirim, diyorum kendime, bitiş çizgisini geçmeme yardım edecek bir eli. Bu yine de benim zaferim olacak.

"Evet. Bunu yapabiliriz."

"Sadece kontrol ediyorum. Tamam, sadece siliyorum." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Bunu kendim yapmalıyım."

"Tamam, bebeğim." Eğildi ve alnıma uzun bir öpücük kondurdu. "Seni eve götüreyim."

Home.

Bu kelimeyi zihnimden çabucak siliyorum. Kök salması halinde çok iyi hissettireceğini biliyorum.

"Lütfen." Bizi bulutlu Los Angeles gökyüzüne fırlatmadan önce beni göğsüne bastırırken kollarımı boynuna doluyorum.

CHapTer
THIrTeen

Tİ TAN

"W Annenin telefonundaki kayda erişebildiniz mi?"
Stiel'in güvenlik ofisine giriyorum, bir kat

Julianna'yı yatak odama getirdikten birkaç saat sonra çatı katından aşağı indim. Onu yatağa yatırdığımda gözlerinde yine o vahşi bakış vardı ve partide hissettiğim o garip yeni Pull benzeri his beni bir kez daha kucakladı. Onun yumuşak dokunuşu gibi hissettiren şey göğsümün iç kısmını okşuyor, Julianna'nın annesine duyduğum öfke ve küçük kızımın yakınlığından duyduğum arzuyla içimi ısıtıyordu.

Dinlenmek için çok fazla enerjisi olduğu belliydi. Bunun yerine ona kredi kartımı ve Rook'u koruması olarak önerdim, böylece annesini aklından çıkaracak bir alışveriş gezisine çıkabilecekti. Eden'in da peşine takılmasını istedi. Eden'in alışverişlerinin sınırsız bütçeye dahil edilmesi konusunda ısrar ettiğinde, kahverengi gözlerinde muzip bir parıltı belirdi ve Julianna'nın iyi olacağından emin oldum.

"Onun bu kayıttan daha büyük sorunları var, Titan." Karanlık odaya girdiğimde Stiel başını yavaşça sallıyor. Dün geceki partiden beri buradaydı ve Maximus hakkında bulabileceği her türlü bilgiyi arıyordu.

Dün gece Rook ve Knox'la Hollywood Tepeleri'nin üzerinde buluştuktan sonra, karanlığın son saatlerini şehrin üzerinde uçarak, haydut gargoye'dan herhangi bir iz arayarak geçirmiştik. Arama sonuçsuz kalınca Drusila ile şehrin doğu yakasındaki büyücülük dükkanının arka odasında buluştuk. Meclisi Maximus için scry yapmaya çalıştı, ancak ona ait bir eşya olmadan, sadece yüksek gargoye enerjisinin şehir sınırları içinde olduğunu doğrulayabildiler. Rook ve ben çatı katına dönerken Knox gökyüzünde, bulut hattının çok üzerinde aramaya devam etti.

O anda Keystone ya da Maximus için yapabileceğim bir şey yoktu ama Julianna'yı kontrol edebildim. Mağarada geçirdiğimiz zamandan dolayı fazla ağrımadığından emin olmak ve belki de vücudu izin verirse, sikimi ve kuyruğumu bu kadar iyi idare ettiği için amına tapmak istiyordum. Bunun yerine, yatağımı boş buldum ve Eden'dan Julianna'nın şehrin diğer tarafında olduğunu söyleyen yeni bir mesaj aldım. Stiel, takip sistemiyle geri kalan ayrıntıları benim için doldurmuştu.

Julianna'ya onu restorandan çıkarken gördüğümü ve annesinin de peşinden gittiğini söylediğimde yalan söylememiştim. Ama aynı zamanda annesinin onu fark ettiği andan konuşmalarının kaydedildiğini anladığı ana kadar tüm konuşmalarını duyabilecek kadar yakındım.

Julianna annesinin ve eski menajerinin onunla ilgili bildiklerinin beni kapsamadığına inanmamı istedi ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Onunla ilgili her ne varsa, benim konuşmanın ana konusu olduğum yüz yüze bir toplantıyı riske atacak kadar büyük olduğunu biliyorum.

Julianna benden sadece kayıtlara bakmamı ve çatı katından toplayabildiğim kadar bilgi toplamamı istedi ve ben de onun kurallarına uyacağım.

Ona verdiğim ilk söz onu korumaktı ve Stiel davasını kazanmasına yardımcı olmak için gerekenleri bulduğu sürece, sözüme sadık kalmak sorun olmayacaktır.

Stiel, "Ona ödeme yaptığınızı kesinlikle biliyorlar," diye onaylıyor.

"Nasıl?" Hırıltım alçak ve gırtlaktan geliyor, kuyruğum mermer zemin üzerinde sinirli bir şekilde ileri geri hareket ediyor. Birbirimizin hayatında olduğumuz kısa süre boyunca Julianna'ya yardım etmek istemiştik, ama şimdi bunu mahveden şey ben olabilirim.

"En kötü kısmı bu değil."

Burun deliklerimden keskin bir hava üflüyorum ve pençelerimi Stiel'in yanındaki masaya dayıyorum. Gözlerimi onun üç büyük

bilgisayar ekranları, odadaki tek aydınlatma. "Anlat bana."

"Bundan hoşlanmayacaksın," diyor temkinli bir şekilde, ekranlara odaklanırken gözlerimden kaçıyor, sanki her an patlayabileceğimden endişeleniyormuş gibi. "Bunu dün gece buldum. Dredd seni mağarada bulmaya gittiğinde sana söylemeliydi."

"Söyledi." Dün geceki insan avının karmaşası içinde, Dredd'in Julianna'yı eve uçurmadan önce Stiel'in Kathleen ve Richard hakkında paylaşacağı yeni bilgiler olduğunu söylediğini unutmuştum. Ya da belki de beni onu Keystone'un önüne koymakla suçladıktan sonra öfkeyle dolmuştum.

Stiel'in pençeleri özel yapım klavyeye hızla dokunuyor ve Sweet Arrangements'in web sitesi olduğunu hemen anladığım sayfayı açıyor.

"Hesabına mı girmişler?"

"Hayır, onlar benim yeteneklerime sahip değil." Stiel'in sesinde haklı bir gurur var. Mağaradan çıktıktan sonra insan teknolojisini ilk araştıranımız o olmuştu ama bu duyguyu fazla yansıtmıyor. "Bunu eski yöntemlerle yapmak zorundaydılar."

Kaşlarımı çatıyor, gözlerimi pembe ve gümüş renkli web sitesine dikeyliyor, yanlış yaptıklarına dair bir işaret olup olmadığını araştırıyorum.

Stiel sağ üst köşedeki mesaj simgesine basar. Geçen ayı kapsayan ve daha dün sona eren tek bir konuşma beliriyor. İçinde bulunduğumuz hesabın kullanıcı adını bilmiyorum ama konuşmanın kiminle olduğunu hemen anlıyorum.

"Jules H." Julianna. Adını söylerken boğuluyorum.

"Richard Perkin'in e-postası bu hesabı kurmak için kullanılmış," diyor Stiel kesin bir ifadeyle. "Jules'a ilk mesajını göndermeden sadece bir gün önce. Birkaç aydır şehir dışından gelen zengin bir işadamı gibi davranıyormuş. Kullandığı fotoğrafları Avustralya'daki fakir bir adamdan çalınmış olarak buldum."

"Julianna ona ne dedi?"

"Onlara ihtiyaçları olan her şeyi verdi," diyor hayıflanarak. Ses tonunda Julianna'ya yönelik bir kınama arıyorum ama bulamıyorum. "Onu bir süre oyaladı. Çaresiz bir durumdaydı. Ona daha önce hiç para babası olmadığını söylediğinde, normalde nasıl çalıştığını ayrıntılarıyla anlattı."

"Aman Tanrım, bebeğim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, pençeli elimi yüzüme sürerek. Bir ay önce Julianna'yı tanımıyordum. Sorunlarını bilmiyordum ama keşke bilseydim. Onu tüm bunlardan kurtarabilirdim.

"Sonunda dün onu engelledi. Görünüşe göre bir türlü buluşma zamanına karar verememiş."

Kıskançlık göğsümü delip geçti. Julianna, Freddy'deki partiye kadar başka bir potansiyel şeker babayla konuşuyordu.

Bir anlaşmamız var. Bir bitiş tarihimiz var, kendime hatırlatıyorum. Bir sonraki gelir kaynağını aramaya başlamak için Freddy'nin ortaya çıkmasını bekleyemeyecek kadar akıllı. Partiye kadar, dün gecenin birlikte geçireceğimiz son zaman olduğunu düşünüyorduk. Yine de, onu şimdi, şu anda hangi pahalı butikte olursa olsun bulma ve sadece beni düşünene kadar onu beceme dürtüsü kaburgalarımın altına ve sikime kalıcı olarak yerleşiyor.

"Ondan kurtulabilir misin? Herhangi bir mesaj, onun profili ve onunki?" Sertçe yutkunuyorum ve elimdeki konuya odaklanıyorum. Her şey yoluna girdikten sonra yeni bir tane açabilir. şu anda o site onun için çok tehlikeli. "Bu bilgilerden herhangi biri avukatlarına gönderildi mi?"

"Profillerini sildim, böylece sitedeki tüm iletişimden de kurtulmuş oldum. Herhangi bir telefon numarası paylaşılmış gibi görünmüyor. Emin olmak için hem onun hem de Richard'ın cep telefonunu kontrol ettim. Ama Titan..." Stiel döner taburesinde bana doğru dönüyor. "Kaynağa gitmediğim sürece, onun ya da annesinin hepsini masaüstüne kaydetmediğinden ya da basılı kopyalarını çıkarmadığından emin olamam."

Nefesim Pull'unkinden çok da uzak olmayan bir hıza ulaşıyor, ama soğuk, kesici bir çaresizlik yerine, sadece Julianna'nın yanında hissettiğim kontrolün sıcaklığıyla doluyorum. Pençelerim avuçlarımın içinde sıkıca kıvrılıyor ve kuyruğumun ucu çılgınca yere çarpıyor. Julianna hakkında ellerinde ne kadar malzeme olduğunu ya da çatı katından mahkemede ona karşı ne kullanacaklarını bilmeme imkân yok.

"Kendi mali durumunu idare edemeyecek durumda olduğunu ilan ettirmek istiyorlar." Stiel bilgisayar ekranında Richard ile avukatları arasında geçen bir e-postayı gösteriyor. "Ve insan kanunlarının seks işçiliğine bakış açısı ve onun şu anki mali durumu-"

"Kendi ailesinin onu soktuğu bir pozisyon. Gerçi bu onları hiç ilgilendirmez." Yumruğumu masaya vuruyorum, yumruğun şiddetiyle tahta çatırdıyor.

Garipler seks ve çıplaklık gibi doğal şeylerin yargılanmaya değer olduğunu düşünemeyecek kadar uzun yaşıyorlar. Julianna'nın yaptıklarından ya da kimlerle ilişki kurduğundan en ufak bir skandal duymak için her türden Garip'i çıplak ve sevişirken gördüm. Ama insan dünyası bu şekilde işlemiyor ve annesi ile Richard bunu kendi çıkarları için kullanıyorlar.

"Evet, ama bu şekilde görmeyecekler ve bir insan mahkemesinin adil olacağına güvenemeyiz."

Küçük odayı bir ileri bir geri adımlıyorum. Kanatlarımı açıp düşünmek için yeterli yer yok. Julianna'nın güvenliği söz konusu olduğunda düşünmek diye bir şey yok. Sadece yapılması gerekenler var.

"Tek ihtiyacımız olan masaüstlerinde ne varsa ve basılı kopyaları almak, değil mi?"

Benden bu bilgiyi toplamamı istemişti. Benden bunu istemişti. Eğer avukatı tüm bilgilere sahip değilse davayı nasıl kazanacaktı?

"Ve eğer orada olursam, on dakika içinde uzaktan görüntüleme yazılımını kurabilir ve sahip oldukları şeyleri daha yakından izleyebilirim - ve diğer her şeyi uzaktan imha edebilirim."

Koleksiyonumu çatı katının güvenliğinden yapmamı istedi. Bunu yapabildik ama önce küçük bir saha gezisi yapmamız gerekiyordu.

"Kathleen ve Richard'ın nerede olduğunu biliyor muyuz?"

Stiel en sağdaki ekranda telefon takip programını açar ve Los Angeles haritasını birkaç kez yakınlaştırır.

"Kathleen hala Beverly Hills'te. Görünüşe göre yakın zamanda bir kaplıcaya girmiş. Ve"-gözlerini kısıyor, kornaları ekrana degecek şekilde yaklaşıyor-"Richard Las Vegas'tan dönüyor. Eyalet sınırını yeni geçti ama trafik var."

Eden'a Julianna'yı istediği kadar dışarıda tutmasını, onu pahalı bir yemeğe götürmesini, içki ve tatlı ısmarlamasını, hatta dans etmesini, ne isterse yapmasını söyledim. Aklını bugünden uzaklaştıracak herhangi bir şey. Bir süre eve gelmeyecekler.

"Sadece bilgi için gidiyoruz, başka bir şey için değil." Bu Stiel'e olduğu kadar kendime de bir uyarı.

T ünün erken saatlerinde şehrin üzerini örten bulutlar şimdi Hollywood Tepeleri'nin üzerinde nemle yoğunlaşmış durumda ve biz Hollywood'un zengin bir mahallesine doğru uçarken

Valley, havada kokusunu alabiliyorum. Yaklaşık bir saat içinde yağmur yağmaya başlayacak.

Keşke şimdi yağmur yağsa, derimin altında kaynayan öfkeyi soğutacak bir şey olsa. Menajeri, Julianna'nın güvenmesi gereken biri, onu mahkemenin gözünde mahvetmek için ayrıntılı bir oyun kurmuştu. Ve annesi, en azından, onu durdurmamıştı. Kin kanatlarımı harekete geçiriyor, beni korkunç bir hızla ileri itiyor.

"Birkaç dakika içinde girip çıkabiliriz," diye arkamdan sesleniyor Stiel, yetişmeye çalışırken nefesi kesiliyor.

"Ne yapılması gerekiyorsa yapacağız, ne kadar sürerse sürsün," diyorum dişlerimi sıkarak. "Onu tehlikeye ben attım. Onu oradan çıkaracağım."

Eve yaklaştıkça aşağıya iniyorum. Stiel beni takip ediyor.

"O yıllardır bu savaşın içinde, Titan. Onu tehlikeye sen atmadın; o zaten oradaydı. Her şeyden sen sorumlu değilsin."

Burun deliklerim alevleniyor ve boğazımda bir kükreme oluşuyor. Stiel'e bakmak için döndüğümde, gözlerimde yanan ateşi hissedebiliyorum ve onun taştan bakışlarının genişlediğini izliyorum.

Eğer o gece otelin çatısında ona olan arzumu peştamalımın altında tutabilseydim, belki de Julianna'yı bu duruma sokmazdım.

"Jules zeki bir kadın," diyor Stiel.

"Evet, öyle."

İki katlı İspanyol tarzı ortak evlerine yaklaşıırken yavaşlıyor, kil çatı kiremitlerini takırdatmamak için ekstra özen göstererek iniyorum. Stiel, çok sayıda e-posta ve mesaj alışverişinden Kathleen ve Richard'ın son üç yıldır birlikte yaşadıklarını keşfetti.

Stiel yanıma indi.

"Bunu sizin sorumluluğunuz olarak göreceğinden emin değilim."

Yapmazdı, bunu açıkça belirtti. Ama onu görmezden geliyorum ve en kolay ve en az görünür girişi bulmaya çalışıyorum. Bir balkon evin arka bahçesine bakacak şekilde boylu boyunca uzanıyor. Aşağı atladım ve pencerelere baktım.

İki çift sürgülü kapı var. Biri ortak yatak odalarına açılıyor, sanırım erkek takımlarının sergilendiği açık dolaptan ve aynanın önüne yığılmış çok sayıda elbise ve ayakkabıdan. Julianna'nın annesi kızıyla öğle yemeği için buluşmadan önce birçok kıyafet denemişti. Gergindi.

Kızını kandırdığı için kendini suçlu hissettiği ya da Richard'ın istediği bilgiyi alamayacağından endişelendiği için mi?

"İşte burada." Stiel'in pençeleri ikinci sürgülü cam kapıya dayanmış, içeriye bakarken gözleri arkadaki katlanır masanın üzerinde duran bilgisayara kilitlenmiş.

Komşusundan daha küçük bir oda ve köşeye yığılmış kutulardan derme çatma bir ofis olduğu anlaşılıyor. Stiel pençesini camla çerçeve arasına sıkıştırıyor. Yukarı kaydırıyor ve cam kapı tatmin edici bir patlamayla açılıyor.

Stiel'i içeri kadar takip ediyorum, ikimiz de kuyruklarımızın mümkün olduğunca az rahatsız ettiğinden emin oluyoruz.

"Sen evraklara bakmaya başla. Ben bilgisayarda çalışacağım," diye emrediyor Stiel ve masanın üzerine eğiliyor.

Oda için fazla iriyiz ve boynuzlarımızın tavanı delmesini engellemek için kanatlarımızı vücudumuza sıkıca yapıştırmak ve başımızı eğmek zorundayız.

Ben bu tür ince ve detay odaklı işler için yaratılmadım. Dosyaları görünce şenlik ateşi yakmak istedim. Ama Julianna'ya sadece bilgileri toplayacağıma dair söz verdim, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp kutuları karıştırmaya başladım.

"Program yükleniyor. Davayla ilgili bulduğum her şeyi indireceğim ve kalıcı olarak sileceğim." Stiel bilgisayarı tıkırdatıyor.

Önce klasörlerin başlıklarına bakıyorum. Yasal belgelere benzeyen her şeyi görmezden gelir ve daha uğursuz başlıklara sahip olanlara odaklanırım. "J.H. Set Resimleri" ve "J.H. Okul Notları"nı görmezden geliyorum. "J.H. Ölçümleri"ni elime alıp çeviriyorum ve altı yaşından on sekiz yaşına kadar bir oyuncu olarak sahip olduğu tüm ölçüm çizelgelerini içerdiğini görüyorum. Yakmayı planlayarak aldım.

"J.H. Romantik İlişkiler" başlıklı bir tane ve "J.H. İş İlişkileri" başlıklı bir tane daha tutuyorum. "J.H. Özel Hayat Fotoğrafları" üzerinde duruyorum.

Julianna'yı takip ettiremeyeceklerine inanmak istiyorum. Ancak, Richard internette Julianna'nın potansiyel şeker babası gibi davranmaya istekliyse, o zaman bir dedektif tutmak çok daha kötü değil.

"Sweet Arrangements konuşmalarının basılı kopyalarını buldum. Matbaadaydılar. Aptallar." Stiel son kelimeyi nefesinin altında ve gülerek söylüyor.

Onunla birlikte gülemem. Dosyayı karıştırıyorum. Julianna'nın gününü geçirdiği grenli siyah-beyaz fotoğraflarla dolu. Bir kadın arkadaşıyla striptiz kulübüne benzeyen bir yere girerken çekilmiş bir fotoğrafa rastlıyorum. Sağ üst köşede, birisi resmi kırmızı bir yıldızla işaretlemiş.

Mahkemede ona karşı kullanacakları fotoğraflar.

Pençemin ucunu kullanarak, kırmızı yıldızı aramak ve ona sahip olan tüm fotoğrafları çıkarmak için yarışıyorum. Ne kadar zamanımı alıyor bilmiyorum ama klasördeki her fotoğrafa bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Sol alt köşedeki tarihten itibaren yıllar öncesine gidiyorlar. Julianna'nın lüks kulüplerde çekilmiş fotoğrafları, içki içerken çekilmiş fotoğrafları, farklı erkeklerle çekilmiş fotoğrafları, iki parçalı spor kıyafetleriyle spor salonundan çıkarken çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Sonuncusu Julianna'nın dar, parlak bir elbiseyle kıcını havaya kaldırmış, bir adamın omzunun üzerinden, benim omzumun üzerinden çekilmiş bir fotoğrafı.

Yumruğum resmin üzerine kapanıyor, pençelerim kağıdı deliyor ve tanınmayacak kadar küçük parçalara ayırıyor. Boğazımın arkasında derin, ilkel bir kükreme tutuyorum.

Bu fotoğraflardaki hiçbir şey onun kendi parasından sorumlu olmasını engellememelidir, ancak bu, bir insan yargıca onun çok farklı bir resmini çizmek için bu görüntüleri kullanmayacakları anlamına gelmez.

Evin önünden geçen arabaları dinliyordum. Burası kalabalık bir mahalle, bu yüzden sık sık oluyor. Başka bir araba yaklaşıyor. Hayır, bu bir SUV. Eve doğru yaklaşıyor. Geçmesini bekliyorum. Onun yerine yavaşladı ve garaj yoluna döndü.

"Bunu duyuyor musun?"

"Evet, Vegas'tan gelen trafik temizlenmiş olmalı," diye onaylıyor Stiel. "Her şey silindi ve program yüklendi. Son belgelerin indirilmesi için sadece otuz saniyeye ihtiyacım var ve sonra gideceğiz."

Motorun durduğunu ve arabanın kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Bir erkek sesi, Richard'ınki, telefonda yüksek sesle konuşuyor. Birisi ona istediği bir şeyi almamış. Kathleen'le Julianna'yla yediği öğle yemeği hakkında konuştuğunu anlamak çok zor değil. Adam kızgın.

Daha kızgınım.

"Ben hallederim." Stiel bilgisayardan USB belleği çıkardı ve Sweet Arrangements konuşmalarının basılı kopyalarını ve çatı katına geri götürmemiz için kenara koyduğum birkaç önemli klasörü aldı.

Beni geçip arka kapıya yöneldiğinde omzuma bir tokat atarak onunla birlikte hareket etmemi işaret ediyor. Kıpırdamadım.

Richard'ın anahtarı ön kapının kilidine soktuğunu duydum. Döndüğünü duyuyorum. Kapı açılıyor ve telefon konuşmasının sesi yükseliyor. Nabzım hızlanıyor ve işitme duyum sadece bir kat altındaki insanın hareketlerine odaklanıyor.

"Gitmeliyiz Titan. Elimizde bilgi var."

Sert ahşap bir yüzeye inen anahtarların sesini ve tekmelenen ayakkabıların gümbürtüsünü duyuyorum.

"Bunu eve döndüğünde konuşuruz, Kathleen. Şimdi korkup kaçamazsın. Bu iş daha bitmedi," diyor Richard, telefonunun yumuşak ve esnek bir şeye, belki bir kanepeye çarptığını tahmin ettiğim sesi duymadan önce. Çorap kaplı ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor.

Hayal meyal, artık kambur olmadığımı fark ediyorum. Kanatlarım yarı açık, gevşek ve hazır bir şekilde duruyor ve kuyruğum açık.

"Titan," diye tersliyor Stiel. Pençeleri omzuma saplanıyor ve beni tekrar balkona sürüklemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Gitmemiz gerek."

"Sen git. İlgilenmem gereken bir şey var."

Hiçbir şey söylemiyor ama gitmiyor. Arkamda durduğunu hissediyorum. Gerekirse bana yardım edecek ama bunun onun savaşı olmadığını biliyor. Hepsi benim savaşım.

Richard en üst basamağa indi. Ofisin açık kapısından sırtını görebiliyorum. Tek yapması gereken dönmek ve beni görecektir.

"Richard!" Kükrüyorum ve insanın omurgasının sertleştiğini görmekten acımasız bir zevk alıyorum.

Adam sansar suratını bana doğru çeviriyor. Gözleri insan seviyesinde başlıyor, sonra bakışlarını benimkilerle eşleştirmek için neredeyse tavana kadar kaldırıyor. Dişlerimi gösteriyorum. Merdivenlere doğru koşuyor. Odadan iki uzun adım atıyorum, boynuzlarım tavanda ikiz oyuklar açıyor ve tırabzanın üzerinden uzanıp onu boğazından yakalıyorum. Ağzı çığlık atmak için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Sadece konuşmak istiyorum."

Daha sıkı sıkıyorum ve onu parmaklıkların üzerinden ofise doğru sürüklüyorum. Boğazı pençelerimin arasında cılız kalıyor. Şu anda bir yumruk atıp hayatına son vermek çok kolay olurdu. Bu kadar basit olabilirdi ve Julianna özgür olurdu.

"Bunu ona neden yapıyorsun?"

Julianna'nın acısının en az yarısının kaynağı elimde. Üzerime garip bir sakinlik çöküyor. Öfkem azalmadı, sadece tek bir noktaya odaklandı.

Richard, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde kekeliyor.

"Eğer cevap vermesini istiyorsan, ona izin vermelisin. nefes al," diyor Stiel sakince.

İsteksizce, insanın çaresiz bir nefes almasına yetecek kadar gevşetiyorum.

"Ne... lanet... sen... misin?" diye soluk soluğa kalıyor. Onu tekrar boğarak başını duvara vuruyorum.

Gözleri şişiyor ve elleri kolumu pençeliyor. On saniye kadar bekledikten sonra onu serbest bırakıyorum.

"Bu benim soruma cevap değil. Julianna'ya bunu neden yapıyorsun?"

Nefesini yeniden kazanmaya çalışıyor, bu çabayla iki büklüm oluyor. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, çıkış arıyor, benim olmadığım herhangi bir yer.

"Cevap ver bana," diye kulağına o kadar yakın kükrüyorum ki, üzerine tükürük püskürtüp işitme hasarı oluşmasını umuyorum.

"Çığlık atacağım," diye inliyor Richard.

Gülümsüyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. Sakinleştirici olmaktan çok yuvarlanan çakılların sesine yakın bir tonda fısıldıyorum, "Lütfen yap."

Sertçe yutkunuyor ve benden Stiel'e bakarken kendini duvara daha da yapıştırıyor.

"Sana yardım etmeyeceğim."

Richard zaten dehşete kapılmamışken, Stiel'in benim öfkem karşısındaki sakinliği korkusunu daha da artırıyor. Kokusunu alabiliyorum. Teri ekşimiş ve altına işemiş.

Pençelerimi kolunun üst kısmına doladım. Deriyi delene kadar bastırıyorum ve kolundan aşağı akan kanın gıdıklandığını görüyorum.

"Para," diye haykırıyor sonunda. "Mesele sadece para." "Bu onun parası." Yaraları daha da deşiyorum.

"Evet... evet..." diye kekeliyor. "Evet... ben olmasaydım, bunun yarısına bile sahip olamazdım."

"Ama yarısı için gitmiyorsun, değil mi? Hepsini istiyorsun."

Kuyruğum vücudumun etrafından kıvrılarak boğazına doğru ilerliyor, iki kez dolanıyor ve bana bakmasını sağlamak için çenesini destekliyor. Kanatlarımı yavaşça açıyorum. Zeminden tavana kadar olan küçük alanı dolduruyorlar, böylece kanatlarım vücudumun ve onun üzerinde kıvrılıyor ve her türlü ışığı kapatıyor. Zifiri karanlıkta sadece gözlerim parlıyor.

"Buna şimdi son vereceksin," diye hırlıyorum dişlerimi gıcırdatarak. "Dava bugün bitiyor, onu takip eden özel dedektifin de bugün bitiyor. Onunla temasa geçmeyeceksin, annesi onunla temasa geçmeyecek. Eyaleti terk edeceksin."

Richard ellerimde gevşiyor, ağzı sürekli açık.

"Eğer Julianna'ya parasının her kuruşunu geri vermezsen, senin için geleceğim ve bir dahaki sefere bu kadar dostça davranmayacağım. Anladın mı?"

Hareket etmiyor.

"Konuş," diye

kükrüyorum.

"Evet... evet... Anladım! Ben... Onunla bir daha temas kurmayacağım, eyaleti terk edeceğim... Ben... Ona parayı geri vereceğim."

"Eğer farklı bir şey duyarsam, nerede olursan ol seni bulacağım ve işini bitireceğim."

Kanatlarımı sertçe içeri çekiyorum ve Richard'ı yere fırlatıyorum. Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanıyor, nefesini geri kazanmaya çalışıyor.

"Artık gidebiliriz." Stiel'e dönüyorum ve balkona doğru ilerlemeye başlıyorum.

Stiel başını sallayarak belgeleri topluyor ve benim arkamdan kapıya doğru ilerliyor.

"BEN... BEN..." Richard öksürüyor, ben de yüzümü ona dönüyorum. Henüz ayakta duramıyor ve kollarında kan izleri var. "Neden bu kadar çabayı eski bir sürtük için harcıyorsun anlamıyorum. Para için mi yoksa am için mi bu işin içindesin?"

Tek gördüğüm kırmızı.

Kırmızı öfke, kırmızı hiddet, pençelerimi Richard'ın yüzüne geçirirken akan kırmızı kan. Onu yere yatırdım ve zemin parlak kırmızıya dönerken ben de etini parçalıyorum.

Belli belirsiz, uzaktan bir çığlık geldiğini fark ediyorum ama odak noktam kemiklerin çatırdaması ve kanın fışkırması. Pençelerimin altında kasların sürüklendiğini ve parmaklarımın hızla kırıldığını hissediyorum. Kardeşimin sesi bilincimin sınırlarını zorluyor ama kelimeler kulaklarımda bir uğultudan başka bir şey değil - onun adı hariç.

"Julianna... Julianna... Julianna..."

Hissediyorum. Onu hissediyorum.

Elinin ağırlığı göğsüme sıkıca bastırıyor ve taş gibi etimden geçerek tam merkezime ulaşıyor. Bu his beni durdurmuyor ama bir anlığına kontrolü ele almamı sağlıyor

ve Stiel'in sesini dinleyecek kadar yavaşlıyorum.

"Julianna bunu istemezdi. Bunu asla istemedi."

Richard dudaklarından kan akarken ıslak bir guruldama sesi çıkarıyor. Gözleri açık ve vücudu seğiriyor, kendini benden uzaklaştırarak saldırganlığımdaki durgunluktan yararlanmaya çalışıyor.

"Jules'un istediğini aldık." Stiel sırtıma sert bir el koyarak nefes alışımı yavaşlatıyor. "Artık durabilirsin Titan. O da durmanı isterdi."

Julianna burada olmamı bile istemedi.

Richard'ı altımdan bırakıyorum. Yaşayacak mı ölecek mi bilmiyorum ve umurumda da değil. Ona bir daha bakmıyorum.

Stiel ve ben kendimizi gece gökyüzüne bıraktığımızda ona döndüm.

"Asla bilemez." Başını sallıyor.

ChapTer
FOUrTeen

TI TAN

I Julianna'yı görmek istiyorum.
Küçük hırsızımı istiyorum.

Kanım pompalanırken ve kalbim hızla atarken Eve dönüş uçuşu pervasız bir uçuştı. Hızlanıyorum ve alçalıyorum, tam olarak serbest bırakamadığım şiddetli enerjiyi yakmak için her şeyi yapıyorum. Eğer Stiel orada olmasaydı, eğer tam olarak doğru şeyi, onun adını söylemeseydi, şu anda hâlâ Richard'ı yumrukluyor olurdum.

Çatı katındaki balkondan içeri girdiğimde Eden beni karşılamak için oradaydı. Beni görünce yeşil gözleri açılıyor ve geriye doğru kayıyor.

"O... y... y, patron."

"Nerede o?" Talep ediyorum. Harcanmamış adrenalin yayıyorum ve bunun acısını Julianna'dan çıkarmayı planlıyorum.

Eğer onu anlamsızca becerirsem, bana bu geceyi soramaz ve ben de yaptığım her şeyi unutabilirim.

"Uh... Jules banyo yapıyor."

Yanıtımı homurdanarak veriyorum ve koridorda ilerleyerek yatak odama dönüyorum. Odayı geçip banyonun açık kapısına doğru ilerlerken onu görünce aniden duruyorum.

Julianna bir canavarı sığdırmak için yapılmış devasa küvetin içinde küçücük. Yüzü bana dönük, saçları dağınık bir topuzla başının üstünde toplanmış, boynunun uzun, narin kıvrımını ortaya çıkarıyor. Suyun içinde hareket ediyor, baloncukları göğüslerini örtecek şekilde süpürüyor. Başı küvetin taş çıkıntısına doğru düşüyor. Gözleri kapalı, nefes veriyor.

Ben de onunla birlikte nefes veriyorum.

Omuzlarım düşüyor ve kanatlarım gevşiyor. Geri dönerken sabit tuttuğumu fark etmediğim kuyruğum ayaklarımın dibinde kıvrılıyor.

Baş müzikle birlikte sallanıyor, kulağında bu gece kartımla satın alındığını tahmin ettiğim küçük kulaklıklar.

Onu banyomda, küvetimde, kulaklıklar, özel sabunlar ve parasını ödediğim şampuanlarla böyle rahat ve mutlu görmek hoşuma gidiyor. Ona bu anı yaşattığım için mutluyum. Modern bir melodiyi mırıldanırken mutluluk içinde baloncuklarla oynamasının en azından bir kısmı benim sayemde.

Adrenalin patlaması dindikten sonra, ani bir boşluk hissi içimi dolduruyor ve onun tenini avuçlarımın altında hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Henüz beni görmesini istemiyorum. Tanrılar neye benzediğimi biliyor ve onu korkutmak istemiyorum.

Odaya girdiğimde arkasını dönmediyse, arkasına geçtiğimde müziğin sesinin beni duymayacağı kadar yüksek olduğuna güveniyorum. Arkasına diz çöküyorum ve saçlarındaki taze kokuyu içime çekiyorum. Pembe bir lif kabağını tembelce kollarında ve bacaklarında gezdiriyor.

Ellerimi omuzlarında gezdirerek pençelerimin derisini sıyrmasına izin veriyorum. Sıçradı ve keskin bir çığlık attı.

"Ne oluyor be!" Suyun içinde çırpınıyor, epeyce sıçırıyor ve göğsümü kaplıyor.

İki elimi başının arkasına dolayarak çenesini arkadan kavıyor ve bakışlarını ileriye doğru sabitliyorum. Kulaklarındaki müziği duyabiliyorum, ritmik ve nabız gibi atan bir şey. O beni duyamıyor. Nefesi hızlı, göğüsleri suyun içinde bir yükselip bir alçalıyor. Korkunun nabzını hızlandırdığını hissediyorum ve sonra ellerimi çenesinden çekip omuzlarına bıraktığımda yavaşlıyor.

"Titan," diye mırıldanıyor ama kontrol etmek için arkasını dönmüyor. Bakışlarını ileriye çeviriyor ve kulaklıklarını tam da istediğim gibi takıyor.

"Aferin kızıma."

Beni duyamıyor. Yine de, benim sormama gerek kalmadan tam olarak ne istediğimi bilmesinin zevki enfes.

Lif kabağına uzandım. Sıkıca kavıyor ve ben de ondan çekip almak zorunda kalıyorum.

"Rahatla ufaklık," diye fısıldıyorum. "Sana karşı nazik olmama izin ver."

Az önce en acımasız, en ilkel gargoyle benliğimi sergiledim ve şimdi Julianna'yı şımartmak istiyorum.

Lif kabağını suya daldırıyorum, sabun ekliyorum ve kolunun üzerinde gezdirmeden önce sıkıyorum. Göğsünün üzerinde çalışırken, göğüslerini sabunlarken ve sivri meme uçlarının etrafında dolanırken küçük bir inilti çıkarıyor. Başı geriye düşüyor, ama sonra önüne bakması yönündeki sözsüz emrimi unutarak kendini yakalıyor ve doğruluyor.

Onun bana bu kadar çabuk itaat ettiğini görmek sikimi sertleştiriyor.

Kollarına ve karnına sünger çekiyorum. Daha da üzerine eğiliyorum, boy farklarımız uzun bacaklarına ulaşmamı kolaylaştırmak için benim lehime çalışıyor. Lif kabağını uyluklarının üzerinde gezdiriyorum.

Kalçaları açıldığında boğazımdan alçak bir hırıltı çıkıyor. Amının karanlık gölgesi baloncukların arasından görüldüğünde bir zevk sarsıntısı sikimi daha da sertleştiriyor.

Julianna'ya bakarken, onu yıkarken, şımartırken, ona sadece ihtiyacı olan şeyleri değil, arzuladığı ısıltılı şeyleri de verirken daha önce hiç hissetmediğim bir tatmin duyuyorum. Ona zevk vermek kontrol edebildiğim tek şey ve ben bana ait olanla ilgileniyorum.

Benim... sadece bir hafta daha. Ta ki Çekme kontrolü ele geçirip isteklerimi sadece onun kontrol edebileceği tek bir ihtiyaca indirgeyene kadar.

Ellerim karnından yukarı çıkıp göğüslerini avuçluyor. Yavaşça sıkıyorum, pençelerim yumuşak etini ısırırken onu izliyorum. İnliyor, gözleri kapalı ve başı geriye düşüyor. Tekrar öne doğru atılarak başını yukarı kaldırıyor.

Başının tepesini öpüyorum ve göğsüm omuzlarına çarparak gülüyorum.

Yavaşça göğüslerine masaj yapıyorum ve sertleşmiş meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Bacaklarının suyun içinde daha geniş açıldığını ve kalçalarının akılsızca dönerek büyük küvette küçük dalgalar yarattığını izliyorum.

Şimdi beklentiyle uğuldayan kuyruğum onun sıcaklığını arıyor. Küvetin kenarından kaydırıyorum ve suyun içine

bırakıyorum. Suyun sıcaklığı hassas ucumda iyi hissettiriyor ve bu his omurgamdan yukarı çıkıp sikime kadar iniyor.

Kuyruğumdaki çıkıntılar iç uyluğu boyunca kayarken nefesini tutuyor. Teni burada özellikle yumuşak ve suyun altında bile onu hissetmek göğsümden bir inilti çıkarıyor. Ucumu amının üzerinde kaydırıyorum, kıvrımlarıyla oynuyorum, mağaradaki gecemizden dolayı muhtemelen hala ağrıyor. Sırtının kamburlaştığını ve göğüslerinin ellerime bastırdığını hissediyorum. Meme uçları avuçlarımın üzerinde kayarken sertleşiyor.

Kuyruğumu girişine hafifçe soktuğumda inliyor. Başını dik tutmaya ve bana doğru eğilmemek için kendini zor tutuyor. O kadar güzel ki.

"Baba," diye nefes alıyor, pençem göğsünden boğazına dolanırken son hece boğazında takılı kalıyor. Yavaşça sıkıyorum.

Boştaki elimle önce bir kulaklığı, sonra diğerini parmaklarımla kulaklarından çıkardım ve her birinin küçük bir tıkırtıyla suya düşmesine izin verdim. Onları kurtarmak için uzanmadı ve ben de buna izin vermezdim. Eğilip kulağına fısıldıyorum ve onu boğazından tutup kendime çekiyorum.

"Aferin kızıma."

Kuyruğumu hafifçe çekiyorum ve sonra tekrar içine sokuyorum, yavaş ama sert ve derin. Tekrar tekrar itiyorum, kuyruğumu amcığıyla ne kadar sıkı kavradığını hissediyorum. Sırtlarımda kadife gibi hissediyor ve sikim sanki her iki uzantımda da aynı anda oluyormuş gibi sıkmasına tepki veriyor. Zaten orada olmasaydım, bu beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yeterdi.

"Daha fazla," diye yalvarıyor, kendini tamamen kuyruğuma sokmaya çalışırken kalçalarını daha hızlı çeviriyor. "Lütfen."

"Hayır, bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesimdeki muhtaç çakıl tonuma sert bir kenar ekliyor. "Bu gece yavaş gidiyoruz."

Küçük bir iniltiyle kabul ediyor.

Amını sikerken hızımı sabit tutuyorum, nefes alışının nasıl hızlandığını ve parlak pembe bir kızarıklığın göğsünden yanaklarına doğru nasıl süzüldüğünü izliyorum. Kalçaları küvetin izin verdiği kadar açılmış ve sırtı

Göğüsleri suyun dışında kalacak şekilde kemerli. Umutsuzca dönerken suyun kenarından kabarcıklar sızıyor.

Bir elim boğazında, diğeri çenesinin altında, başını ağızımla buluşması için geriye yatırıyorum. Julianna ben onu öperken boşalıyor. İçimde titriyor, küvetin kenarını sıkıca kavrarken dudaklarıma karşı nefes nefese kalıyor, kalçaları kuyruğumun üzerinde ileri geri sallanıyor.

Tekrar tekrar içime doğru çığlık atıyor, vücudu gevşeyene ve onu boğulmaktan koruyan tek şey boğazındaki elim olana kadar amı kuyruğuma sıkıca yapışıyor.

JULES

Göz kapaklarım nihayet titreyerek açıldığında Titan'ın eli hâlâ boğazımda. Ona bakıyorum, taştan yüzü okunmuyor ama mermer gözlerinin etrafındaki çatlaklarda ve yarıklarda ve bakışlarını içeriden aydınlatan karanlık ateşte yeni bir şey var.

Bu gece farklı hissettiriyor. Bunu nasıl tarif edeceğimden emin değilim, çünkü Titan daha önce de beni orgazm etmişti ve amacı kendini boşaltmak değildi. Serbest kalmamı sağlamaktan ve kontrol etmekten kendi zevk alıyor gibi görünüyor. Ama bu gece, duyguları ham ve kayalık yüzeyine o kadar yakın hissediyor ki, küvette olanlar seksten daha fazlası gibi geliyor.

Küvetin kenarlarını kavriyorum ve boğazımı serbest bırakırken ona doğru dönüyorum. Sonunda gözleriyle karşılaştığımda, sağ tarafım yukarıda ve yaklaşan orgazmın pembe bulanıklığı olmadan, neyin farklı olduğunu görüyorum.

Kurumuş kan yüzünde iz bırakıyor ve göğsüne sıçırıyor.

"Ne oldu?" Nefes nefese küvette diz çökmek için kendimi yukarı çektim.

Çenesini ellerimin arasına alıyorum ve başparmağımı yanağını kesen koyu kırmızı kan şeridinin üzerinde gezdiriyorum. Pul pul dökülüyor.

"Kardeşlik işi. Endişelenmene gerek yok." Bileklerimi tutuyor ve bir elini çenesinden çekerek avucumu yukarı doğru çeviriyor. "Söz veriyorum, bilmen gereken bir şey olduğunda sana söyleyeceğim."

"Bunun Maximus'la bir ilgisi var mı?" diye sordum. Bu akşam Rook'a aramanın nasıl gittiğini sorduğumda bana onu bulamadıklarını ve Freddy'nin bir sonraki etkinliğinde ortaya çıkacağına inandıklarını söylemişti. "Onu bulabildiniz mi?"

"Hayır, bebeğim. Ama bu konuda endişelenmene gerek yok," diye fısıldıyor.

Daha fazlasını sormak istiyorum. Ona endişelendiğimi söylemek istiyorum. Kardeşlerini ve Eden'ı seviyorum. Onların incindiğini görmek istemiyorum. Ama sonra ağzını avucuma indiriyor, devasa kıvrımlı boynuzları beni pürüzsüz uçlarının arasına hapsedmek için aşağı iniyor ve konuşamıyorum. Sivri dili dışarı fırlıyor ve elimin hassas merkezinin üzerinde geziniyor. Nemli noktayı tüy kadar hafif bir öpücükle kapatıyor. Hassas dokunuş klitorisime doğru şok dalgaları gönderiyor ve inliyorum.

"Hâlâ muhtaç mısın,
bebeğim?" "Evet,
babacığım."

"Güzel," diye hırlıyor, "çünkü beni temizleme sırası sende."

Beni kollarımın altından tutup küvetten dışarı kaldırıyor. Vücudum onunkinden yukarı doğru kayarken, çıkıntılı sikinin karnıma doğru kaydığını hissediyorum. O kadar sert ve kalın ki, onu içimde düşünerek bir inilti çıkarıyorum.

"Sabır, bebeğim. Söylediğim zaman sikimi alacaksın."

Beni omzunun üzerine yatırdı, sırlıklam vücudum banyo zeminine damlıyordu ve beni büyük duş kabinine taşıdı. Beni kabinin en uzak köşesine kabaca ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor Titan, "ve bana ait olanı göster."

Kaymamaya dikkat ederek karo zemine düşüyorum. Pozisyonumu aldıktan sonra kalçalarımı iyice açarak şişmiş, ıslak amımı ona tamamen gösteriyorum. Bana yukarıdan aşağıya bakarken dişlerinin etrafında bir sırtma kıvrılıyor, ancak bakışları yayılmış yarıklarımın üzerine indiğinde keskin bir nefes emiyor.

"Ben izin verene kadar hareket etme."

Başımı sallıyorum, onun sert, sallanan boyundan büyülenmiş bir şekilde kelimeler üretemiyorum.

Duşu açar ve hızlıca hareket ederek kuyruğuyla bezi yakalar. Kanatlarından başlayıp göğsüne ve kollarına doğru ilerliyor. Taşının her santimini fırçalıyor

Pembe su berraklaşana ve üzerinde tek bir kırmızı leke kalmayana kadar et.

Bir an için hayal kırıklığına uğradım. Sürece dahil olacağımı düşünmüştüm ama sonra yüzünü bana döndü. Sertçe yutkunuyorum ve kalçalarımı birbirine kenetleme dürtüsüyle savaşıyorum. Pençesini sikinin etrafına sarmış, yavaş ve tembel hareketlerle sikini sıvazlıyor. Gözleri ağır ağır kapanıyor ama bana odaklanmış durumda.

"Buraya gel ve sikimi temizle, bebeğim."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve suyun içinden ona doğru sürünüyorum, ayaklarına ulaştığımda diz çöküyorum. Bu açıdan ona baktığımda, dramatik kesikler ve sert gölgelerden ibaret olduğunu görüyorum. Antik bir anıtın dibinde olmak gibi. Ona tapınmak ve kendimi bir kurban olarak sunmak istiyorum.

Titan dağınık topuzumu pençeleriyle yumrukluyor ve beni sikinin üzerine çekiyor. Ani ve büyük saldırı karşısında hemen öğürüyorum ve bu his amımın taşmasına neden oluyor.

Ellerim kaslı kalçalarını kavrarken, başımı şaftının üzerinde sallıyor, tabanındaki hassas çıkıntılara doğru ilerliyorum. Daha önce onu emdiğimde çıkardığı hayvani iniltiyi duyduğumu hatırlıyorum ve bunu tekrar duymak istiyorum. Kubbeli kafa boğazımın arkasına çarpıyor ve kendime rahatlamamı ve onu daha da ileri götürmemi söylüyorum.

"Aferin kızıma," diye inliyor Titan, pençeleri saçlarımı kazıyor, dudaklarım kabarık çıkıntıların etrafını sarana kadar görünüşe göre bilinçsizce beni sikinden daha aşağı itiyor.

Boğuk iniltisi, ağrıyan çenemi zorlayıp dilimi ve dudaklarımı artık şişmiş olan yumruların üzerinde gezdirmem için yeterince teşvik edici. Dilimin ucuyla tepelerini ve vadilerini keşfediyorum ve sertçe emiyorum.

Elimi kalçasından alıp ağır taşaklarını avuçluyorum. Tıpkı geri kalanı gibi gri ve mermer rengindeler ama burası çok daha yumuşak. Ellerimde ağırlığını test ediyorum, onu derinlemesine yutmaya devam ederken nazikçe masaj yapıyorum.

Dilimi sırtının vadisinde gezdirirken, taşaklarının elimde sıkılaştığını hissediyorum ve onları nazikçe sıkıyorum.

Titan zevk dolu bir kükreme çıkarır ve kuyruğunu şiddetle yere vurur.

"Bu kadar yeter."

Çok yakın, bunu hissedebiliyorum. Daha sert emiyorum, ağzımı onun üzerinde daha hızlı hareket ettiriyorum.

"Bu kadar yeter, Julianna."

Beni sikinden geri çekiyor ve ıslak karo zeminde kendimi dengelemeye çalışırken acınası bir inilti çıkarıyorum.

"Canını yaktım mı?" Ona bakıyorum, dokunuşu için o kadar istekli ve çaresizim ki, ağzımda siki olmadan kafam karışmış gibi hissediyorum. Titan'ın güvencesini arzularken gözlerim kocaman ve vahşi.

"Hayır." Gülüyor, yere çömeliyor, kanatları yayılıyor ve koruyucu bir barınak gibi etrafımızda kıvrılıyor. Çenemin altına bir pençe atarak bakışlarımı kendisiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Çok iyi hissettin bebeğim, ama bu gece döllerimin amından damladığını görmek istiyorum."

"Ah." Gergin bir nefes alıyorum, utangaçlık aniden beni ele geçirirken alt dudağımı ısıriyorum. "Tamam, iyi, çünkü incitmek istemedim-"

Titan beni yerden kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak susturuyor. Öpücük hızlı ve cezalandırıcı. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak hâlâ zonklayan sikini aramıza hapsediyorum. Başımı göğsüne eğiyorum ve sert uzunluğunu kıvrımlarımın arasından kaydırırken ona karşı düşük bir inilti çıkarıyorum.

"Hevesli, muhtaç, küçük hırsız bir orgazm daha çalmaya çalışıyor," diye homurdanıyor Titan, kıcımı duş duvarının içine yerleştirilmiş taş bankın kenarına koyarken. "Bunu çok istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Aletini yumruklayacak kadar benden geri çekiliyor. Başını klitorisimin üzerine sürtüyor ve kalçalarım zıplıyor. Kollarını daha sıkı kavriyorum, kaygan kubbe hassas yumruma masaj yaparken tutunmaya çalışıyorum.

Mermer gözleri bana kilitlenirken "Söyle," diye homurdanıyor.

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yok. Ne duymak istediğini biliyorum.

"İçimde aletine ihtiyacım var, baba."

Kendini yavaşça içeri iterken hıçkırıyorum. Kalınlığı beni tamamen dolduruyor, ağrıyan iç duvarlarıma yaslanıyor. Kaslarım dün gecenin anısı ve gelecek olanın beklentisiyle kasılıyor.

Titan arkamdaki duvarı kavıyor, kalçalarını derin, yuvarlanan itişlerle çalıştırıyor, bana her girdiğinde kıcımlı banktan kaldırıyor. İnliyorum ve göğüslerimi göğsünün sertliğine karşı hissetmek için sırtımı eğiyorum, onu sadece içimde değil, her yerimde hissetmek istiyorum.

"Kendine dokun." Nefes alış veriş düzeni düzensiz, yüzü konsantrasyonla gergin.

Parmaklarım Titan'ın itişlerinin temposuna uyarak klitorisime doğru uçuyor. Zaten ilk orgazmımdan dolayı o kadar hassasım ki ilk dokunuşta sarsılıyorum ama devam ediyorum.

Titan itişlerinin hızı arttıkça yüksek sesle gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Fayansların kırılması ve sıvaların kırılması gibi garip sesler duyuyorum ve arkama baktığımda beni daha sert becermek için pençelerini duş duvarının derinliklerine soktuğunu görüyorum.

Dudağımı ısıyorum ve orgazmım içimde öfkelenirken inliyorum. Titan amımı kullanmaya devam ederken titriyorum. Spazmlarım horozunu daha sıkı kavıyor ve vuruşlarının nasıl daha fazla çaba harcadığını ve ona daha fazla zevk getirdiğini hissediyorum. Homurdanıyor ve kalçaları bana karşı vahşileşiyor.

Duvarı yırtarken vücudu titriyor ve o kadar yüksek sesle kükrüyor ki, yüksek binayı devirebileceğinden endişeleniyorum. Son bir hamleyle bana karşı geriliyor ve sıcak dölllerinin iç duvarlarıma fışkırdığını, beni taşma noktasına kadar doldurduğunu hissediyorum.

Titan boynuzlu başını benimkine indiriyor, ikimiz de nefes almak için çırpınırken alınlarımız buluşuyor. Sonunda sendeleyerek üzerimden kalktı. Gücünü toplayana kadar denge için kanatlarını kullanmak zorunda.

"Uyluklarını açık tut, bebeğim."

Bacaklarım güçsüz ama topuklarımı duş bankının kenarına iyice yerleştiriyorum.

Titan yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekilir, nefes alış veriş bir kez daha düzensizleşmiştir.

Onun gördüklerini hissedebiliyorum.

Kendimi onun dölüyle dolu hissedebiliyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Amımdan damlayıp göt deliğimin üzerinden ve yanaklarımın arasından tezgâha doğru kayışını hissedebiliyorum. O kadar çok olduğunu biliyorum ki aşağıdaki duş zemininde birikiyor olmalı. Babam için ne kadar küçük bir sürtük gibi göründüğümü hissedebiliyorum ve kendimi çok güzel hissediyorum.

"Yaramaz kız, seni yine temizlemek zorunda kalacağım."

Titan kalçalarımın arasında hareket ediyor, sivri dili dişlerinin arasından çıkarken boynuzlarını kullanarak beni daha da açıyor.

Tüneş pencereden içeri süzülüyor ve Titan'ın rahatlamış formunun üzerine yumuşak ışık şeritleri bırakıyor. Büyük taş göğsü yükselip alçaldığında, sanki yeryüzünü izliyor gibiyim.

Hareket. Sismik hareket insan gözüne göre bir şey değil ama ben burada onu izliyorum. Onu bu şekilde saatlerce izleyebilirim, uyuyan eski bir taş devi.

Telefonum komodinin üzerinde yüksek sesle çalıyor ve ben nefesimin altında küfrediyorum. Titan'ı uyandırmadan önce telefonu almak için yataktan fırlamaya çalışıyorum ama çarşaf ben ipeksi kavrayışlarına hapsediyor. Yataktan kaçmak için verdiğim karikatürize mücadeleye gülmek için dudağımı ısırıyorum ve ancak çalması bittikten sonra telefonu almayı başarıyorum.

"Cevap verme." Titan'ın sesi özellikle sert, hâlâ uykunun ağırlığını taşıyor.

Yuvarlandı ve koluma uzandı. Bileğimden tutup beni yatağa doğru çekti. Kollarını belime dolayarak sırtımı göğsüne doğru çekiyor. Çıplak kıcımlı onun yarı sert sikinin üzerinde oynatıyorum. Çarşafların ince bariyeri, vücutlarımızın sıcaklığı arasında hiçbir şey gibi hissettirmiyor.

"Kaçırdım," diyorum. Ekranda bir uyarı beliriyor ve kimin aradığını görmek için telefonun kilidini açıyorum. "Sesli mesaj bırakmışlar."

"Bunu sonraya bırak," diyor halsizce, beni kendine daha sıkı çekerek.

"Gutierrez davayla ilgili bir şey getirmiş olabilir ya da Safiya. Yakında Fransa'ya gidecekmiş ve beni arayacağını söyledi. Telefonumda bu numara yok ama bu her anlama gelebilir."

Mesajı çalmaya başladım ve kulağıma götürdüm.

Hıçkırık sesi duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. Yüksek sesle, belli belirsiz hıçkırıklar, agresif koklamalar ve zahmetli feryatlarla kesiliyor. İlk kelimeleri duyduğumda bedenim kaskatı kesiliyor.

"Nasıl yapabildin?"

Annem.

"O... o... o... onlar her neyse, onları sen gönderdin. Richard hiç mantıklı konuşmuyordu. Onları senin gönderdiğini biliyorum. Neredeyse onu öldürüyorlardı... Bunun onu durduracağını düşünüyorsan, borcumuzu almamızı engelle..."

Midem bulanıyor ve kanım donuyor.

"Ne oldu?" Titan soruyor, sesi bana yabancı geliyor, hala uykuyla ısınmış ve dün gecenin anılarıyla dikkatim dağılmış durumda.

"Nasıl yapabildin, tatlım?" Annem tekrar hıçkırıklara boğuluyor ve ben onu tekrar anlayamadan sonraki birkaç cümlesini gizliyor. "Hayatta olduğu için şanslı olduğunu söylediler..."

Dün gece çatı katına döndüğümde Titan orada değildi. Daha sonra geldiğinde, kanlar içindeydi. Richard'ın kanı.

Titan'dan uzaklaşmaya çalışıyorum. Çabalarımın eğlenceli olmadığı anlaşılınca beni serbest bıraktı ve ben de

yatağın uzak köşesinde.

"Kız bebek mi?" Titan taş kaşlarını çatıyor ve ağırlığını yataktan kaldırıyor, endişesi sesini koyulaştırıyor.

"Bunu kendi etine ve kanına yaptın... Kendinle nasıl yaşayabilirsin... Ben senin annenim. Önceden kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bekle biraz. Bu iş daha bitmedi... Bu sadece parayla ilgili değil... Bu saldırı... Bu cinayete teşebbüs..."

Mesaj son bir hıçkırıkla kesilir.

Yataktan geriye doğru adım atıyorum ve sırtım bir duvara çarpana kadar yürüyorum. Her duygu aynı anda yüzeye çıkıyor - öfke, üzüntü, ihanet - ve yine de uyuşmuş hissediyorum.

Cinayete teşebbüs.

"Bebeğim..."

"Ne yaptın sen?" Kelimeleri ısırarak söylüyorum.

Bana ciddiyetle bakıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor ve ben kendimi güvenen bir aptal gibi hissediyorum.

Tekrar.

"İstediğinizi yaptım ve sonra sizi güvende tutmak için daha fazlası gerektiğinde onu da yaptım."

"Bana yalan söyledin. Senden çatı katından bulabildiğin her şeyi bulmanı istemiştim. Daha fazlasını değil, bunu değil." Telefonla el hareketi yapıyorum, kafasına fırlatıp plastiğin boynuzlarına çarparak parçalanmasına izin verme dürtüsü hissediyorum. "Neredeyse bir adamı öldürüyordun."

"Richard Sweet Arrangements'ta sana mesaj atıyor, potansiyel bir şeker baba gibi davranıyor, seninle konuşuyor, sana karşı kullanmayı planladıkları bilgileri dökmeni sağlıyordu. Restoranda annenle yaptığın konuşmayı duydum. Beni de sana karşı kullanacaklardı."

"Yani bu seninle mi ilgili?"

Sweet Arrangements sitesindeki Richard'ın kim olduğunu hemen anladığımda boğazımdaki safra kabardı. Nazik ama bilgisiz görünüyordu ve ben de yardım etmeye çok hevesliydim. Sahte olduğunu anlamalıydım, diye kendimi azarlıyorum. Çok fazla soru sordu ve beni çok uzun

süre oyaladı.

Lanet olası aptala güvenmek.

"Hayır," diyor kesin bir dille. "Senin üzerinde bir özel dedektifleri vardı. Yıllardır. Yüzlerce resim var. Hepsi yeterince zararsız, ama mahkemede bu şekilde göstermeyecekler."

Nefes almakta zorlanıyorum. Richard'ın başına gelmeyen kalmamıştı ama annem? Özel bir dedektif tutmayı nasıl kabul edebilir? Yıllar boyunca görüştüğüm erkekler ve sık sık gittiğim yerlerle ilgili çekebilecekleri görüntüleri hayal ediyorum. Yanlış bir yargıç, annem ve Richard'ın görünmemi istediği kadar sorumsuz olduğuma kolayca ikna olabilirdi. Davam için bilmem gereken bilgilere odaklanmak için öfkemi bastırıyorum.

"Stiel bilgisayarlarındaki her şeyi alabildi mi?" "Evet. Ben de basılı kopyalarını alabildim. Onlar bende, Julianna. Bunları avukatınıza verebilirsiniz."

Yatak odasının arka duvarının kısa boyunu adımlıyorum. Minnettar olmalıyım, mutlu olmalıyım. Mahkemedeki savaşımı kazanmak için çok çalıştım ve Titan ile Stiel'in topladığı her şey bana yardımcı olabilirmiş gibi görünüyor. Richard'ın yaşaması ya da ölmesi umurumda değil ama tüm bunlar yanlış geliyor.

"Yani Richard daha gelmeden her şeyi aldın mı?" Tıslıyorum, anneme, Richard'a ve Titan'a ihanet damarlarımda dolaşıyor.

"Evet, ama-"

"Gidebilirdin, değil mi?" En yakın kıyafet parçasını arayarak bağıriyorum. "Oraya gitmeden önce bana planının ne olduğunu söyleyebilirdin. Sen ve Stiel kimsenin haberi olmadan oradan uçup gidebilirdiniz. Richard zarar görmeden. İhtiyacım olan bilgiye sahip olurum ve şimdi peşime düşmezlerdi. Saldırı, cinayete teşebbüs. Bir tetikçi tuttuğumu söyleyecekler. Kanatları olan büyük taştan bir tetikçi."

Bu kadar incinmemiş olsaydım durumun saçmalığına gülerdim.

Sesi sakın ve yavaş, sanki büyüklerin sözlerini anlayacağına güvenmediği bir çocukmuşum gibi. "Ben hallettim, Julianna. Davayı sonlandıracaklar ve sana

para. Bunu yapmazlarsa ne olacağını bildiğinden emin oldum."

"Ne? Bir dahaki sefere işi bitireceğini mi?"

"Evet." Tek bir pişmanlık ya da tereddüt belirtisi olmadan söylüyor.

Dünden kalma kazağımı ve kot pantolonumu çekiştirirken keskin ve tiz bir kahkaha atıyorum.

"Bu iş yeterince uzadı bebeğim. Birinin buna bir son vermesi gerekiyordu."

"Biri mi? Birisi mi?"

Derimin yüzeyinin altında öfke kaynıyor. Yanaklarımdaki sıcaklığı ve göğsümdeki kızarıklığı hissediyorum. Yıllar süren gerginlik sinirlerimi gerdi ve işte o an kopuyorlar.

"Sanki on yıldır bu işi ben yapmıyormuşum gibi!" Bağıriyorum. Yüzüm yanıyor ve midem fokurduyor gibi hissediyorum. "Seni pislik. Bana karşı beyaz atlı prensi oynamayı seviyorsun, ben de sana izin veriyorum ama kendi başımın çaresine bakamayacağıma gerçekten inandığını hiç düşünmemiştim. Bu seninle ve egonla ilgili, benimle değil. Tıpkı annem ve Richard gibisin, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyorsun ama aslında sadece kendin için varsın."

"Yardıma ihtiyacın vardı, bu kadar basit, ama bunu istemeyecek kadar inatçısın."

Öfke beni ele geçiriyor. Hiç düşünmeden sağ elimi geri çekiyor ve Titan'ın yüzüne doğru bırakıyorum. Yanağına birkaç santim kala bileğimi yakalıyor ve elimi havada durduruyor.

"Eğer beni tokatlamak istiyorsan, bebeğim, bunu insan formundayken yapsan iyi edersin çünkü elini kırmana izin vermeyeceğim," diye hırlıyor. "Benim olanı korurum."

Elimi tuttuğu yerden çekmeme izin veriyor. Bileğimi ovuşturuyorum, acıdan değil, dokunuşunu hâlâ üzerimde hissedebildiğim için. Onun teninin hayaleti peşimi bırakmazsa yapmam gereken şeyi yapamayacağım.

"Ben gerçekten senin değilim, değil mi?" Tükürdüm. "Bu anlaşmanın bir gecelik olması gerekiyordu. Uzattık

Çünkü ikimizin de işine yaradı ama artık benim işime yaramıyorsun."

Sözcüklerim sindirebildiğimden daha hızlı dökülüyor. Benim için önemli olan tek şey paramı -gücümü- tek başıma geri almak ve annemle Richard'ın yanıldığını kanıtlamaktı. O bunu benden aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

Dolaba koşuyorum ve son birkaç günden kalan ne varsa alıp kollarımı dolduruyorum.

"Anlaşmamız sona eriyor."

Bu onu susturdu. Sessizliğe gömülmüş gibi uzun bir süre bana bakıyor ama sonra yüz hatları değişiyor. Normalde bana baktığında sert açılı yumuşar, ama şimdi yüzündeki kesikler ve oluklar sert ve soğuk.

"Freddy'nin açılış etkinliğine benimle gelmeyi kabul ettin, Julianna." Sesi sakın ama sert, neredeyse soğuk. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Sen de kendi payına düşeni yapmalısın. Freddy seni bekliyor ve ben bu riski göze alamam."

Onu tokatlamak istiyorum, kırık elin canı cehenneme.

"Tabii ki risk alamazsın. Sadece benim için önemli olan şeyleri riske atabilirsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Anlaşmayı teklif eden sendin," dedi sertçe, "ve bunun için sana ödeme yaptım."

"İyi," diye çıkıştım. "Anlaşma anlaşmadır, değil mi? Cumartesi günü görüşürüz ama ondan önce seni görmeme gerek yok."

"Hayır," diye kükrer. "Burada, seni güvende tutabileceğim yerde kal."

"Beni neyden koruyacaksın Titan? Az önce bana tüm sorunlarımı çözdüğünü söyledin," diye karşılık veriyorum. "Ben eve gidiyorum. Bana söylemek istediğin her şey Eden'dan geçebilir."

Titan uzun, sinirli bir hırıltı çıkarıyor. Eğer bir şeyler söylüyorsa, onları deşifre etme zahmetine girmiyorum.

Kapıya doğru yöneliyorum ve aniden duruyorum, açık girişte ona dönüyorum.

"Eden bana kıyafetlerimin geri kalanını göndersin."

ChapTer
FIFTeen

JULES

"Bitti mi?"

Safiye'nin doğal boğuk sesini telefonda bile olsa duymak beni rahatlatıyor. Nasıl olduğunu fark etmemiştim

Tanıdık sesi ya da telefonu açana kadar son konuşmamızdan bu yana ne kadar çok şey olduğunu çok özledim.

"Öylece iddiadan vaz mı geçtiler?" diye soruyor.

"Gutierrez öyle dedi." Paylaşırken sesim titriyor Avukatımdan yeni öğrendiğim her şey ve kalbim henüz güvenemediğim umudun sabit çarpıntısıyla çarpıyor.

Doğu Los Angeles'taki kira kontrollü tek yatak odalı dairemin oturma odasındaki küçük balkona geçip gıcırdayan cam kapıyı açarak derin bir temiz hava alıyorum.

"Eski işlerimden kalan son belgeleri ona gönderdim. Ve... bir dedektif benimle ilgili ellerinde bulunanların çoğunu bulabildi." Safiya Batı Yakası'na döndüğünde içinde bulunduğum Garip durumu açıklamamanın en kolay olacağına karar verdim. "Gutierrez bunun yargıcı davayı düşürmek için yeterli olacağını söyledi ama Richard'ın avukatı-"

Safiya eski müdürümün ismine otomatik bir yanıt olarak "Sikik herif," diyor ve ben de gülümsüyorum.

"Evet, sık kafalı sonunda davadan ve param üzerindeki hak iddiasından vazgeçti."

Son birkaç gündür davadan başka bir şey düşünmeme izin vermemiştim, ne Titan'ı ne de o sabah çatı katında yaptığımız tartışmayı. Titan'ın yaptıklarından sonra davayla ilgili çok şey ters gidebilirdi.

Ya Richard ölürse? Ya misilleme yaptıysa?

Kendimi her fotoğrafa bakmaya zorladım.

P.I. Stiel avukatıma göndermeden önce bana göndermişti.

Richard beni kontrolden çıkmış biri olarak resmetmek isteseydi, elinde bu hikâyeyi anlatacak resimler vardı. Bu benim hayatımın doğru bir temsili değildi, ama bu bir yargıç ya da jürinin beni kolayca bitkin çocuk yıldız rolüne sokmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Bu harika, Jules!" Safiya heyecanla söylüyor ve şu anda yanımda olsaydı sözlerine eşlik edecek sıcak kucaklaşmayı neredeyse hissedebiliyorum. "Çok uzun süre mücadele ettin ve bunun için çok çalıştın."

Ama ben yapmadım. Davayı düşürmelerine neden olan benim çalışmam değildi, farkındayım.

"Sonra ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Sadece evrak işlerinin tamamlanmasını bekliyorum. Gutierrez paramı almamın birkaç ay süreceğini söyledi."

"Böylece sonunda rahatlayabilirsin." Cevap vermem uzun sürünce, "Bu iyi bir şey Jules," diye ekliyor.

"Biliyorum, biliyorum. Gerçek gibi gelmiyor." Yıllarca dava için her zaman tamamlanması gereken başka bir görevin olmasından sonra, artık bir sonraki adım yok. Balkonun bir ucundan diğer ucuna kadar olan kısa mesafeyi adımlıyor, ahşap korkuluğun tepesine kesik kesik vurarak ritim tutuyorum.

"Bu gerçek. Buna inanın. Çünkü George'la işler yolunda gitmezse, o zaman benim şeker babam olacağına inansan iyi edersin." Gülüyor ve arka planda şeker babası George'un alaycı sesini duyuyorum. "Üzgünüm, Jules. Şaraphaneyi gezmek için başımın etini yiyor ve beni rahat bırakmıyor."

Şeker babasını şakacı bir şekilde uzaklaştırdığını duydum.

"Git, git. Sadece haberleri paylaşmam gerekiyordu." Midem bulanırken bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi. O mutlu ve ben de mutlu olmalıyım. Kendimden geçmeliyim, ama bunun yerine endişe kaslarımı geriyor ve boştaki elimle ne yapacağımı bilemiyorum.

"Jules," diyor, aniden ciddileşerek, "sonunda bitti."

"Biliyorum. Buna tam olarak inanmam biraz zaman alacak ama biliyorum." Aramızda uzun bir sessizlik anı geçiyor. Safiye burada olsaydı yine sarılırdık. Derin bir nefes alıyorum ve doğal olmayan parlak bir ses tonuyla ekliyorum, "Şimdi git rüyanı yaşa ve bana parlak bir şey getir."

Biraz ikna etmem gerekti ama sonunda yarın konuşacağımıza dair söz vererek onu telefondan çıkmaya zorladım. Telefonu kapattım ve eşofmanımın cebine attım.

Bitti artık.

Her şey gerçekten bitti.

Kollarımı korkuluklara dayıyorum, ellerim kenarlardan sarkıyor ve göğsüm balkonun betonuna paralel. Nefes alışım hızlanıyor ve kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum. Yere koyu renkli su damlaları çarpıyor ve bunların benim gözyaşlarım olduğunu fark ediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama bedenimi sarıyor, derimi ve kemiklerimi sıyrıyor. Akşamın serin havasında sadece ham, pembe kısımlarım kalana kadar yılların gerginliğini alıp götürüyor.

Bu an, param, özgürlüğüm, istediğim her şey bu. Uğruna çok çalıştığım şey buydu ama hiç de hayal ettiğim gibi hissettirmiyor.

Tüm kanım, terim ve gözyaşlarım annem ve Richard'ın davadan vazgeçmesi için hiçbir şey yapmadı. Bana bu rahatlama anını yaşatan benim ya da Gutierrez'in değil, Titan'ın sıkı çalışmasıydı.

Eminim avukatım bu sonuca nasıl ulaştığımızı umursamıyordur. Minnettar olmalıyım. On dokuz yaşındayken hızla azalan banka hesabımın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan beynimin mantıklı kısmı bana minnettar olmam için bağırlıyor ama yapamıyorum.

Annem ve Richard benim için doğru olanı yaptıklarından her zaman çok emindiler. Beni katılamayacağım kadar yorgun olduğum seçmelere zorlar, içime sinmeyen rollere sokarlardı. Onlarla aynı fikirde olmadığım her konuda beni zorlamanın bir yolunu bulurlardı. Bu

Her zaman kendi iyiliğim için. Kariyerim onların hileleri altında gelişti, ama bırakabildiğim anda bıraktım. Onlar benim değil, kendilerinin başarısıydı ve bunu asla unutmama izin vermediler.

Hakkım olan para için on yılımı savaşıarak geçirdim ve savaşı bitiremedim bile. Titan bitirmek zorundaydı. Bu onun galibiyetiydi, benim değil.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, dilimin ucundaki kelimelerin ısırmasını göğsümde büyüyen acı dolu boşluğa tercih ediyorum.

Titan'ın tek yapması gereken ne istediğimi dinlemek ve ne istediğimi bilecek kadar uzun süredir bu mücadelenin içinde olduğuma güvenmekti. Durum değiştiğinde benimle konuşmalıydı. Belki Richard'ın suratına pençelerini geçirmeden önce benimle konuşmak için fazladan zaman beklemek farklı bir sonuç doğurabilirdi ama ben bunu çözecektim. Her zaman anlayacaktım. Bunun yerine, istediğim her şeye sahibim ama amacıma ulaşamamış olmanın verdiği utanç, acı ve ağrı verici bir şekilde göğüs kafesime baskı yapıyor.

"Siktir git." Tekrar söylüyorum, bu sefer normal ses tonumla, kelimelerin gücü öfkemi körüklüyor.

Bu benim zafer anım olmalı.

Titan yeterince çaba göstermediğimi ya da davamı onsuz kazanamayacağımı düşündüğünü açıkça belirtti. Eğer o olmasaydı, her şeyi kaybedeceğimi söyledi ve haklıydı.

Kibirli pislik.

"Siktir git, Titan." Bu sefer bağırıyorum, korkuluğu o kadar sert kavırıyorum ki parmak uçlarımdaki altındaki boya dökülüyor.

Ona da aynı acıyı hissettirme arzusu beni eziyor ve ıslak gözlerimi kurutuyor. Küçük balkonda volta atıyor, içimdeki ani enerji patlamasını boşaltmak için dar daireler çiziyorum.

Titan'a yapabileceğim ve onu şu anki gibi acıtacak bir şey düşünmek için kaşınıyorum, alabileceğim bir şey. Fuayesinde sergilenen cadı hançeri, tören maskesi, duvarlarındaki paha biçilmez sanat eserleri vardı. Benimkini istiyorum

ama bu öğelerden hiçbirini ona hissetmesini istediğim şeyi hissettirecek kadar önemli değil. Sadece Çekme ve Anahtar Taşı'na olan ihtiyacı onun üzerinde bu kadar etkili.

Yakında Titan'ı bir daha görmeyeceğim ve bu yeterli olacak. Bu hafta sonundan sonra onu tamamen unutabilirim. Eden bana aldığı kıyafetlerin geri kalanını gönderdi. Hala açılmamış kutularda yatak odamda duruyorlar. Bana gönderdiği para, güvenimi kazanana kadar beni idare eder. Daha fazlasına ihtiyacım yok ve on yıldır istediğim şeyi nihayet elde etmişken kaderi kışkırtmaya kesinlikle ihtiyacım yok. Yine de ona hissettiklerimi hissettirme arzusuyla ellerim karıncalanıyor.

Tİ TAN

"Geç kaldın," diye gürlüyor Dredd balkona indiğim anda.

Hırlayarak onu geçip çatı katına giriyorum. Dredd yılmıyor ve bir kol mesafesinden daha uzakta durmasına rağmen beni takip ediyor.

"Aptalca bir şey yaptın, değil mi?" Dredd başını sallar.

"Bunu duymak istemiyorum." Ona doğru kaşlarımı çatıyorum ve yemin ederim ki nerede olduğumu tam olarak biliyormuş gibi bana bir bakış atıyor.

Bu imkansız. Julianna'ya her uçtuğumda, kardeşlerimin önce Garip işlerle meşgul olduklarından emin oldum, ya Maximus'un izlerini arıyorlardı ya da Freddy'nin binasını inceliyorlardı. Şehirdeki uçuşlarımda kimsenin beni takip etmediğini doğrulamak için gökyüzünü izledim. Dredd ya da bir başkası son üç saatimi onun apartman penceresinin dışındaki bir ağacın tepesinde tüneyerek geçirdiğimi bilemezdi.

"Titan." Dredd benim hızıma ayak uyduruyor. "Jules'u izliyordun, değil mi?"

Adımlarım yavaşlıyor ama durmuyorum.

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum Dredd, ama benim gözetimim altında olduğu sürece onu güvende tutacağıma söz verdim."

Ben sadece görevimi yapıyordum. Çatı katından ayrılmaya karar verdi diye durum değişmedi. Ve patlamasında bir konuda haklıydı: Richard hala misilleme yapabilirdi.

Davada ona karşı kullanılamayacağımdan emin olmak benim sorumluluğum olduğu gibi, yapmak zorunda olduğum şey yüzünden ona zarar gelmeyeceğinden emin olmak da benim sorumluluğumdur. Ve bugün, avukatının davanın düştüğünü doğruladığını duydum ve kabul etse de etmese de bunun gerçekleşmesini ben sağladım.

"Ondan yeterince hoşlanıyorum." Dredd ağır, çakıllı bir iç geçirdi.

Bu beni durduruyor ve geniş oturma odasında kısılmış gözlerle ona bakıyorum. Büyük pencereler onu çerçeveliyor. Şehir ışıkları sol kanadındaki deliklerden parlayacak kadar parlak. Omuzları kamburlaşmış ve kanatları sarkmış. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor.

"Uzun zamandır yalnızız Titan," diyor.

Julianna'nın balkonunda rahatlamış bir şekilde ağladığı görüntüsü anında zihnimi işgal ediyor. Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum ama yalnızdı. Onu izliyordum, bu rahatlamamanın küçük bir kısmını yaşıyordum, ama ben de yalnızdım.

"Doğru," diye onaylıyorum. "Biz bunun için yaratıldık."

Kilit Taşı'nı aldığımızda, tek amacımız sağlamlaşacak ve Julianna'nın ve insan dünyasının geri kalanının dikkat dağıtıcılığı ortadan kalkacak. Onunla kutlama yapamadığım için hissettiğim o acı, Anahtar Taşı'nın çekişiyle silinecek. Bana hissettirdiklerini bastırarak, bundan eminim.

"Öyle olmak zorunda mı?" "Evet," diye ısrar ediyorum.

"Neden?" Bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

Dredd'e bakıyorum ve söylediklerine inanamayarak başımı sallıyorum. Aramızda Yadigar Odası'ndaki görevlerimize dönmeye en kararlı olan oydu, bundan emindim ama taştan bakışlarında, en son kendi gözlerime yansıdığını gördüğüm bir yalnızlık vardı.

"Drusila sizi kütüphanede bekliyor. Yanında birkaç cadı var." Rook kütüphaneden içeri dalıyor ve yüzlerimizi görünce sıçrayarak duruyor. Sesi belirsiz bir mırıltıya dönüşüyor. "Ya da onlardan beklemelelerini isteyebilirim."

Dredd'e nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Neden" sorusu gargoyeler için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştır. Çekme her şeyi bu kadar kesinleştirirken amacımızı nasıl sorgulayabiliriz?

"Hayır, şu işi bitirelim," diye homurdanıyorum.

Dredd arkamdan ağır adımlarla kütüphaneye girdiğimde Knox ve Stiel'i büyük meşe masanın başında buluyorum. Drusila ve diğer iki cadı onların karşısında oturuyor ve devasa sandalyeler tarafından cüceleştiriliyorlar. Onlardan yayılan eşsiz Garip büyüsünü hissedecek kadar yakınım ve Drusila'nın aralarında en az güce sahip olduğunu hissettiğimde şaşıyorum.

"Drusila." Ona doğru başımı sallıyorum, sonra çilli beyaz teninde göze çarpan canlı dövmeleri olan pembe saçlı cadıya dönüyorum. "Hazel."

"Uzun zaman oldu, Titan." Hazel sırtıyor. Yıllar önce Knox'la kısa bir kaçamak yaşamıştı. İyi şartlarda bitmişti ama eskiden çatı katının müdavimlerinden biriydi.

"Titan, Violet'le tanış." Drusila solunda oturan minyon Siyah cadıyı işaret ediyor, uzun ince örgüleri mor renkte, aynı derecede canlı elbisesine uyuyor. İnsanların yaşlarını tahmin etme konusunda berbatım ama sanırım tüm meclisin olmasa bile grubun en genci o. "Sana geçen sefer bahsettiğim kişi bu. Los Angeles'a yeni taşındı ve meclisimize katıldı. Freddy'nin kasası için kilit açma büyüsünün yaratılmasında ve Yadigar Odası'nın yerini bulmamızda bize yardımcı oldu."

"Teşekkür ederim, Violet."

"Her şey yolunda gittiği için çok mutluyum." Kardeşlerimi ve beni incelerken gözleri irileşiyor ve bakışları Knox'un keskin uçlarını masaya ritmik bir şekilde vurduğu pençelerine takılıyor. Drusila şehirde yeni olduğunu söylemişti ama aynı zamanda Garip'in geneli için de yeni olmalı. Dünyada sayımız çok az olduğu için, insan olarak geçebilenlerin Garip'in geri kalanını kaçırmaması alışılmadık bir durum değil. Ve onun yüzündeki ifadeyi çok uzun zaman önce Julianna'nın yüzünde gördüğümünden hatırlıyorum.

Julianna o ilk sabah korku içinde çatı katından kaçmalıydı. Benim nasıl bir canavar olduğumu gördüğü an, bu konuda ısrar etmeliydim. O zaman bitmiş olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Ama o zaman hâlâ Richard'la uğraşıyor olacaktı ve Richard'ın o özel dedektif fotoğraflarıyla ve Tatlı Düzenlemeler konuşmalarının dökümüyle ne yapacağını çok iyi biliyorum. Hayır, aramızda her ne olduysa, ilişkimizi nasıl sonlandırdığımız da dahil olmak üzere, bunun gerçekleşmesi gerekiyordu, tıpkı Çekme'nin beni Keystone'a geri götürmesi gibi.

Drusila bana küçük bir deri çanta fırlatıyor ve ben düşüncelerime o kadar dalmışım ki neredeyse çantayı kaçıyorum.

Gözlerini bana diyor ama konudan sapmıyor. "Yukarıda kasayla yalnız kaldığınızda, bunu tabana dökmek ve kilidin üzerine serpmek isteyeceksiniz."

"Çalışması en az bir dakika sürer," diye araya giriyor Violet, önünde sıkıca tuttuğu defterden bir şeyler okurken. "Gözetleme düzeneği için bir şeyler üzerinde çalışıyoruz ama iksirin tamamlanması birkaç gün daha sürecek."

"Sorun değil. Knox bizim dikkat dağıtıcımız olacak ve Rook da güvenlik kameralarını ve bölgedeki tüm elektronik cihazları bozmak için ikinci büyüü yapacak." Anahtar Taşı'nı geri alma planımızı aktarmaya başladım. Kardeşlik ve cadılar meclisi bunu zaten biliyor olsa da, planın tekrarı odaklanmamı sağlıyor ve zihnimin Julianna'nın berbat apartman balkonuna ve kulak misafiri olduğum her şeye geri dönmesini engelliyor.

Knox, "İhtiyacınız olduğu sürece dikkat dağıtmaya devam edebilirim," diye şaka yapıyor. "Sadece söyleyin patron, ben de insan formuna dönüşüp pencerelerinin önünden geçeyim."

Cadılar ve gargoyller birkaç kahkaha atıyor ve Hazel gözlerini deviriyor ama ben sessizim. Julianna'nın mutluluk gözyaşları dökmesini nasıl izlediğimi, avukatının sesindeki rahatlamayı nasıl duyduğumu ve birkaç dakika sonra adıma nasıl küfrettiğini düşünmeden edemiyorum. Onun için yaptığım şeyin farkındaydı ve bana teşekkür etmek yerine gecenin karanlığında çılgılık atmıştı.

"Burada işimiz bitti mi?" Keskin bir şekilde soruyorum, içimde ani bir öfke patlaması yaşanırken kuyruğum sinirle yere vuruyor.

Kahkahalar aniden sona eriyor ve yedi çift Garip göz bana odaklanıyor. Kimse araya girmeyi düşünmeden önce sessizlik birkaç uzun saniye boyunca devam ediyor.

"Elbette, patron." Knox temkinli bir şekilde başını sallar. "Gerekli tüm belgelerim, sıkıcı bir takım elbisem ve rozetim de var. Her şey tamam."

Drusila, "Meclisin daha fazla yardımcı olup olamayacağını bize bildirin," diye ekliyor. "Maximus'un şehirde olduğunu teyit ettikten sonra yerini tespit edemedik, ancak ondan bir şey öğrenerseniz, operasyon üssünü daraltmaya başlayabiliriz."

"Peki," diyorum kararlılıkla.

Stiel kuyruğunun sivri ucuyla baldırlarıma vuruyor. Ona hırlamak için döndüğümde, bana attığı onaylamayan bakışı görüyorum. Pislik gibi davranıyorum ama kendimi durduramıyorum. Julianna bana bunu yapıyor. İşte bu yüzden anlaşılmamızın sona ermesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, Drusila." Önce ona, sonra Violet ve Hazel'a başımla selam veriyorum. "Teşekkür ederim."

Ondan sonra bir şey söylendiyse de duymadım. Kütüphaneden çıktım ve koridordan yatak odama doğru ilerliyorum. Keystone'u geri alma planımız hazır. Şu anda yapabileceğim en iyi şey, kardeşlerimi kötü ruh halimden korkmamaları için yalnız bırakmak ve bir gece uykusunun onu iyileştireceğini ummak.

Gittiği sabahtan beri odama girmedim. Girdiğim anda onun kokusuyla karşılaşıyorum. Teninin baharatlı kokusu, uyarılmışlığı, teri, her tarafımı sarıyor. Sinir yine içime hücum ediyor. Ne cüretle her şeyi yanında götürüp kokusunu bana musallat eder. Gitmesini istiyorum.

Kaynağını arıyorum. Önce yataktan başlıyorum, çarşafı yırtıyorum ama yıkanmış olduklarını görüyorum. Banyodaki havlular da öyle. Dolabı kontrol ediyorum, Eden tüm kıyafetlerini toplayıp göndermiş. Koku

burun deliklerime sıkıştı ve çıkaramıyorum. Odayı terk etmeliyim ama orası benim alanım ve o işgal etti. Beni de dışarı atmasına izin vermeyeceğim.

Kükrüyorum, yumruklarım sıkılı ve kuyruğum sallanıyor.

Sonra onu gördüm. Buruşuk Rapid ve Racing tişörtü Julianna'nın çatı katında geçirdiği süre boyunca giyip çıkardığı tişört. Ne yaptığımı düşünemedim elimdeydi.

Onu parçalara ayırmak istiyorum, ama yumuşak kumaşı elimde hissettiğim anda, onun sıcaklığının hala üzerinde olduğuna yemin edebilirim. Geri çekiliyorum ve kumaşı yumruklayarak yatağın ucuna düşüyorum. Omuzlarım kamburlaşıyor ve kanatlarım ediniminin üzerinde kıvrılıyor. Uzun süre ona baktıktan sonra pençelerimle çeviriyorum. Beni yatak odamı parçalamaya iten öfke azalıyor. Sadece yorgun ve yalnızım ve onun kokusu direncimi yok ediyor.

Burnumu kumaşa bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum. Julianna'nın saf kokusu sikimi sertleştiriyor.

Kız bebek.

Bir saat kadar önce akşam havasında "Siktir git Titan" diye bağırdığını duydum. Sertleşmiş aletimin yumuşaması gerekirdi ama adımın onun dudaklarından haykırıldığını hatırlamak beni daha da sertleştirdi. Birlikte olduğumuz süre boyunca adımı sık sık haykırmıştı. Bana daha çok baba derdi.

"O küçük siren," diye bağırdım. "Beni kızdırmak için odada olmasına bile gerek yok."

Sikim deri peştamalıma sürtünüyor. Elimi çıkıntının üzerinde gezdiriyorum ve tıpkı önümde ilk diz çöktüğünde yaptığım gibi pençemle ağırlığını kavriyorum. Daha yeni şaplak yemişti ve kıcı pembenin baştan çıkarıcı bir tonundaydı ve dokunulduğunda sıcacıktı.

Elim peştemalimin altına giriyor, avucum hassas ucun üzerinde geziniyor ve istemsizce titriyorum, gömleğin üzerindeki kokusunu daha derin içime çekiyorum.

Yakasındaki tatlı koku burnumun arkasına çarpıyor. Onu küvette bulduğumda saçlarında kokusunu almıştım.

Geçen gece. Ona aldığım şampuandı. O gece mükemmeldi. Onu benim döllerimle dolup taşarken gördüğümde, bu hafta sonunu birlikte geçirebileceğimizi düşünmüştüm.

Tanrım, eğer bu sikimin elimde zıplamasına neden olmadıysa.

Burnumu tişörtün içine gömüp nefes alıyorum. Kokusu, ilk kez paket partisinde hissettiğim o yeni hissi uyandırıyor, sanki parmak uçları beni içten dışa okşuyor, beni teşvik ediyor. Elime tükürüyorum ve onun ağzının üzerimde olduğunu hayal ederek kalın başımı yivli çıkıntılara doğru okşuyorum.

Homurdanıyorum ve göz kapaklarım kapanıyor.

Beni o kadar iyi kabul etmişti ki, beni boğazına almak için öğürüyordu. Küçük hırsızım benden orgazm çaldığı gibi parmağımdan zümrüt yüzüğü de çalmıştı. O sabah çaldığı ganimetlerle çok gurur duymuştu. Knox bile etkilenmişti. Yüzüğü gösterme düşüncesi beni güldürüyor. Ben kendimi zorlarken, sesim boğuk ve arzu dolu çıkıyor.

Kısa zamanımızda birlikte iyiydik. Bitmek zorundaydı, ama kötü bitmesine gerek yoktu.

Aletimin dibinde baskı ve zevk birleşiyor. Çıkıntıların üzerinden aşağı doğru inerken hareketlerim yavaşlıyor. Parmaklarımı kabarık çıkıntıların üzerinde gezdiriyorum ve yarıklara daldırıyorum. O gece duşta dilinin üzerimde nasıl kaydığını anımsıyorum. Onun ağzına boşalmak istememiştim. Kendimi onun amından dökülürken görmek istiyordum ama önümde diz çökmüştü, sikim onu ne kadar boğarsa boğsun ağzı hiç durmuyordu ve kontrolümü yeniden kazanmak için savaşmak zorunda kaldım.

Onun dokunuşuna kendimi kaptırmıştım.

Sorun da bu, farkındayım. O etrafımdayken kendimi, amacımı kaybediyorum.

Elim hızlanıyor, sikimi uzun ve sert darbelerle sarsıyor. Yumuşak kumaşı burun deliklerime bastırıyorum ve

Ağzımı kaplıyor ve dişlerime sürtünüyor. Ondan son bir tat almayı umarak ısıriyorum ve kokusunun beni boğması için yalvararak onu tekrar tekrar içime çekiyorum.

Şu anda sevişiyor olabilirdik. Dilim amının derinliklerinde olabilirdi ve onu orgazma zorlarken "Baba" diye çığlık atabilirdi, hemen birbiri ardına, sırlıklam, fışkıran bir karmaşa yanımda bitkin bir şekilde yatana kadar. Birbirimizi tamamen deneyimlemek için koca bir haftamız vardı, böylece anlaşmamızdan pişmanlık duymadan ayrılabilirdik.

Bunun yerine Julianna çok inatçıydı, ona verdiğim hediyeyi kabul etmek istemiyordu. Evet, sözümü tutmadım ama bu onun iyiliği içindi. Ona yardım ettiğime inanmasaydım bunu yapmazdım.

Başımı sikimin üzerine eğiyorum ve sert uzunluğumun üzerine tükürüyorum. Yumruğumu sıkarken geçici kayganlaştırıcı hızımı artırıyor. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde çalıştırıyorum, bunun çabasıyla homurdanıyorum. Taşaklarım sıklaşıyor ve sikimin dibindeki basınç patlayacak kadar artıyor.

"Tanrım, bebeğim."

Julianna'nın kokusunu son bir kez derin derin içime çektiğimde tüm bedenim geriliyor ve ayaklarımın pençeleri yere saplanıyor. Tişörtü sikime götürmek için hızla hareket ediyorum ve sertçe boşalıyorum. Yükümü kumaşa boşaltırken boğuk bir inilti çıkarıyorum ve ona ait sahip olduğum son parçayı işaretliyorum. Amından döl damlamasını izlemekle kıyaslandığında boş bir zevk ama alabileceğimi alıyorum.

İçimde kalan son şeyi de tişörtün içine dökerken bedenim kendi üzerine çöküyor. Toparlayıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum, bakamıyorum bile.

Sıcak, puslu bir ertesi gün ışığı yok. Sadece yedi yüz yıl boyunca kardeşlerimden ve Pull'dan daha fazlasına ihtiyaç duymadan yaşadığımı fark ettim, ama şimdi, birkaç gün içinde Julianna bana bu varoluşun ne kadar yalnız olduğunu fark ettirdi.

Tişört yıkansa bile her zaman onun gibi kokacaktır. Onu yok etmek zorundayım.

ChapTer
SIXTeen

TI TAN

"W O burada mı?" Adının ağzımdan çıkmasına izin vermeyerek soruyu gıcırdatıyorum. Boğazımın arkasındaki boğuk hissi, o an aklıma gelen Kadının anısı, tüm hafta boyunca vakit bulamadığım bir dikkat dağıtıcı.

"Yediye kadar burada olacağını söyledi." Eden asansör kapısının önünde dar daireler çizerek yürürken telefonunu kontrol ediyor.

"Saat yedi on beş." Parmağımdaki zümrüt yüzüğü çevirerek çatı katının girişini adımlıyorum. Gargoyle formum, glamoured formumun altında kaşınıyor ve yüzüğü koparmamak için mücadele ediyorum.

"Her şey yolunda mı patron?" Rook kütüphaneden içeri giriyor, araba anahtarları göz alıcı insan ellerinde, Drusila ve Violet yanında. "Bok gibi görünüyorsun."

Boğazımdan uyarıcı bir hırıltı yükseliyor. Eden birkaç küçük adım geri atıyor ve cadılar başlarını bana doğru çeviriyorlar.

"Bütün hafta böyle miydi?" Drusila Rook'a dönerek soruyor.

"Koridordaki Vermeer'de bir delik açtı-" "Küçük tablolarından biriydi," diye ısırdım.

Rook yanıma geliyor ve Eden ile benim arama giriyor. İnsan formundayken benden epey kısaydı ama bu gece fısıldadığı tehditle bunu telafi ediyor. "Eden'ı korkutuyorsun."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Göz ucuyla Eden'ı izliyorum. Yüzü rahatlamış ama tabletinin kenarını biraz fazla sıkı tutuyor.

"Bir daha olmayacak." Rook'a sertçe başımı sallıyorum ve vücudunun gevşemesini izliyorum. Eden'dan daha sonra özür dileyeceğim. O da

kardeşliğin yanında asla korkmamalı.

Sessizlik çok uzadığında Eden zayıf bir sesle, "Jules trafiğe takılmış olabilir," dedi. "101. Yol günün bu saatinde tıkanır."

Julianna'yı balkonunda izlediğim o günden sonra bir daha geri dönmedim. Bu geceki açılış için onu dairesinden almama izin vermeyi kesinlikle reddetti. Dredd tüm hafta boyunca onu izledi ve bu gece şehirde dolaşırken gökyüzünden onu gözlüyor. Cep telefonumu kontrol ediyorum ve Dredd'in mesajı zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

"Geç çıktı."

Julianna'nın itaatsizliği için binlerce farklı ceza aklımdan geçiyor, hepsi de kışının kızarması ve güzel gözyaşları kucağıma düşerken ağzının sikimin üzerinde olmasıyla sona eriyor.

Bu düşünceyi kafamdan çabucak silkeliyorum ve aletimin takım elbise pantolonumun düz ön kısmına yaptığı ani sarsıntıyı görmezden geliyorum.

Asansörün ışığı yandığında Eden, "Bu o olmalı," diye haykırır.

Drusila aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimdeki küçük deri büzgülü çantayı okşuyor. "Unutma, içindekileri kasanın tabanına ve kilit mekanizmasının üzerine dök. Bir dakika bekle, açılacaktır."

"Evet, anladım." Rook'a dönüyorum. "İhtiyacın olan şey sende mi?" Rook başını sallıyor, cebinden benzer bir deri çanta çıkarıyor, cadılar meclisinin yarattığı bir başka büyü birkaç dakika boyunca çatı katında elektronik.

"Sadece bir blok içinde sinyali olan her şeyi yok edecek basit bir büyü. Merkür gerileme döneminde, bu yüzden bugün özellikle güçlü olacak," diyor Violet gururlu bir sırıtışla.

Rook araya girerek, "Yani bir kez ayarladığımda artık iletişim kuramayacağız," diyor.

Başımı sallıyorum. Knox zaten binanın karşısındaki bir çatıda konuşlanmış durumda. Dredd yakında ona katılacak ve

Kulaklığımla bağlandım. Stiel bilgisayarının başında, Maximus'a dair herhangi bir ipucu için güvenlik kameralarını izliyor. Operasyonu başlattığımda, Keystone'u geri almak sadece birkaç dakika sürecek, ancak bu dakikalar yedekleme için kolay bir bağlantıdan yoksun olacağım.

"Güzel. Tek bir insan bile olanlardan haberdar olmadan girip çıkmamızı istiyorum." Drusila'nın büyü çantasını cebime yerleştiriyorum. Bruder Güvenlik bundan çok daha zor ve karmaşık işlerde çalıştı, bu yüzden bu nispeten hızlı ve acısız olmalı.

atı katına ulaşan asansörün kapılarının dikişine odaklanıyorum. Göğsümde, cazibemin altından bana dokunan yumuşak ellerin sıcak hissiyle arpılıyorum.

Kapılar açılırken göğsümde vahşi bir kükreme yükseliyor. Julianna'nın üzerinde kalçalarını sıkıca saran, beline kadar inen ve dolgun göğüslerini saran altın rengi bir elbise var. Bronzlaşmış uzun bacakları kalçasının yukarısında açıkta kalıyor ve buna uygun askılı altın rengi ayakkabılar giyiyor. Bunlar onun için setiklerim değil. Bakışlarım sonunda onunkilere kilitlendiğinde, yıkıcı bir sırtış sergiliyor ve giydiği her şeyin bana rağmen olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Beni test etme, bebeğim.

"Geç kaldın." Kaşlarımı atıyorum ve asla veremeyeceğim bir cezaya birkaç şaplak daha ekliyorum.

"Buradayım," diyor sertçe ve Eden'a sarılıyor. "Seninle Freddy's'de buluşabileceğimi söylemiştim."

Kahverengi gözleri Eden'a odaklanmış durumda.

"şimdi gidiyoruz." Talepkr bir of çektim.

Julianna'ya asansöre tekrar girmesi için işaret ediyorum. Acele etmiyor, ağır ağır içeri giriyor. Kalçalarını yavaşça, bilerek hareket ettiriyor, elbisesinin sırtını ve bronz teninin çıplaklığını gösteriyor. Omurgasında, kuyruk kemiğinin hemen üzerinde bir il var. Bunu ilk kez onu dizime yatırdığımda görmüştüm, tişrtm beline kadar yükselmişti. Pençelerim karıncalanıyor

cazibemden kurtulmam ve o hassas noktayı izlemem gerekiyor.

"Bu elbise benim için mi Freddy için mi?" Söyledim.

"Neden senin için olsun ki?" diye karşılık veriyor, yüzünü bana dönüyor ve göz hizamı yarım santimle kaçırıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, kuyruğumu boğazına dolamak ve onu bakışlarımla buluşmaya zorlamak istiyorum.

"Gidiyor muyuz?" Asansörün tırabzanlarına yaslanmış, soğukkanlı bir görüntü çiziyor ama ellerinin küçük altın çantasını gergin bir şekilde kavradığını görüyorum.

Rook ve ben onu takip ediyoruz.

Asansörle aşağı iniş buz gibiyse, Rook'un siyah cipinin arkasındaki kısa yolculuk da kutup gibi. Ondan ne beklediğimi bilmiyorum. Ona yardım ettiğim için bana teşekkür etmeyeceğini biliyorum. Gururu buna izin vermez. Ama o siren elbisesi içinde yanımda oturuyor, fantezilerimin her biri gibi kokuyor ve ben sadece haklı olduğumu kabul etmesini istiyorum.

Bunun yerine, arabadaki tek ses dışarıdaki trafiğin atmosferik korna ve bip sesleridir.

Freddy'nin binası olan metal ve cam dikdörtgene vardığımızda, girişteki sarma partisinden daha da gizli bir kurulum fark ediyorum. Lobinin içinde konuşlanmış iki koruma görebiliyorum. Aksi takdirde, Hollywood'un en büyük oyuncularının çalıntı eserlerini birkaç kat yukarıda sergilediklerini söylemenin bir yolu olmazdı.

Rook arabayı yavaşlattığı anda Julianna arabanın camından dışarı bakmak için yana kayıyor ve manikürlü eli kapının kolunda, kapıyı kendisi açmaya hazırlanıyor.

Boğazımdan sinirli bir hırıltı çıkıyor.

"Daha durmadan arabadan atlayacak kadar yanımda olmaya katlanamıyor musun gerçekten?" Sessiz bir tonda soruyorum, onun asansörden indiğini gördüğümde hissettiğim hararetli tutuş göğsümü dolduruyor. "Benimle konuşmayacak mısın bile?"

"İçeri girmek için benim varlığıma ihtiyacın var. Benim konuşmama ihtiyacın yok." Kapıya yaklaşıyor ve kapıyı açıyor.

bir inç.

"Bana bak." Ona uzanıyorum ama temas kuramıyorum.
"Bana bak, Julianna."

"Ne?" Bana ters ters bakıyor, kapı yarı açık, bir ayağı çoktan arabadan dışarı çıkmış.

"Her şeyi bitirmekte haklıydın. Dikkatimi dağıttın. Beni amacımdan uzaklaştırdın. Bunun sona ermesi gerekiyordu."

Bir kahkaha attı. Bu, olası anlaşmalar için sakladığı pratik kahkahası ya da sadece bir hafta önce gördüğüm özgür ve vahşi kahkahası değil. Hayır, kızgın ve sert.

"Sen her zaman doğruyu söylersin." Başını sallıyor.
"Beni uyarmadığını söyleyemem. Tabii Richard'a saldırmaya karar verdiğinde bu işe yarayabilirdi."

"Benim olanla ilgilendiğimi söylemiştim. Ve sen de benimsin. Bunu kabul ettin." Sesimi alçaltmak ve canavarı kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum. "Ona yaptıklarım için bir özür istiyorsan, alamayacaksın. Yapılması gerekiyordu."

Yumruğu kapının kolunu sıkıyor, böylece Rook diğer tarafa geldiğinde kapıyı tamamen açmakta zorlanıyor.

"Davayı düşürdüler mi, Julianna?"

Bakışlarımı kaçırıyor ve cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Avukatıyla yaptığı konuşmayı duyduktan sonra Stiel'e davasının gidişatını takip ettirdim. Biraz zaman alacak ama parasını alacak.

"Oraya çıktığımız anda, kendi başınasın." Arabadan ite kaka çıkıyor ve ben çıkmaya başlamadan önce ön kapıya kadar yolu yarılarmış oluyor. Ona yardım ettiği için Rook'a teşekkür etmek için arkasına baktığında kahverengi gözleri ıslaklıkla parlıyor.

F Reddy bunun daha özel bir davet olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Asansör kapıları çatı katında açıldığında, mekanın sarma partisinden ne kadar farklı kurulduğunu hemen fark ediyorum. Burada Partide yüzlerce kişi vardı, tahminimce burada seksen ya da doksan kişi bulunuyor. Daha önce duvarlardaki sanat eserleri ve ortadaki ordövr masası dışında boş olan mekanda şimdi kardeşliğin çatı katındakilere benzer kaideler yer alıyor. Oda loş ve her bir kaideye bir spot ışığı odaklanmış durumda. Her birinin üzerinde mükemmel bir açıyla camla kaplı çalıntı bir kalıntı ya da obje duruyor.

Odanın sol tarafına küçük bir platform kurulmuş, arkasında bir podyum ve yükseltilmiş bir sehpa bulunmaktadır. Standın üzerine büyük bir siyah kumaş parçası örtülmüştür ve garip şeklinden antik gümüş tören kabının altında, açılmaya hazır olduğu anlaşılmaktadır.

Odaya bakıyorum ve binlerce yıllık çalıntı sanat ve kültürün enkazını görüyorum, hepsi de hiçbirisiyle bağlantısı olmayan bir adamın elinde. Keystone'un kardeşlerim ve benim üzerimdeki etkisi neyse, bu eşyalar da asıl sahipleri üzerinde aynı etkiye sahip olabilir ve benim olanı geri alamazsam nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

"Hayatım, Starfire, başardın." Freddy yandan yaklaşıp kolunu Julianna'nın omzuna doluyor.

Boğazımın arkasında alçak ve ani bir hırıltı yükseliyor.

"Tabii ki istedim. Sen istedin, nasıl reddedebilirdim ki?"

Kıkırdıyor, yüzünde kolay bir gülümseme var ve sanki tek bir gün bile endişelenmedi.

Bana dönüp bakmıyor. Sadece dönüyor ve onu nereye götürüyorsa onunla birlikte yürüyor.

Julianna'nın gelişinden beri göğsümü terk etmeyen yumuşak sıcaklık güçleniyor, kaburgalarımın arasında nabız gibi atıyor ve bir hırıltı daha çıkarıyor. Onu bastırıyorum. Bu en iyisi. O benim partiye giriş kartım ve şimdi de ev sahibinin dikkatini dağıtıyor.

Daha iyi olamazdı.

Yakında şeker babaya ihtiyacı kalmayacak ama bu bir tane aramayacağı anlamına gelmiyor. Julianna'nın varlığı beni Keystone'dan ne kadar uzaklaştırmış olursa olsun, o istediği şeker babayı hak ediyor.

"Var mısın?" Dredd kulaklığımdan söylüyor.

"Evet." Gözlerimi Julianna'nın belindeki çilden ayırırken zorlukla yutkunuyorum.

Dredd, Knox ve Rook sokağın karşısındaki çatıdaki konumlarından beni ve konukları büyük cam pencerelerden görebiliyorlar. Maximus'un gece gökyüzünde gizleneceğini biliyoruz ve Keystone'u geri çalmaya hazırlandığımız kadar ona karşı da hazırlıklıyız.

Hayır daha uzun izleme Julianna'nın Daire,
I Bu geceye kadar her gün batımından gün
doğumuna kadar asi gargoyle'a dair herhangi bir ipucu
arayarak geçirdim. Bazı anlarda onu hissettiğime emin
oluyordum ama hissettiğim kadar çabuk kayboluyordu.
Malibu kayalıklarındaki mağaralarımızdan biri onu tutmak
ve sorgulamak için kullanılmaya hazır. Düşüşten sağ
kurtulan tek kişinin o olup olmadığını ve Keystone için
şimdi ve yüzyıllar önceki planlarının ne olduğunu bilmem
gerekiyor.

Seyrek kalabalığın arasından ilerliyorum. Kimse bana bakmıyor. Freddy ve yeni ilgisi Julianna'nın izlerini takip etmekle meşguller. Geçen haftaki partiden birkaç kişinin kaidelerin etrafında toplandığını fark ediyorum. Harris'in burada olması gerekiyordu ama onu göremiyorum. Onun iyiliği için, umarım uyarımı hatırlar ve mesafesini korur.

Her bir kaidenin yanından geçerken yürüyüşümü yavaşlatıyor, içinde ne olduğunu teyit etmek için konukların başlarının üzerinden bakıyorum. Freddy Anahtar Taşı'nın sergilenmeyeceği konusunda kararlıydı ama emin olmalıydım. Mücevherlerle kaplı eşyalar ve yaldızlı emanetlerle kıyaslandığında, Anahtar Taşı hiç de etkileyici olmayan bir eser olurdu.

Planımız basit. Julianna beni içeri soktuğuna göre, tek yapmam gereken tören aracının açılmasını beklemek. Konukların ve daha da önemlisi güvenlik görevlilerinin dikkati Freddy'nin nerede olacağına odaklanacak.

onları yönlendir. Benim emrimle Knox, muhafızı merdivenden çekecek kadar dikkat dağıtacak. Sonra binanın çatısına uçacak olan Rook, Violet'in büyüünü başlatacak ve bana yukarı çıkıp kasanın kilidini sihirli bir şekilde açıp taşı almam için beş dakika verecek. Garip hızımla bu süre işi halletmek için fazlasıyla yeterli olacaktır. Sonra Julianna'yı da yanıma alıp gideceğim.

Hâlâ benimle gitmek istiyorsa tabii.

Göz ucuyla Julianna'yı yakalıyorum, altın rengi elbisesi loş ışıktaki parlıyor. Göğsümdeki sıcaklık kollarıma ve karnıma doğru yayılıyor. Freddy onun yanında, diğer yanında da yeni bir hayranı, sarı saçlı bir adam. Paket partiden hatırladığım biri değil. Yakın ama dokunmuyor. Adamın söylediği bir şeye gülüyor, ama bu onun alıştırma gülüşlerinden birine benziyor. Adam ona gülümsüyor, elindeki dolu şampanya kadehini sıkıca tutuyor.

Julianna'nın sırtı bana dönük, Freddy'nin eli elbisenin alt kısmında. Bana bakmıyor ama odada tam olarak nerede olduğumu bildiğini biliyorum. Muhtemelen odadaki her önemli kişinin nerede olduğunu ve sergilenen her eşyanın değerini de biliyor.

Kız bebek çok zeki.

Odada çalışırken sırtındaki ince kasların ve kemiklerin altın rengi elbisenin içinde sıvı gibi hareket edişini izliyorum. Sarışın adam ona bir şeyler söylüyor ama ben kaçırıyorum, kolundaki eli dikkatimi dağıtıyor. Omuzları bir an için sertleşiyor ama sonra adamın avucuna doğru eğiliyor.

Dredd'in sesini kulağımda duyana kadar alçak bir gümbürtü çıkardığımı fark etmedim.

"İnsanları korkutmayın."

Gözlerim hala onun üzerinde, derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Adamın kolunu sıkıyor. Elini bırakmıyor. Elinde içki olan bir kadın geliyor ve Julianna elini bırakıyor.

sadece sunucuya yaklaşmak ve kulağına fısıldamak için. Kadın önce güler, sonra kızarır.

Julianna bal rengi saçlarını omzunun üzerinden atarak boynunun uzun bir tarafını ortaya çıkarıyor. Yüzünü yana çevirip omzuna bakıyor, sanki üzerine bir toz zerresi düşecekmiş de onu fırçalaması gerekiyormuş gibi. Ama toz yok ve omzuna da odaklanmıyor. Onun yerine bakışları bana kayıyor ve dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemenin en hafif ipucuyla kıvrılıyor.

Julianna bana göz kırpmıyor.

Bana göz kırpmıyor.

Bebeğim, seni elime alır almaz kışın çiğ kalacak. İçimde dolaşan sıcaklık ateşli bir aleve dönüşüyor ve onun yumuşak dallarının göğsümü sıktığını hissediyorum.

Kendi zalim sırtışımla ona doğru bir adım atıyorum ve gülümsemesi kayboluyor. Düşünmeden hareket ediyorum, kalabalığın içinde ilerliyorum, insanları dirsekleyerek ve iterek yolumdan çekiyorum. Ben görevdeki bir canavarım. Ama odanın ortasına geldiğimde nerede olduğumu fark ediyorum ve hemen duruyorum. Kasanın altındayım. Keystone'un tam altındayım ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Hayır, hiçbir şey yok. Julianna'yı, dokunuşunu, sıcaklığını hissediyorum ama Keystone'u çekemiyorum.

Hiç hissetmedim. Ne geldiğimde, ne asansörde, ne de çatı katına girdiğimde. Nasıl fark etmedim? Hissedecek kadar yaklaştığım anda gücü beni kasanın altındaki bu noktaya sürüklemeliydi, tıpkı paket partide yaptığı gibi. Şu anda bile çaresizliğinin Keystone'a gitmekten başka bir şey yapma isteğini yok ettiğini hissetmeliydim ama tek hissettiğim o.

"Ne oldu?" Dredd kulağına soruyor.

"Keystone," diye cevap verdim. "Hissediyor musun?"

"Elbette. Tıpkı geçen seferki gibi. Sokağın karşısındayım ve sanki Çekme göğsümden kopacakmış gibi."

"Yani hareket etmedi mi?"

"Hayır. Pull'un sana taşındığını mı söylüyor?"

"Hayır... hayır. Bu iş riske atılamayacak kadar önemli," diye kararlılıkla cevap veriyorum, kardeşimi telaşlandırmak istemiyorum. Endişe nabzımı hızlandırıyor, ama bunun Pull'daki anlık bir atlama olması gerektiğini biliyorum.

Anlık olmalı, diye karar verdim. Başka bir şey düşünülemez kadar tuhaf.

Bu yeni his, onun narin teni ve benimkine değen sıcak nefesi gibi hissettiren bu his, Keystone'un çağrısını bastırıyor. Bunu bana Julianna yapıyor.

Freddy'nin ona yaltaklanmasını izlerken yerimde kök salıyorum. Daha önce ona dokunmuş olan sarışın adam, kanı koklayan bir kurt gibi odanın içinde onun hareketlerini takip ediyor.

Freddy elinde bir pano olan profesyonel giyimli bir kadınla konuşmak için Julianna'dan uzaklaşır. Kadın hemen siyahlar giymiş birkaç çalışana daha dönüyor ve onlar da odanın dört bir köşesine koşuşturuyor. Ses kalabalığı arasında odaklanmak zor, ama etkinliğin yakında başlayacağını anlamaya yetecek kadarını anlıyorum.

Güzel. Hadi şu işi bitirelim. Anahtar Taşı elime geçtiğinde, Çekme geri dönecek ve her şey yoluna girecek.

"Rook, yerinde misin?" Kulaklığıma gizlice soruyorum.

"Evet patron," diye onaylıyor

Rook. "Knox?"

"Hazır ve dikkat dağıtmak için yapılmış" diye onaylıyor.

Freddy'nin sonunda Julianna'nın yanından ayrılışını izlerken insan bedenim rahatlıyor. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok ama hain bedenim henüz bunu idrak edemiyor ve hâlâ göğsümde onun dokunuşunu hissediyorum. Yoldan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyor, ama bir yudum alamadan sarışın hayranı gölgelerden içeri dalıyor. Kendi anını bekliyordu. Ona bir şeyler söylerken iri gövdesi önümü kesiyor ama yine kalabalığın arasında kayboluyor.

Göğsümdeki alev daha sıcak yanıyor ve sıkılı yumrukları bana vuruyor gibi hissettiriyor, almam için yalvarıyor

Julianna'nın korkusunun kokusunu içime çekerken harekete geçiyorum. Topuklarının taş zeminde şıyrıdadığını duyuyorum. Ona dokunmuyor, ama dokunacakmış gibi ellerini kaldırdığını görüyorum.

Bu gece tek başına olmaya kararlı olan oydu. Başa çıkabilir.

Bu his bana tıpkı paket partisinde olduğu gibi onun peşinden gitme seçeneği sunuyor ama ben bunu kullanmıyorum. Yine de yumruklarım sıkılaşıyor ve pençelerimin derime batma hissini özlüyorum.

Adamın uzandığı yerden sıyrılıp hızla odanın diğer tarafına yöneliyor ve göğsüm rahatlıyor. Tam podyuma çıkmak üzereyken Freddy'nin yanına koşuyor.

Yardım için, farkındayım. Yardım için Freddy'ye gitti, bana değil. Onu koruyacağımı söyledim. Bana gelmeliydi.

Öfke alevleniyor ve içimdeki ağırlık göğsümün ötesine geçerek tüm vücudumu kaplıyor.

Freddy kolunu onun omzuna doluyor ve kalabalığın arasından ona rehberlik ediyor. Onu ikinci katın merdivenlerine doğru yönlendirmesini izlerken kaşlarımı çatıyorum. Kalabalığa dönüp sarışın adamı arıyorum ama bulamıyorum.

"Neler oluyor?" Dredd soruyor.

Diğer binanın çatısından çok şey görebiliyor ama Julianna'nın odanın karşısındaki ilerleyişini izlediğinden şüpheliyim.

"Freddy Julianna'yı yukarı çıkardı."

Merdivenlerin dibindeki nöbetçinin geçmelerine izin vermek için kenara çekilmesini izliyorum. Önce Julianna yukarı çıkıyor ve Freddy onu takip ederken kışını izliyor.

"Oraya çıkmam lazım. O bunu biliyor." Julianna'ya asla veremeyeceğim bir ceza daha.

Göğüs kafesimin arkasındaki yumruğunun gümbürtüsü, ezici bir kayıp duygusu yakıcı sıcaklıkla karışırken daha da sertleşiyor. Birbirlerine karışıyorlar, ta ki hissettiğim tek şey ihtiyaç olana kadar, tam olarak ne için olduğundan artık emin değilim, ama bunun Keystone olmadığını biliyorum.

ChapTer
SeVenTeen

JULES

F Reddy beni ikinci kata ve büyük bir ofis ya da kütüphane gibi görünen bir yerin ortasındaki küçük kanepeye götürüyor.

Beni buraya, Titan'ın kasanın olduğunu söylediği yere bu kadar yakın bir yere götürmesini beklemiyordum ama partide beni sosyal açıdan beceriksiz bir köpek yavrusu gibi takip eden o adamdan uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

Titan da pek iyi değildi, sanki onu bu etkinliğe sokanın Freddy'nin bana olan ilgisi olduğunu bilmiyormuş gibi bana ters ters bakıyordu.

Her şeyi bitirmekte haklıydın, Julianna. Dikkatimi dağıttın. Beni amacımdan uzaklaştırdın.

Titan'ın sözlerine acı bir kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırıyorum. Bu geceye kadar onun dikkatini bilerek hiç dağıtmamıştım. Titan'ın gözlerinin üzerimde olduğu her anın tadını çıkarıyor, kalçalarımı sallıyor ve diğer konuklarla flört ediyordum.

Bu olayı mümkün olduğunca medeni bir şekilde atlatmaya hazırdım. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirecektim. Ama sonra cipin arkasında, pişmanlık duymadığını açıkça gösterdi. Anlamamıştı. Uzun süre boyunca sahip olduğum tek şey gururdu. Gurur ve bir gün annemi ve Richard'ı haksız çıkaracağıma olan inancım. Başarımla tamamen bana ait olacaktı. Ve Titan o anı benden aldı.

Onun yardımı olmadan kendi paramı bile geri alamadığımı hatırladıkça, utanç karnımda dönüyor ve gecenin rahatsızlığıyla karışıyor.

"Nasılsın hayatım?" Freddy bana küçük barında doldurduğu koyu renkli likörden bir bardak uzatıyor ve bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim. Orası çok bunaltıcıydı." Küçük bir yudum alıyorum.

Tasarımcı takım elbiseli ve sarı saçlı adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden Freddy'nin iyi bir arkadaşı olma ihtimaline karşı onu kızdırma riskini göze alamazdım.

Kendini hiç tanıtmadı ve Titan izlerken onunla konuşsam da onu yönlendirmedim. Onu geride bıraktığımı düşünerek farklı bir misafir grubuna her geçtiğimde, arkamı döndüğümde onu birkaç santim ötede buluyordum.

"Bunu duyduğuma sevindim." Freddy gülümsüyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Blair Starfire'in etkinliğimi terk etmek için acele etmesine izin veremem. Birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başladık."

Gülümsüyorum ama flörtüne karşılık vermiyorum. Freddy beni kısa ömürlü karakterimden daha fazlası olarak göremiyor gibi görünüyor.

"Biliyor musun, beni yalnız yakalamak için bir bahanen olmasına gerek yoktu. Size evlerimden herhangi birini özel olarak gezdirmekten mutluluk duyarım."

Eğer Freddy beni on sekiz yaşında galaksiler arası bir kaptan olarak görmüyorsa, aptal olduğumu düşünüyordur. Titan'ın amaçları için oynadım, ama Freddy'nin tüm parasına rağmen, bu geceden sonra dahil olmak istediğim biri değil.

"Bildiğim iyi oldu." Ağırlığımı ustaca ondan uzaklaştırırken derin, sakinleştirici bir nefes çekiyorum.

Alan neredeyse aşağıdaki kat kadar geniş ve açık, ancak duvarlar çıplaktı, sadece birkaç büyük grafik resim vardı, burada kitap rafları ve vitrinlerle kaplıydı. Aşağıdan gelen gürültüyü tamamen değil ama sinir sistemimi sakinleştirecek kadar azaltıyor.

Gitmeliyim. Titan benden istediğini aldı. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim, bu yüzden kalmam için bir sebep yok. Ben bir araçtım ve yararlılığımı yitirdim. Titan'ın Pull'u devralacak ve gittiğimi fark edeceğinden şüpheliyim.

Siyah takım elbiseli, beyaz eldivenli bir adam merdivenlerden çıktı ve Freddy'nin yanına gitti. Onu ve onun gibi giyinmiş birkaç kişiyi podyumun yanındaki eserlerle ilgilenirken görmüştüm. Eğildi ve kulağına bir

şeyler fısıldadı.

"Peki," diyor Freddy ve homurdanarak sandalyeden kalkıp büyük meşe masaya doğru ilerliyor. Elini dekoratif kenar boyunca kaydırır ve oyma çiçek desenine doğru iter gibi yapar. Ardından hemen odanın ortasındaki kitaplık sütununa doğru ilerler.

Raflarda bir terslik olduğunu düşünerek kaşlarımı çatıyorum ama sonra Freddy raflara uzanıyor. Rafların bir tarafı aslında şimdi kısmen aralık olan bir kapı. Kapıyı daha da açıyor ve içerideki kasanın metal cephesini ortaya çıkarıyor. Kilidin tuş takımındaki birkaç tuşa basar ve içeri adım atmadan önce kalın metal kapıyı sonuna kadar açar. Takım elbiseli adam birkaç adım geride sabırla bekliyor ve ben de içerideki bir rafta istiflenmiş birkaç eşyayı görebiliyorum. Belli etmemeye çalışıyorum ama kanepenin uzak tarafına kayarak

içeriye daha iyi bakabilirsin.

Gördüğümde neredeyse içkimi boğuyordum.

Keystone.

Dredd'in taslağını görmüştüm ama yine de ne kadar küçük olduğuna ve ne kadar sıradan göründüğüne şaşırdım. Titan ve kardeşliğinin ona ulaşmak için neden bu kadar çok şey yaptıklarını hayal etmek zor.

Ona yaklaşıyorum ve tek duyabildiğim Titan'ın kafamın içinde tekrar tekrar yinelenen sözleri oluyor.

Dikkatimi dağıttın. Beni amacımdan uzaklaştırdın.

Bunun bitmesi gerekiyordu.

Sanki bu taş parçasını almasını engelleyen bendim. Sanki benim isteklerime saygı göstermesini ve annemle Richard'a bakmaktan fazlasını yapmamasını bekleyen mantıksız kişi bendim.

On yıllık hukuk mücadelemi fiilen çözmüş olması önemli değil. Paranın bana ait olduğunu kanıtlamak için toplayabildiğim her kâğıt parçasını toplayan, geceleri geç saatlere kadar Gutierrez'le davanın üzerinden geçen, ona nasıl ödeme yapacağım ve başımı sokacak bir çatıya nasıl sahip olacağım konusunda endişelenen bendim. Hallediyordum. Halledebileceğimi kanıtlıyordum.

Lanet olsun, kibirli bir herif.

Freddy elinde küçük bir kadehle geri döner. Kadehi gelişigüzel tutmaktadır ama adamın eldivenli ellerine bıraktığında büyük bir dikkatle tutmaktadır. Siyah takım elbiseli adam merdivenlerden iner ama koşan bir muhafız tarafından geçilir.

"Bir sorunumuz var." Muhafız Freddy'nin yanında durmak için sıçradı.

"Ne oldu?" Freddy, dış raf kapısını arkasından sert bir tıkırtıyla iterek kapatıyor ve açık kasa kapısını ve Keystone'u görüş alanımdan gizliyor.

"Lobide sizi soran bir adam var."

"Kurtul ondan." Freddy elini umursamazca sallar. "Bu özel bir etkinlik."

"O bir... uh... ile..." Gardiyan bana hızlıca bir bakış attı ve sesi fısıltıya dönüştü, söylenenlerin sadece yarısını duyabiliyorum. "... ajan... sanat suçları ekibi... koleksiyonunuz... tören aracı..."

Freddy'nin yüzü değişmez ama vücudu gerilir.

Knox dikkat dağıtmaya başladı. Titan planını erkenden devreye soktu. Bunun için bir sebebi yok. Freddy yakında açılışı başlatacak. Ben onu çekene kadar başlamak üzereydi.

Titan planını benim yüzümden erkenden uygulamaya koydu. Çünkü Freddy ile yukarı yalnız çıktım.

Yol boyunca bana kızgındı ve hatta Keystone'a kıyasla onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi hatırlattı ve şimdi de kıskanmaya cüret ediyor.

Lanet olası aptal canavar.

"Ona asistanımla bir zaman ayarlamasını söyle," diyor Freddy, odada olduğumu unutmuş gibi kırılmış bir ses tonuyla.

Güvenlik görevlisi bunu yapmıyor ve ben de "... arama izniyle geri dönüyorum" sözlerini duymayı başarıyorum.

"Tamam... Tamam..." Freddy merdivenlere doğru adımlar atar, tepede durur ve kendisini takip eden muhafıza döner. "Bir objenin yanında olmayan tüm muhafızları topla ve benimle güvenlik ofisinde buluşmalarını sağla. Onu dışarı çıkarmalıyız."

Hemen lobiye. Hiçbir misafirin neler olup bittiğinden haberdar olmasını istemiyorum. Bu işi hızlı ve sessiz bir şekilde halledeceğiz."

Muhafız başını sallar ve merdivenlerden aşağı koşarlar.

Ve Keystone'un sadece bir gizli kapı uzakta olduğu bilinciyle baş başa kalıyorum.

Dikkatimi dağıttın. Beni amacımdan uzaklaştırdın.

Bir saatten kısa bir süre önce bunu söylemişti ve şimdi bahane olarak kullanacağı maço saçmalıkları yüzünden tüm planını değiştiriyor.

Ne yaptığımı fark edemedim ayağa kalkıp Freddy'nin ağır meşe masasına olan mesafeyi kapatıyorum. Elim, tıpkı onun yaptığını gördüğüm gibi aynı filigranlı tasarım boyunca kayıyor, işaret parmağım baskı altında yol veren çiçekli düğmeyi buluyor. Kitaplığın kapısının açıldığını duyuyorum.

Sadece iyice bakmak istiyorum. Hepsi bu. Bu yaygaranın ne olduğunu yakından görmek istiyorum.

Kilit açıldığında kitaplık kolayca açılıyor ve kısmen açık kasa kapısı ortaya çıkıyor. İçeri giriyorum ve hemen taba rengi taşı buluyorum. Kabaca üçgen şeklinde yontulmuş ve üzerinde özel bir şey olduğunu gösteren birkaç şifreli oyma var.

Onu ve kardeşlerini büyüleyen şey bu muydu? Titan'ın her kararını kontrol eden şey bu muydu?

Ona uzanıyorum, parmaklarımın ortasındaki kabaca oyulmuş bir spiralın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Taşın derinliklerine kazınmış ve bakışlarımı onun derinliğini izlerken buluyorum, merkeze doğru dönüp duruyor.

Titan's Pull böyle mi hissettiriyor? Merak ediyorum. Titan'ın sözlerinin aralıksız tekrarı beni nesneye yaklaştırırken kendi bedenimin kontrolünü kaybetmiş gibiyim.

Bunun bitmesi
gerekiyordu.

Bitirmemiz
gerekiyordu.

Sanki birlikte yatmayı öneren o değilmiş gibi söylemişti.

Sanki beni ağlatan ya da bana sarılıp benimle ilgileneceğini söyleyen o değilmiş gibi.

Senin bir babaya ihtiyacın var, Julianna.

Bu son düşünce utancı öfkeye dönüştürüyor, parmaklarım Keystone'un sert kenarının etrafında kıvrılırken tenimi karıncalandırıyor.

Titan'la paylaştığım her şeyi ve bana hissettirdiklerini düşündükçe yüzüm ısınıyor.

Keystone'u onu tutan ağır tel çerçeveden kaldırıyorum, ikinci katın hâlâ temiz olduğunu teyit etmek için başımı çeviriyorum.

Nabzım hızla atıyor. Titan'ın yanında kendimi güvende hissettim, korundum, daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde önemsendim. Gardımı indirdim. Güvenebileceğim biriydi, ama bir kez daha kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimi kanıtladı.

Keystone'u altın çantama soktum.

Kontrol, güçlü ve her şeyi tüketen, içimden geçiyor. Beni ayağa kaldırıyor ve vücudumdaki her kasta adrenalini salgılatıyor. Bu his çok doğru, çok mükemmel, tıpkı Richard'dan kalemi ilk çaldığım zamanki gibi.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sürekli bir gümbürtü gibi. Nefesim sık ve zar zor kontrol altında. Merdivenlere doğru ilerliyorum ve Titan'ın çok istediği bir şeyin elimde olmasının verdiği heyecanla yavaşça aşağı iniyorum.

Kalabalığın arasından ilerlerken yüzümü hareketsizlik maskesine zorluyorum.

Ben sadece biraz temiz havaya ihtiyacı olan bir kadını, diye düşünüyorum hevesli çiftlerin arasından geçerken ve sonra bitişik bir odanın kapısında bir grup muhafızla çevrili olarak görebildiğim Freddy.

Kalabalığın meşgul ve dikkatinin dağınık olduğunu biliyorum ama yemin ederim birinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Titan'ı aramak için etrafımda dönüyorum ama kimsenin bana bakmadığını görüyorum. Bütün gece böyleydi. Sırtımda gözler hissettim. Eğer Freddy ya da sarışın adam doğrudan yanımda değilse, Titan'ın bana dik dik baktığından emindim.

Asansörün düğmesine birkaç kez basıp daha hızlı hareket etmesini sağlıyorum. Geldiğinde asansöre bindim ve içeri girerken hemen kapıyı kapatma düğmesine bastım. Kapanan kapıdan manzaram

Kapı, spreyci bronzlaşmış, kıvrak vücutların birbirine karıştığı bir karmaşa. Titan'ı görmüyorum ama yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Sokağa vardığımda, beni Keystone'u yakalamaya iten enerji ve adrenalin azalıyordu.

Az önce yaptığım şeyin gerçekliği zihnimin sınırlarında dolaşıyor ama bunu düşünmeme izin veremiyorum. Aptalcaydı, aptaldım, ama parçayı kaptığımda içimde filizlenen küçük, hevesli duyguyu körüklüyorum. Titan her an bana hissettirdiklerinin aynısını hissediyor olacak - güçsüz.

Hava karanlık ve her zaman olduğu gibi şehrin bu kısmı arabalarla dolu ama yayalar yok. Kapalı gökyüzü de yardımcı olmuyor, daha fazla insanı içeride tutuyor. Bir araç çağırmadan önce birkaç blok uzaklaşmam gerekiyor.

Köşeyi dönüyorum ve bir adamın iri cüssesiyle temas ediyorum. Sert göğsünden geri sığıyorum, ayaklarımı altına almak için kaldırıma bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum yere doğru ve sonra özrümü yutarak başımı kaldırıyorum.

Partideki sarışın adam. "Ver onu bana," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum, geriye doğru sendeliyorum. "Ne?"

Ona geniş bir alan bırakarak yanından geçmeye başladım. Ben etrafında dolanırken o olduğu yerde duruyor, sadece bana doğru dönüyor. İçimden bir ses ona sırtımı dönmemem gerektiğini söylüyor, bu yüzden diğer tarafına geçtiğimde geriye doğru yürüyorum.

"Keystone."

İkinci katta yalnızdım. Kimse beni görmemeliydi. Keystone'un bende olduğunu bilmesine imkan yok. İfademi nötr tutuyorum.

"Freddy'nin herhangi bir parçasını arıyorsanız, hepsi orada."

Binayı işaret ediyorum, adamın dikkatini benden uzaklaştırmak için her şeyi yapmak istiyorum. Yemi yutmadı ve

Ne yapmayı planladığımdan emin değilim.

Kaçmak mı?

Topuklularımı çıkarıp koşmaya başlamam için gereken sürede, kesinlikle arkasını döner ve beni yakalar.

Çelik gibi bakışları yavaşça hareketlerimi takip ediyor. Gözlerini daha önce fark etmemiştim. Gri gözleri, gri, beyaz ve siyah gözleri.

"Stiel?" Sadece Titan ve Rook'un yüzüklerini kullandığını görmüştüm ama bu adam kardeşlikten biri gibi hissettirmiyor. "Dredd? Knox?"

Bakışlarım önce sağ, sonra sol ellerine yöneliyor ve onu görüyorum, yakut bir yüzük, büyük ve kare kesimli, Titan'ın ya da kardeşlerinkinin ikizi değil, ama ne olduğunu bilecek kadar yakın.

"Tüm kardeşliğin burada olduğunu bilmek güzel. Ama ben arkadaşlarınızdan biri değilim."

"Maximus?" Sertçe yutkunuyorum, neredeyse topuklarımın üzerinde takılıp düşüyordum. Çantamı biraz daha yaklaşıtıyorum, Keystone'un pürüzlü kenarlarını hissetmek için elimi içine daldırıyorum.

Maximus kardeşliğin evini yok etmişti. Ona ne kadar kızgın olsam da, Anahtar Taşı'nı Titan'ı cezalandırmak için aldım, tüm kardeşliği değil. Bu gargoyle'un onu almasına izin verilemez.

"Sana benden bahsettiler mi?" Gülümsediğinde, dişlerini görmediğime şaşıyorum.

Bu gargoyle bir taş için evini yok etti. Bunun için öldürmeye hazırdı. Aynısını bana yapmayacağını düşünmem için hiçbir sebep yok.

"Ver onu bana, Julianna."

Gerçek ismim Titan'dan başka kimsenin ağzında kulağa yanlış geliyor ve şoka girmeden önce neredeyse onu düzeltiyorum. Bu dürtüyü görmezden gelecek kadar akıllıyım ve bunun yerine tökezleyerek geri çekilirken belli belirsiz bir inkâr kekeliyorum.

Köşeye varmak üzereyim ve bir blok ötede bir park yeri görüyorum. Birkaç araba girip çıkıyor ve ben dua ediyorum.

İçeride bir park görevlisi var. Titan, Gariplerin kendilerini kasıtlı olarak insanlara maruz bırakmadıklarını açıkça belirtti. Belki, sadece belki, otoparka gidersem, Maximus'u caydırmak için yakınlarda yeterince insan olur.

Tökezliyorum, topuklarımdan kayıyorum, biri, sonra diğeri. Bunu bir kaza gibi gösteriyorum, sanki adamdan o kadar korkmuşum ki topuklu ayakkabılarımla tökezliyorum, ki bunu yapmak kolay çünkü gözlerim kocaman, nefesim kısa ve sığ, kaslarım gergin. Yanlış bir hareket yapmaya cüret edersem olacıklardan çok korkuyorum.

"Onu bana ver," diye tekrarlıyor, bu kez sözlerinden daha emin.

Bana doğru adım atmıyor. Sadece yüzüklü elini uzatıyor. Kasvetli ışıktaki taşın koyu kırmızısı, karlı bir tarladaki kan damlası gibi parlıyor.

Bundan hemen kurtulmalıyım.

Çantama, içindeki telefonumu tutan elime bakarken içimde adrenalin dolaşıyor. Gözlerim oyalanıyor, bakışıma bir amaç ve ağırlık veriyor. Göz ucuyla dikkatinin yüzümden çantama kaydığını izliyorum.

Güzel.

Sadece bir an, Maximus'un dikkatini dağıtacak bir saniyeye ihtiyacım var, sonra kaçabilirim. Bakışlarımın çantama düşmesine izin veriyorum, sonra sokağın etrafında dolanıp tekrar ona dönüyorum. Elim çantanın içindeyken dikkati tamamen ona kaymış durumda. Eğer doğru oynadıysam, Anahtar Taşı'nı tuttuğumu sanıyor. Başka nerede olabilir ki? Ceketsiz ve cepsiz dar bir elbise giyiyorum. Büyülü kalıntının olabileceği tek yer orası.

Bir blok ötedeki kırmızı ışıktaki birkaç araba gördüğümde hala geri geri gidiyordum.

"Beni yanlış anlama Julianna. Titan'ın kendini bir insanın kölesi olarak bulmasını eğlenceli buluyorum. Başka bir gün, başka bir zaman, bir şeyler yapabilirim.

ama bu senin kavgan değil. Bütün bunlar yüzünden incinmen için hiçbir sebep yok."

Yine bir başkasının ağzından çıkan ismim kulak zarlarımı tırmalıyor ama aklım Titan hakkında söylediklerine takılıyor.

"O benim esaretim altında değil. Ben onun için sadece bir araçtım," diye tükürdüm.

Maximus gülüyor. Alçak sesle ve kontrollü bir şekilde, taştan gözleri sadece bana daha yoğun bir şekilde odaklanıyor.

"Kendine bu şekilde yalan söylemen Keystone'u çalmanı sağladı mı?" Başını sallıyor. "Bir canavarın amacından saptırıldığını bilirim. O bakışı bilirim ve seni izlerken yüzünde görüyorum. Sen onunsun."

Bana doğru bir adım atıyor ve ben iki adım geri çekiliyorum. Zihnim ve bedenim ikiye bölünmüştü, biri kaçışımı planlamaya odaklanmıştı, diğeri Maximus'un sözlerine takılıp kalmıştı. Titan'ın bana olan arzusunu gözlerinde gördüğümü, beni önemsedini, bana güvendiğini hissettiğimi sanmıştım. Bildiğim her şeyin aksine, buna inanmayı çok istedim. Maximus'a inanmak için can atıyorum.

Ama bu canavarın söylediği hiçbir şeye inanamıyorum. Titan önceliklerinin kim ve ne olduğunu açıkça belirtti ve bu ben değildim.

Göz ucuyla kavşayı izliyorum.

"BEN... BEN..." Işıkların yeşile dönmesini ve arabaların yavaş yavaş hızlanmaya başlamasını izliyorum. Sadece dört ya da beş tane var, ama telefonu fırlatabilirim, sanki onun değerli taşıymış gibi görünmesini sağlayabilirsem ve en azından bir arabanın üzerinden alabilirsem, Maximus'un onu almak için sokağa girmek için arabaların tamamen geçmesini beklemesi gerekecek.

"Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece bana Keystone'u ver." "Eğer... eğer istiyorsan..." Sözlerimi uzatıyorum, bekliyorum.

Bekliyorum.

On iki yaşımdayken, televizyonda yayınlanan bir beyzbol filminde başrol oynuyordum. Okulun beyzbol takımına

girmek için erkek gibi davranmakla ilgiliydi. Soyunma odası sahneleri ve genel şamatalar vardı. O filmlerden biri değil.

Bugün ölecek olsam anma törenimde bahsedilecek filmler. Bununla birlikte, düzgün hızlı top atmayı bu şekilde öğrendim.

Arabalar yeterince yaklaştığında duruşumu belli belirsiz değiştiriyorum, sol ayağımı sağ baldırıma doğru hareket ettiriyorum ve telefonu sağ elimle kavrayarak görünmesini engelliyorum. İleri doğru büyük bir adım atıp kolumu geriye doğru kaldırıyorum. Fırlatmayı gerçekleştirdikten sonra, telefonu toplayabildiğim kadar büyük bir güçle havaya fırlatıyorum. Şekli garip ve bir beyzbol topu gibi hiç hareket etmiyor, ancak bıraktığımda, geçen bir arabanın ve belki bir diğerinin üzerinden geçiyor ve hızla giden tekerlekleri arasında kayboluyor.

Maximus'un tepkisi her neyse, koştüğüm için göremiyorum. Ama duyuyorum. Bir kükreme, yüksek ve insanlık dışı. Beni daha hızlı koşmaya teşvik ediyor, çıplak ayaklarım yerdeki her boş taşı ve çukuru yakalıyor gibi görünüyor. Acı odaklanmamı sağlıyor. Açık otoparkı görebiliyorum. Görevli hiçbir yerde yok.

Kahretsin.

Beni gerçek bir gargoyle'dan kurtarabileceğini düşündüğümünden değil ama Maximus en azından beni tanıkların önünde öldürmek istemezdi. Sanırım. Park görevlisinin varlığı bana biraz zaman kazandırabilirdi.

Tel çitin açıklığına ulaşıyorum. Çok yaklaştım. Arabalar birbirlerinin önüne park etmiş, birbirlerini engelliyorlar. Hâlâ görünürde bir insan yok.

Artık Maximus'u arkamda duymuyorum. Yine de daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum, engebeli zemin ve çukurlar ayaklarımı kesiyor. İki büyük cipin arasından kayıyorum, asfalta sert bir şekilde düşüyorum, çanta önce benimle birlikte yere çarpıyor. Taşların çatırdadığını duyuyorum. Keystone. Hasar var mı diye kontrol edecek vaktim yok. Yere çömeliyorum. Ortalık sakinleşene kadar bekleyeceğim, sonra da çatı katına çıkacağım, diye karar verdim. Eden orada olacak. O ne yapılacağını bilir.

Titan'ı cezalandırmak için Keystone'u aldım, ama Maximus buradayken, arzularımı tatmin etmek için başka bir yol bulmam gerekecek.

Karma.

Herhangi bir alarmı harekete geçirme ihtimaline karşı arabalara dokunmamaya dikkat ediyorum. Çantayı göğsümde tutarak sessiz ve hareketsiz kalıyorum. Duyduğum tek ses kendi nefes darlığım ve onu kontrol etmeye çalışıyorum, elimi çantanın içine sokuyorum ve Keystone'un sert köşeleriyle kendimi rahatlatıyorum. Taşa verilen hasar küçük ve sadece birkaç küçük parça kopmuş. Taşı saklamalıyım. Nefes alışım daha da yavaşlıyor ve başımı ciplerden birinin önünden uzatıyorum.

Kimseyi görmüyorum ama büyük bir vınlama duyuyorum ve hissediyorum, rüzgârın güçlü dalgası otoparkın içinden esiyor ve saçlarımı yüzüme savuruyor. Yer ağır bir darbeye sallanırken saçlarımı gözlerimden çekiyorum. Ve Maximus tam karşımdaydı.

O artık bir insan değil, Titan kadar iri bir gargoyle, kısa, sivri boynuzları yukarı doğru fırlıyor ve eşit derecede uzun pençeleriyle eşleşiyor. Kanatları Titan'ınkilerden daha kısa, gövdesine daha uygun ve vücudunun kıyaslandığında devasa görünmesini sağlıyor.

"Keystone'u bize ver dedim," diye kükrüyor, uzun dişlerinden tükürükler damlıyor.

Biz mi?

Ciplerin arasında tökezliyorum. Çantamı göğsüme bastırarak geriye doğru yere düşüyorum. Gözlerim çılgınca etrafı tarıyor. Saklanıp beklemek için yaptığım plan başlangıçta pek plan sayılmazdı ama yine de bir şeydi. Şimdi insanlar tarafından görölmekten hiç çekinmeyen ve muhtemelen birine zarar vermekten çekinmeyen bir canavar karşısında şansım yok. Burada beni kurtaracak kimse yok. ılgıklarını duyacak kimse bile yok. Karşı koyacak bir şey arıyorum, ama sonra pençesi bileğimi kavıyor ve beni araçların arasından çekip çıkarıyor.

ılgık atıyorum.

"Kendi isteğinizle mi teslim edeceksiniz?"

Maximus üst kollarımdan tutarak beni yere yapıştırıyor ve sertçe üzerime eğiliyor. Kemiklerimdeki morlukların çiçek açtığını hissedebiliyorum. Sıcak nefesi yanağımı ısıtıyor, Titan'dan çok daha fazla olan keskin dişleri boynumun hassas derisini sıyrıyor. Vücudu benimkini paranteze alıyor ve kollarının arasında tutsak kalıyorum.

Taşlar saçıma ve kafa derime batıyor. Beni kesiyorlarsa bile hissedemiyorum. Varlığımın her zerresi kollarımın üst kısmında hissettiğim acı tarafından tüketiliyor. Kemiklerim nasıl kırılmadı, bilmiyorum. Kurtulmaya çalışıyorum. Bacaklarımı cırparak taş ete tekme atıyorum ve acı içinde bağırıyorum.

Belki, sadece belki, eğer kollarımı serbest bırakabilirsem, onun altından kayabilir ve arabalardan birinin altına yuvarlanabilirim.

Bir arabayı kaldıramaz, değil mi?

"Nerede o?" diye hırlıyor, acımasız ve inatçı. "Onu almak için sana zarar vermeyeceğimizi düşünüyorsan, bil ki bizim olanı geri almak için her şeyi yaparız, seni konuşturmak için gerekiyorsa seni lime lime etmek de buna dahil."

İşte yine "biz" diyor.

Konuşmalıyım, konuşmalıyım, dikkatini dağıtacak her şeyi yapmalıyım, kendime daha fazla zaman kazandıracak her şeyi yapmalıyım. Kendimi ona sadece Keystone'u vermeye, önce kendimi düşünmeye ikna etmeye çalışıyorum. Hayatta kalmak için yapmam gerekenin bu olduğunu gençken öğrendim ve bu beni hiç yanıltmadı, öyleyse neden şimdi yapamıyorum?

Çünkü Titan ve adamlarının burası ve Kutsal Emanet Odası hakkında nasıl konuştuklarını görmüştüm. Oraya sadece diğerlerinden daha fazla sahip olmak istemiyorlardı, orası onların evi olduğu için kelimenin tam anlamıyla oraya bağlıydılar, oraya çekilmişlerdi. Bunun için yaratılmışlardı. Onlara ait olanı inkar edemem.

Titan'a kızgınım çünkü bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettirdi ve sonra anlaşmamıza sadık kaldı. Öfkemde haklıyım ama kardeşliğe bu acıyı yaşatamam.

"İyi o zaman. O zaman bunu zor yoldan yaparız," diyor Maximus gökyüzüne bakarken uğursuzca.

Bakışlarını takip ediyorum ve kalbim sıkışıyor.

Aman Tanrım.

"Biz "i şimdi anlıyorum.

Daha önce hiç görmediğim ve kesinlikle Titan'ın kardeşliğinin bir parçası olmayan iki gargoyle daha otoparkın yanındaki binanın tepesinde hazır bekliyor. Maximus kulaklarımı delen keskin bir ıslık çalıyor ve diğer gargoyleleri havaya fırlatıyor.

Onlar inerken nefesim kesiliyor.

Yere indiklerinde yer sarsılıyor, birkaç arabanın alarmı çalıyor. Bedenleri tüm ışığı kapatırken benim delici çığlığım da kakofoniye katılıyor.

CHAPTER
SEKİZİNCİ

Tİ TAN

T Yeni duyum, yeni Çekiş, ki buna artık sadece Çekiş diyebiliyorum, çünkü bu yeni duyum, zorlu tutuşun yerini tamamen almış gibi görünüyor.

Keystone, sarışın adamın Julianna'yı çatı katında takip etmesini izlerken umutsuz ve her şeyi tüketen bir şeye dönüşüyor. Yeterince uzaktaydı ve kalabalığın kabarmasıyla yeterince yavaşlamıştı ki, eğitimsiz bir göz için etkinliğin tadını çıkaran herhangi bir konuk gibi görünebilirdi. Birisi onun platformu çevreleyen gruba katıldığını düşünebilir.

Ama asansöre zamanında yetişemeyip Julianna'yı kaçırdığında, kapılar yüzüne kapandığında yüzündeki öfke ifadesini görüyorum.

"Titan," diyor Dredd. Kulağımdaki sesi, bu yeni Pull'un yakıcı gümbürtüsünün yanında bir arı vızıltısı gibi kalıyor.

Göğsüm ağrıyor, kollarım geriliyor ve gerçek formumun, çirkin pençelerimin, boynuzlarımın ve kuyruğumun büyüğü insan derime baskı yaptığını hissediyorum. Bedenim bu sahte kaptan kurtulmaya hazır, ama Julianna'ya olan bu yolculuk Keystone'a olan yolculuktan farklı. Daha önce olmayan bir seçim var. Gerçek formum serbest bırakılmak için yalvarıyor, ama gerçekten istediğim buysa onu zapt edebileceğimi biliyorum.

"Titan," diye tekrarlıyor Dredd. Bu kez fısıltısı aciliyetle sertleşiyor. "Jules, değil mi?"

"Duymak istemiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Dredd'in Julianna'yı kovmasını dinlemeye tahammül edemeyeceğim. Çatı katında güvende olduğunda bana istediği kadar bağırabilir.

Hâlâ havada asılı duran korkusunun kokusunu alıyorum. Sarışın adam elini asansörün metal kapısına vuruyor ve düğmeye basıyor.

Merdivenlere, kasaya ve Keystone'a giden yoluma bakıyorum. Rook ve Knox'u görevlerine erken yollamıştım. Rook her an çatı katının elektronik sistemlerini kesebilir ve Freddy ile adamlarının alt kattaki federal ajanla en iyi nasıl başa çıkabileceklerini tartıştıklarını duydum. Onu bir arka odaya taşıdılar ve ondan kurtulmanın en kolay yolunu bulmaya çalışıyorlar. Freddy'nin şansına, Knox sadece birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyor. Freddy için şanssızlık, Stiel'in yasadışı koleksiyonu hakkında bulabildiği her şey yetkili makamlara gönderilecek. Her ne kadar kusurlu olsa da, insan adaletiyle uğraşacak. Ama şu anda bunu düşünemem. Anahtar Taşı'nı almak için harekete geçeceksem, bunu kaos sona ermeden önce yapmalıyım.

Ama yerimde çakılı kaldım.

Hayır, sıkışmış değil, fark ettim. Ona geri itildim, her zaman ona. "Onu pencereden görebiliyorum Titan," diyor Dredd.

"Aşağı inmek için başka bir yol arıyor. Jules'u avlıyor."

"Nerede?" Kalabalığın içindeki adamı bulmak için döndüm.

Dredd'in Julianna'yı neden benim kadar yakından izlediğini sorguluyorum.

"Merdivenler," diyor Dredd çabucak.

"Teşekkür ederim, kardeşim." Sözcükleri zorlayarak söylüyorum çünkü çekişimdeki ani değişimi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Bu mümkün olmamalı. Tek bir amaca hizmet ediyorum: Garip'in kalıntılarını korumak. Ama onu o gece barda görmüştüm ve o zaman bile hissetmişim, onu koruma, şımartma, onun yanında olma ihtiyacını. Şimdi görebiliyorum ki birlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça daha da güçlenmiş, bağlılığımı benim için seçilmiş olandan benim seçtiğime doğru yavaşça kaydırmıştı.

"Ona bizim Keystone'a baktığımız gibi bakıyorsun, Titan," diye ekliyor Dredd. "Çekme seni ona götürüyor, değil mi?"

Görünüşe göre benim bilebileceğimden çok daha fazlasını anlıyor. "Onun peşinden gitmeliyim."

"Biliyorum."

Göğsümdeki ateş kükrüyor ve onun dokunuşunu kemiklerimde hissediyorum. Zihnim Dredd'in bakış açısındaki ani sismik değişimi yakalamaya vakit bulamadan ayaklarım hareket ediyor.

Julianna'yı bulacağım ve bulduğumda onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bu kararı verdikten sonra, dünyada istediğim tek şey bu olsa bile değiştiremem çünkü Julianna'nın güvende olduğunu görmeye, Keystone da dahil olmak üzere her şeyden daha çok ihtiyacım var.

Dredd'e daha fazlasını söylemeyi düşündüğümde asansöre giden yolu yarılamıştım.

"Kasayı izleyin. Gerekirse pozisyonunuzu değiştirin. Keystone'un hareket edip etmediğine bakın. Rook ve Knox'a neler olduğunu bildirin. Sana söz veriyorum, öyle ya da böyle onu alacağım. Bu bir yemin, Dredd. Bunu unutmayacağım."

"Biliyorum Titan. Şimdi-" Dredd'in sesi aniden kesilir. Rook, cadılar meclisinin büyüünü çatıya uyguladı.

Sarışın adam asansörün hemen solundaki bir kapıyı çekerek açıyor ve merdiven boşluğunu ortaya çıkarıyor. Hırlıyorum, garip ve gırtlaktan. Partideki insanlar Freddy'nin şu anki dramına odaklanmış durumda.

Hızla merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, kapıdan geçerken gözlerim adamın sırtında. Kalabalığın arasından ilerliyorum, gizliliğe verdiğim tek ödün odanın kenarlarına, hareket edecek daha az bedenin olduğu yerlere yapışmak.

Adam kapıyı kapatmaya başladı. Bana doğru dönerken farkında olmadan yavaşlıyorum, onu takip ettiğimi gizlemeye çalışıyorum. Gözleri, soluk mermer benekli gözleri, kalabalığın içinde beni arıyor ve kapı yavaşça kapanırken gülümsüyor.

Maximus.

Ortaya çıkacağından emindim ama peşinde olduğu şeyin Anahtar Taşı olduğundan ve cazibe büyüüne erişimi olmadığından da aynı derecede emindim. Belli ki yanlışmışım. Maximus bu gece bir planla geldi ve onu takip edişine bakılırsa

Plan Julianna. Aklıma gelen tek neden, kale düştüğünden beri bana olan öfkesini içinde tutması ve intikam fırsatını Julianna'da bulmuş olması.

Maximus'tan saniyeler sonra merdiven boşluğuna varıyorum ama yankılanan kuyudan aşağıya baktığımda, sarışın kafasının aşağıdan sadece birkaç kat ötede bir görünüp bir kaybolduğunu görüyorum. Korkunç bir hızla hareket ediyor, insan bedenimi her seferinde on merdivenin üzerine fırlatıyorum. Katlardan aşağı atlıyorum, korkulukların arasından geçiyorum, ona ulaşmak için elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum, taş bedenim cazibeye acımasızca sürtünüyor.

Görüşüm sadece önümde olana, tek hedefime daraldı: Julianna'yı güvende tutmak. Onu tekrar tehlikeye attığımı fark ettim, tıpkı annesi ve menajeri ona ulaşmak için beni kullanmaya çalıştığında yaptığım gibi ve yine, bunu düzeltmeye çalıştığımda, sadece sırtına daha büyük bir hedef koydum. Onu güvende tutacağıma söz verdiğim halde onu tehlikeye attım.

Kimseye güvenmeyi uzun zaman önce bıraktığını bildiğim halde bana güvendiği gibi.

Julianna'nın benden nefret etmek için her türlü hakkı var.

Kafatasımın kalın taşları arasından ani ve acı verici bir netlik duygusu fişkırıyor.

Tabii ki yardım için bana gelmedi. O zeki bir kadın. Ona defalarca ikinci planda olduğunu söyledim ve tek yaptığı bana inanmak oldu. Kendi sözlerime inanmayan ve birbiriyle yarışan arzularımı ve sorumluluklarımı kolaylıkla yönetebileceğimi düşünen bendim.

Yargılarım çok bulanıktı. Çekiş'in tek itici duygum olduğu yüzlerce yıl boyunca Julianna için hissettiklerimin sadece Anahtar Taşı'nı bulma ve bir kaleyi ve içindeki Yadigar Odası'nı koruduğum hayatıma geri dönme arzusu olduğunu varsaymıştım. Bir kardeşlik hayatı, evet, ama aynı zamanda yalnızlık ve durgunluk. Onsuz bir yalnızlık hayatı.

Adrenalinim hızla yükseliyor ve kalbim insanlık dışı bir güçle atıyor. Kükremem ses tellerimi yırtıp geçiyor ve merdiven boşluğunda yankılanırken saf bir canavara dönüşüyor. Farkındalığımın uzak bir köşesinde, korkulukları yerinde tutan çelik cıvataları büküğümü ve merdivenlerden aşağı inerken çimento bağlarından boylu boyunca kopardığımı hissedebiliyorum.

Merdivenlerin dibine vardığımda korku kokusu beni ele geçiriyor.

Julianna.

Ağır metal kapıyı öyle bir güçle açıyorum ki menteşelerinden fırlıyor. Önümdeki cadde karanlık ve geçen birkaç araba dışında insan hareketliliği yok. Başımı sağa sola çevirip bir yaşam belirtisi arıyorum. Hiçbir şey görmüyorum ama Julianna'nın koşarken çıkardığı sesi duyuyorum, nefesi kesilmiş ve çıplak ayakları pürüzlü asfaltın üzerinde.

Sesin peşinden gidiyorum.

İnsan bedenimi sertçe itiyorum ama çığlığı kulağımda yankılanıyor ve bu yeterli olmuyor. Yeterince hızlı değilim ve bu son derece sıradan ve Garip olmayan beden beni başarısızlığa uğratmaya kararlı bir hapisane gibi hissettiriyor.

Siktir et. Strange'i ve kurallarını sikeyim.

Zümrüt yüzüğümü koparıp yere fırlatıyorum. Bedenim, gerçek bedenim, giysilerimin kumaşını kâğıt gibi yırtıyor. Pençelerim ayakkabılarımı deliyor, kuyruğum pantolonumu bedenimden ayırıyor ve kanatlarım ceketimi ve gömleğimi yok ediyor. Öfkeyle başımı salladığımda boynuzlarımın ağırlığını hissediyorum ve deri peştemalim kalçalarımın çarpıyor. Savaş için hazırım.

Julianna'nın korkusu mide bulandırıcı derecede tatlı ve hava bununla yoğun. Ağzımdaki tadı tükürüyorum ve daha hızlı koşuyorum.

Başka bir gargoyle'un kanatlarını açarken çıkardığı belirgin vınlama sesi havayı değiştiriyor ve uzaklardan bir toz ve toprak bulutu yükseliyor. Maximus da insan formundan çıkmıştır ve artık onu alt etmek o kadar kolay olmayacaktır.

Önemli değil. Julianna ve beni ona çeken Çekim'den başka hiçbir şeyin önemi yok.

Başımı eğerek dizlerimi büküyorum, pençelerimi yere saplıyorum ve kollarımı yanlarıma doğru çekiyorum. Kuyruğum arkamdan fırlayarak sağlam duruşuma daha da fazla denge katıyor. Pozisyonumu daha da sağlamlaştırıyorum, pençelerim çimento parçalarını kazıyor ve havaya fırlıyorum.

Kanatlarımı sertçe itiyorum ve ciğerlerimi daha da sertleştiriyorum. Çekiş benim rehberim ve caddenin üzerinde alçaktan süzülürken duyabildiğim tek şey Julianna'nın küçük nefes alışları. Tekrar çığlık atıyor. Ses, sadece bir blok ötedeki açık otoparktan yükselen bir işaret.

Başaracağım. Onu kurtaracağım. Ona zarar vermeyeceğim. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Granit kaslarım yanarken, devasa canavar formumu gece gökyüzünde daha hızlı iterken bunu defalarca tekrarlıyorum.

Şimdi üç çift kanadın acı verici ritmik vuruşuyla otoparka doğru kayıyorum. Julianna'yı göremiyorum, sadece otoparkın ortasında gri, dalgalı bir taş kütlesi var. Sadece Maximus değil. Ona iki gargoyle daha katılıyor; Knox'un ki gibi çift çatallı kuyruğu olan biri Vanguard, boynuzları olmayan diğeri ise Flynt. Kalede Maximus'un iki yanında konumlanmışlardı. Düşüşten daha fazlamızın kurtulduğunun ortaya çıkmasıyla şok olacak zaman yok, kanatları kayarak bana canavar bedenlerinin arasından küçük bir bakış verdiğinde ve Julianna'nın yüzüstü yatan formunu altlarında gördüğümde değil.

Cenin pozisyonunda kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını aşağıya doğru eğmiş. Altın rengi elbisesi kir içinde parlaklığını kaybetmiş ve üzerindeki tek renk lekesi ayaklarındaki, dirseklerindeki ve inciklerindeki kesikler ve sıyrıklar olan canlı kırmızı sıçramalar, onu olduğu gibi savaşçı olarak işaretleyen kan.

"Kız bebek."

Mırıltım yeri sarsan, kayaları tekmeleyen ve araba alarmlarını çalıştıran bir kükremeye dönüşüyor. Vücudumdaki her kas gergin ve harekete hazır. Pençelerim asfaltı kazıyor ve kanatlarım tam genişliğine kadar açılıyor. Sayıca azım ama yeterince ses çıkardım, uzun süre öyle kalmayacak.

Kardeşlerimi beklemiyorum.

"Flynt," diye emrediyor Maximus bana dönerken, yüzünde merdiven boşluğunda gördüğüm aynı tehditkâr sırıtiş, "Titan'ı hallet."

Flynt'in boynuzları olmayabilir ama pençeleri uzun, kıvrık ve acımasızca keskin, kuyruğu da çivili. Yüzünde kör, itaatkâr bir öfkeyle bana saldırıyor.

Yüzlerce yıl önce, bu bakışı bir gargoyle arkadaşımda görür ve saygı duyardım, ama şimdi sadece Julianna'ya zarar veren bir canavarın yüzünü görüyorum ve gözlerim kıpkırmızı oluyor.

Yumruğum Flynt'in çenesiyle kol mesafesine geldiği anda temas ediyor. Korkumun tüm gücüyle ona vuruyorum. Taştan çenesi çatlıyor ve vücudu yarım düzine arabanın üzerinden fırlayarak komşu binanın tuğla duvarına çarpıyor. Parmak eklemlerimde onun garip koyu kanının kokusunu alıyorum ama ilerlemeye devam ediyorum.

Onu elde edene kadar devam edeceğim.

Maximus baygın kardeşini fark etmeye vakit bulamadan ona saldırıyorum. Sıçrarken pençelerim havada duruyor ve ağır bedenim onunkilere çarptığında, uçlarının taştan kasları kestiğini hissediyorum. Ben onu tekrar tekrar keserken acı ve şok içinde bağılıyor.

"Ondan uzak dur, Maximus," diye bağııyorum, sesim vahşice çıkıyor.

Onu arkadan yakalıyorum, pençelerim göğsünün granit etine saplanıyor. Kısa, sivri boynuzlarıyla bana saldırmak için başını geriye atıyor ama başımı içeri sokuyorum ve ısıkılıyor. Bedenlerimizi yana ve Julianna'dan uzağa fırlatıyorum. Kaosun içinde bile ona odaklanıyorum. O

Nefes alıyorum. Sığ ve hızlı ama bunun iyiye işaret olması için Tanrılara dua ediyorum.

"Tut onu, Öncü," diye bağılıyor Maximus ve sesinde yeterince korku yok.

Hırlıyorum ve kendimi havaya fırlatıyorum, kıvranan gargoye'ya sıkıca tutunuyorum. Komşu dört katlı ofis binasının hemen üzerinde uçuyorum. Hâlâ havadayız, yayımızın tepe noktasındayız ve Maximus öfkeli küfürler yağıdırıyor. Yere doğru dalışa geçtiğimde, tüm kin dolu sözleri kulaklarımın yanından hızla geçen rüzgârın ıslığında kayboluyor.

Asfalt parçalanmış bir kratere dönüşüyor ve adamın yüzü kraterin tam çukurunda kalıyor.

"Julianna'yı istemiyorsun, Maximus. Beni istiyorsun." Sözcükleri kulağına yaklaştırarak söyledim, pençelerim başını toprakta tutuyordu ve diz çökmüş bedenim sırtının alt kısmındaydı. "Kardeşini geri çağır, sen ve ben bunu teke tek halledebiliriz."

Molozların arasında onun mufllak sözlerini duymayı bekliyorum ama pençeleri yere saplanıyor ve vücudu benimkinin altında geriliyor. Beklediğimden daha hızlı hareket ediyor ve vücudunun üst kısmını yerden birkaç santim kaldırabiliyor, bu da istediğimden çok daha net konuşabilmesine yetiyor.

"Hayır, Titan. Keystone'u istiyorum ama belki kıymetli Julianna'nı da almalıyım."

Gülüyor ve yumruğum sırtının tam ortasına, güdük kanatlarının arasına saplanıyor, göğsündeki nefesi çalışıyor ve onu susturuyor. Kolları gevşiyor ve yüzü tekrar toprağı gömölüyor. Doğal hızını kendi avantajına kullanarak altımda dönmeye çalışıyor. Dengemi kaybettim ve kendimi düzeltmek için kırık asfalt ve toprak parçalarını tırmalamak zorunda kaldım. Kanatlarıyla bana vuruyor, sağ kanadının keskin, pençeli kenarı yanağımlı ve çenemi kesiyor.

Havaya sıçrayarak ayaklarımı altımda topluyorum ve dengemi yeniden sağlıyorum.

"Ne kadar ironik." Maximus ağızındaki kiri tükürüyor ve süt grisi gözlerindeki tozu siliyor. "Seni son gördüğümde Yadigar Odası'nı korumak için elinden gelen her şeyi yapıyordun. Şimdi ise bir insanı korumak için her şeyi yapıyorsun. Görünüşe göre rollerimiz tersine döndü."

"O sadece masum bir insan Maximus," diye homurdanıyorum, kanatlarımdaki kiri silkeleyerek. Sözleri hiç mantıklı değil. Kaleye hiç insan ziyaretçi gelmemiştir ama bunun için endişelenecek vaktim yok. O etrafımda dönerken ben dövüş pozisyonuna geçiyorum, başımı eğiyorum, pençelerimi kaldırıyorum. "Bırak onu."

Maximus önce pençeleriyle kendini bana doğru fırlatıyor. Hareketleri vahşi ve aceleci. Keskin uçlarından kaçınarak üzerinden uçuyorum ve kuyruğumla saldırıyorum. Sert ve küt ucu sol kanadında uzun bir yara açıyor. Acı içinde uluyor, ama bu acımasız, çılgın bir kahkahaya dönüşüyor.

"O sadece masum bir insan değil Titan ve sen de onu herhangi bir şeymiş gibi korumuyorsun. Hayır..." Başını iki yana sallar. "Gözlerindeki o bakışı biliyorum. O senin her şeyin."

Sözleri bildiğinden daha doğru ama bunu ona söylemeyeceğim. Julianna'yı daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum.

Maximus onu son gördüğümünden beri değişti. Önceden titiz ve hesaplıydı. Kaleye yapacağı saldırıyı planlamıştı ama şimdi kontrolü kayboldu ve hareketleri karmakarışık.

Son dört yüz yılda ona ne oldu?

Maximus'a tekrar saldırmak için hamle yapıyorum ki Julianna'nın yankılanan araba alarmlarının yanında çok küçük kalan iniltileri havayı yarıyor.

Havada ona doğru dönüyorum ve Vanguard'ın kollarını ve bacaklarını pençelediğini görüyorum. Kendini sıkı bir topun içine çekmiş, göğsüne yakın bir şeyi koruyor gibi görünüyor. Gözleri sıkıca kapanmış ve vücudu titriyor.

"Bırak gitsin," diye kükreyerek Maximus'u yırtık kanadıyla uğraşması için yalnız bıraktım.

Vanguard'ı boğazından yakalayıp pençelerim birleşene kadar sıkıyorum. Onu boynundan tutuyorum ve yüzüne tekrar tekrar yumruk atıyorum.

Vanguard'ın haykırdığı küfürler hızla çıgıllara dönüşüyor, ama ben vazgeçmiyorum. Julianna'nın acı içinde inlediğini duyduğumda hissettiğim her duygu ellerimde toplanıyor. Pençelerimi göğsüne, kollarına ve karnına geçiriyorum. Uzun zaman önce bu gargoye'a arkadaşım diyebilirdim ama şimdi onu tozdan başka bir şey olmayana kadar yok etmek istiyorum.

"Siktir git, göt herif," diye bağıyor Julianna. Sesi titriyor ama gücünü ve ayaklarının taş etine değme sesini duyuyorum.

Maximus'un bir eliyle Julianna'nın üst kolunu, diğer eliyle de altın çantasını kavradığını görmek için başımı geriye atıyorum. Julianna'nın elleri çantayı mengene gibi kavramış, kol kasları o kadar gergin ki titriyor ve parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Tüm gücüyle adama tekmeler savuruyor, ama adam acı hissetmiyor bile.

Maximus, "Keystone'u bana ver," diye bağırdı.

Vanguard'ın boğazını kesiyorum ve parçalanmış bedeninin üzerinden atlıyorum.

Boynunu tutarak benden uzaklaşıyor. "Onda değil," diye bağıyorum.

Maximus sesimi duyunca hızla geri çekiliyor ve Julianna'yı da yanında sürüklüyor. Hızlı bir hareketle onu gafil avlıyor ve çantasından çekip çıkarıyor. Onu hâlâ pençelerinin arasında sıkıca tutuyor ve pençelerinin Julianna'nın tenindeki kırmızı izlerini görüyorum. Ağırlığını ileri geri kaydırıyor ve ona hiçbir şey değilmiş gibi bakıyor.

"Böyle mi düşünüyorsun, Titan?" Gülüyor.

Maximus'un omzunun üzerinden gökyüzündeki kardeşlerimin kanatlı siluetlerini görüyorum. Sadece onu biraz daha oyalamam gerekiyor. Birkaç dakika içinde sayıca üstün olacak.

"Eğer Keystone'u arıyorsan, o partide kalmalıydın, Maximus."

Başını bana doğru sallıyor, sütlü taştan gözleri benden Julianna'ya, çantasına ve sonra tekrar Julianna'ya kayıyor.

"Ona söyleyecek misin?" diye sorar.

Kaşlarım çatılıyor ve öne doğru bir adım atıyorum, ama o hemen geri çekiliyor, hem Julianna'yı hem de çantayı sıkıca kavrarken kanatları şiddetli bir güçle açılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, bana bakarken iri kahverengi gözleri nemle ıslanıyor.

Göğsüm onun narin elleriyle içten dışa doğru yontuluyormuş gibi hissediyor. Savunmalarımı yok ediyor ve Keystone'un içimde hala kalan kalesi parçalanıyor.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diyorum usulca.

"Öyle. Gerçekten öyle." Maximus gülüyor. "Bu gece değerli Keystone'umuzu çaldı."

Kaşlarım çatılıyor ama gözlerinin altın keseye nasıl kilitlendiğini görüyorum. Doğruyu söylüyor.

"Bu küçük insan elini kolunu sallayarak geldi ve onu bizden aldı." Kanatlarını çırpmaya başlayıp otoparkın üzerinde yükselirken ona tiksintiyle bakıyor, Julianna pençesinden bir bez bebek gibi sarkıyor. Diğer eliyle ona tutunmaya çalışıyor ama tam olarak başaramıyor.

"İstedliğini aldın, Maximus. Şimdi onu yere bırak."

"Keystone'u tercih etmeyeceğinize emin misiniz? Eskiden tanıdığım Titan kesinlikle tercih ederdi."

"İşler değişir."

"Öyle yapıyorlar." Gülüyor, daha acımasız, daha vahşi. "İnsanlar bize bunu yapabilir."

Başı geriye dönüyor. Kardeşlerim üzerimize doğru geliyor. Sonra Maximus hala arkamda iyileşmekte olan Vanguard'a bakıyor.

"Diğerleri geliyor," diye uyarıyor Vanguard'ı Julianna'yı bırakıp kendini kara bulutlara doğru fırlatmadan önce.

Yere düşmeden önce sıçrayıp Julianna'yı yakalıyorum, kollarım dizlerinin ve sırtının altında kıvrılıyor. Hemen onu göğsüme bastırıyorum, kalp atışlarını kendi kalbimde hissetmek istiyorum. Çok hızlı atıyor, çok hızlı.

"Onun peşinden gitme," diye bağılıyor Julianna göğsüme doğru, sonra gözlerimin içine bakabilecek hale gelene kadar omuzlarımdan yukarı tırmanıyor. "Lütfen gitme."

"Yapmayacağım." Yere olabildiğince nazikçe iniyorum. "Yapmayacaktım, bebeğim. Senin için geldim."

"Ne? Neden?" Kaşlarını çatıyor.

Savunmam daha da zayıfladı.

Rook, Dredd, Stiel ve Knox bir toz bulutuyla birlikte Julianna ve benim önüme iniyorlar.

"Jules yaralandı mı?" Dredd soruyor. Julianna'nın iyiliğini neden birdenbire önemsediyini sorgulamıyorum, henüz değil, ama bu ona bugün yaptığı yardım için teşekkür etmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Hayır," diyor Julianna tam da benim "Evet," dediğim anda.

Ona bakıyorum ve onaylamayan bir bakış fırlatıyorum. Morarmış ve kanıyor, kırık kemik ya da daha kötü bir şey olup olmadığını henüz kontrol etmedim.

"Nerede o?" Knox, yıkılmış otoparkı tararken başını çevirerek soruyor.

"Gitti ama geri alacağım. Size söz veriyorum, kardeşlerim."

Julianna kollarımda kıpırdanıyor, ama ben onu kendime daha sıkı sarıyorum. "Hayır, hâlâ burada, hissediyorum," diyor Knox.

"Ben de," diye katılıyor Rook.

"Özür dilerim kardeşlerim. Bu büyüünün kalıntısı. Meclis, Yadigar Odası'nın geçmişteki yerlerini bu şekilde takip edebiliyor. Eminim buradaymış gibi hissettiriyordur ama onu kaybettim.

."

"Yemin ederim..." Stiel başlıyor.

Julianna sesini duyurmak için "Hayır," diye bağılıyor ve kollarımda o kadar çok kıpırdanıyor ki onu yere yatırmak, kollarımdan düşme riskini almaktan daha güvenli. "O burada."

"Hayır bebeğim, sorun değil."

Beni dinlemiyor. Arabaların arasında koşuyor, ben de onu takip ediyorum. Bir sıra ilerledikten sonra durup birkaç arabayı sayıyor ve bir sıra geriye gidiyor. Kardeşlerime bakıyorum, hepsi de benim yüzümde olduğunu bildiğim aynı şaşkın ifadeyle ona bakıyor.

Arkamı döndüğümde, vücudunun yarısı gümüş bir sedanın altında kaybolana kadar göbeğinin üzerine yatmış, sallanıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Yanında diz çökmüş, temizleyip tedavi edeceğim her kesik ve sıyrığı katalogluyorum.

Arabanın altından fırlıyor, başının üstünde bir şey tutuyor. Kir güzel yüzünü kaplıyor ama parlak gülümsemesini gizleyemiyor. Gözleri ışıldıyor, yağmurdan sonra taze ve zengin toprak gibi görünüyor.

"Tanrılara şükürler olsun, bulmuştun!" Knox bağılıyor ve kardeşlerimin Julianna'nın elindeki nesneye doğru çekilerek bize doğru koştuklarını hayal meyal fark ediyorum.

"Harikasin, bebeğim." Yüzünü pençelerimin arasında tutuyorum. Onu öpmek istiyorum. "Seni tehdit ettiğinde onlara Keystone'u verebilirdin. Kimse bunun için seni suçlamazdı. Ama sen bir gargoyle'u blöften başka bir şey yapmadan kandırdın."

"Ben çok iyi bir oyuncuyum, hepsi bu." Bana yorgun bir sırıtış atıyor ve ben de ağzımı onun her santimetrekaresine bastırma dürtüsüyle tekrar savaşıyorum. Ama yapmayacağım, gerçekten daha kötü yaralanmadığını görene kadar olmaz.

Bize ilk ulaşan Rook oluyor ve ancak o Julianna'nın elinden Anahtar Taşı'nı aldığı anda nihayet ona bakabiliyorum. Çekmenin bağlılığını nesneye geri sürüklediğini hissetmeye hazırlanıyorum ama ona baktığımda sadece kardeşlerim için mutluluk hissediyorum. Dünyada en çok istediğim şey zaten kollarımda.

"Biraz çatlak -tamam, belki de çok- ama bu benim suçum değil," diye ekliyor Julianna hemen. "Saklanmaya çalışırken oldukça sert düştüm. Taşın bazı parçaları hala çantamda. Ama Titan dikenli kuyruklu olanı fırlattığında ve o da arabaya çarptığında kesinlikle daha kötü oldu."

"Flynt." Kardeşlerim için boşluğu ben doldururum.

"Flynt mi?" Stiel soruyor, sesi şaşkınlıkla dolu. "Hayatta mı kaldı?"

"Evet, arka tarafta baygın yatıyor. Onu mağaraya götürmeni istiyorum. Uyandığında ona soracağım sorular var."

Stiel diğer gargoyllar gibi Keystone'u tutmak için beklemes. Doğruca Flynt'e gidiyor.

"Knox, onunla git ve çıkarken çatı katının üzerinden uç. Yapabilirsen zümrüt yüzüğümü al. Ön taraftaki çalıların arasında olmalı."

Knox abartılı bir iç geçirdi ve Rook, pençeleri pürüzlü yüzeyi okşamak için dururken, Anahtar Taşı'nı onun elinden çekmek zorunda kaldı.

"Gerçekten iyiydin, Jules." Knox yanından geçerken göz kırpmıyor ve Stiel'in peşinden gidiyor.

"Maximus her an çantanın boş olduğunu fark edebilir, eğer henüz fark etmediyse. Biz konuşurken yeniden toplanmaya çalışıyor olabilirler. Julianna'yı güvenli bir yere, Anahtar Taşı'nı da çatı katındaki kasamıza götürmek istiyorum."

"Uçuş için seni kuşatacağız." Rook gözlerini taştan alamıyor, ona dokunmaktan ve pençelerini oymaların üzerinde gezdirmekten kendini alamıyor.

Dredd hızla, "Sizi çatı katına ve kasadaki Keystone'a götüreceğiz, sonra da gideceğiz," diyor.

Julianna'yla şu anda en çok ihtiyacım olan şeyi anladığı için ona başımla teşekkür ediyorum: yalnız zaman.

Onu tekrar kollarıma aldığımda küçük, şaşkın bir ciyaklama sesi çıkarıyor.

"Seni eve uçuracağım, bebeğim."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Çatı katı."

"Oh... tamam." Yüzünde birbiriyle yarışan çok sayıda ifade belirliyor ve ben hiçbirini okuyamıyorum ama aniden bir tanesinde karar kılar gibi oluyor. Sırtarak bana bakıyor.

yüzünü. "Ayakkabılarımı birkaç blok ötedeki sokakta bir yere fırlattım."

Dredd ve Rook iki yanımda olduğu halde havaya sıçrarken onun sözünü kesiyorum. Yüzünü göğsüme gömüyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

Bulutların üzerine, berrak gökyüzüne çıktığımızda eğilip kulağına fısıldıyorum, "Sana yüz çift daha alacağım bebeğim."

ChapTer
NIneTeen

JULES

"Y Beni yere indirebilirsin."

Bu an Titan topraklar üzerinde ve
Çatı katının balkonunda, kollarında
kıpırdanıyorum. Her hareket

Canım yanıyor ama onun taş tenine sıkıca sarılmışken düşünemiyorum ve şu anda gerçekten düşünmeye ihtiyacım var.

"Hayır." Sözcük kesin, onu sorgulamaya yer bırakmıyor.

Kızmak istiyorum ama kucağa alındığım için mutlu olduğumu fark ettiğimde midem garip bir şekilde çırpınıyor. Az önce olan her şeye rağmen Titan'ın kollarında kendimi hâlâ güvende hissediyorum.

Dredd ve Rook iki yanımıza inip Titan'ın peşinden çatı katına çıktılar. Şehrin diğer ucundaki uçuşta gözcülerimiz onlardı. Maximus'tan ya da beni asfalta yapıştıran gargoyl'dan iz yoktu, ama bir sonraki gelişinde ne yapacaklarına dair planlar yapmaya başlamışlardı bile.

Bütün uçuş boyunca konuştular. Burnumu Titan'ın göğsüne gömüp, tenindeki güneşte kavrulmuş taş kokusunu içime çekerken her neşeli, orgazmik ve nefret dolu anıyı istemsizce zihnimde ön plana çıkararak geçirdim. Yakaladıkları tek gargoyl'u sorgulamaya hazırlanıyorlardı ve ben ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı sonucuna varmak zorunda kaldım. Söz konusu Titan olduğunda, ne yaptığımı asla bilemedim.

Titan'ı uzun süreli şeker baba yapmak başarısız oldu.

Sonra duygusal bağları olmayan kısa süreli bir cinsel ilişki denedim. Titan'ın canavar diliyle beni ağılattığı ilk seferde bu başarısız oldu.

Bu gece de anlaşmanın bana düşen kısmını tamamlamak ve anlaşmamızı resmen sona erdirmek için açılışa gittim. Onun yerine, onu cezalandırmak için Keystone'u çaldım.

Ne yapıyorum ben?

Cevabı aramak beynimi ve göğsümü ağrıtıyor ve zaten her şey acıyor. Daha fazla acı çekmek istemiyorum. Beni daha iyi hissettireceğini bildiğim tek şey Titan'ın bana dokunması.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Sonunda başımı göğsünden kaldırdım ve Dredd ile Rook'un gittiğini fark ettim. Anahtar Taşı da. Onu çoktan kasaya kilitlemiş olmalılar ama benim dikkatim çok dağınıktı.

"Seni temizliyorum. Sonra da seni yatıracağım." Titan'ın doğal gürültüsü dizginlendi. Sesi sert ve gergin çıkıyor.

Otoparkta yaşadığımız o kısa rahatlık anı yok oldu. Bunu bana sarılma şeklinden hissediyorum. Otoparktaki neşeli sarılmadan çok daha çaresiz ve yapışkan bir şeye dönüştü.

"Burası benim evim değil," diyorum usulca. Onu incitmek istemiyorum, artık istemiyorum.

Kollarında ben varken çatı katında hızlı adımlarla ilerliyor, mekanda hareket etmek için gösterdiği normal özen artık yok. Kanatları duvarları çizip çarpıyor ve biz geçerken koridor duvarlarından birden fazla tablo düşüyor.

"İstemiyor musun-" diye başlıyorum, küçük bir empresyonist tablo büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

"Hayır." Neyi devirdiğini görmek için dönüp bakmıyor bile.

Omzunun üzerinden bakıyorum, kısa bir bakışla nehirde gezinen iki insanın soluk bir tablosu olduğundan emin oluyorum. Ünlü eseri tanıyorum ama adından emin değilim. Titan'ın duvara vuruşuyla koridordan aşağı kayarak asansörden birkaç santim ötede durdu.

"Dur. Az önce yere düşen şey en az yüz bin dolar olmalı." Sanki frenlerini çekerek durmasını sağlayabilecekmişim gibi boynunu çekiştiriyorum. "Bekleyebilirim. Gerçekten, ben iyiyim. Yine de onu almalıyız. Ben iyiyim."

Hareket o kadar ani ki nefesimi kaybediyorum. Titan, bir koluyla beni hala kendisine doğru tutarken, serbest pençesini kullanarak bir başka tabloyu, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını şiddetle parçalıyor. Göğsü zor nefes alıp vererek inip kalkıyor. Mermer gözleri ıslı ıslı parlıyor ve dişli dişleri hevesli bir bekleyişle parlıyor. Vücudumun altında kasları o kadar gergin ki, gerginlikten çatlayacağından endişeleniyorum.

"Dur!" Bağırıyorum ve avuçlarımı göğsüne vuruyorum. Acıyla irkildim.

Ve öyle de yapıyor, pençeli elini hemen bir sonraki resmin, küçük bir Picasso suluboyası olması gereken resmin birkaç santim üzerine kaldırarak hareketsiz kalıyor. Tahminimce müzayedede milyonlar eder.

Bir an için emirlerime kulak verip sakinleşeceğini düşündüm. Durabilir ve tüm resimleri asabiliriz. Ama aniden, dizlerinin üzerine çökerken Titan'ın kollarında kendimi ağırlıksız hissediyorum.

"Titan mı?" Nefes nefese kaldım.

Beni göğsüne bastırıyor, pençeli topuklarının üzerine oturuyor. Kığım kalçalarına yerleşirken ona daha sıkı sarılıyorum.

"Gerçekten buradaki herhangi bir eşyayı senden daha fazla önemseydiğimi mi düşünüyorsun?" Başını bana doğru eğiyor, beni boynuzlarının arasında sabit tutuyor.

Ona bakıyorum, hasta ve hevesli ve çok boş ve aynı anda her şey. Kalbim hızla çarpıyor ve midem sıkışıyor. Şu anda düşünemiyorum. Plan yapma ve planlara bağlı kalma konusunda her zaman çok iyi olan beynim, Titan'ın yanındayken beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Bir an için bile olsa, önemsiz bir şey için acı çekmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu bir Picasso. Müzayedede milyonlar eden bir şey için biraz acı çekmeme izin ver." Gülüyorum. Para hakkında konuşmak istiyorum. Düşünmek zorunda olmadığım, sadece bildiğim bir şey.

Titan çenemi pençelerinin arasına alıyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturuyor. Taş kaşları bir araya toplanmış ve

Ağız, dişlerinin köşelerinden aşağıya doğru kıvrılan sert bir çizgidir.

"Eğer bu resim yüzünden kağıdın kesilirse, onu yakarım," diye homurdanıyor.

Gri gözleri delici bir yoğunlukla benimkileri arıyor ve bilinçsizce geri çekiliyorum, ama o beni sabit tutuyor.

Saniyeler ya da dakikalar süren bir sessizlikten sonra - süre boyunca nefes almadığımı biliyorum- ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve yatak odasına doğru yürümeye başlıyor.

"Orada düşünemiyorum," diyorum
usulca. "Kesiklerini temizlemem
gerek." Durdu. "Orası olmaz.
Lütfen."

Titan hiçbir şey söylemiyor ama dönüp mutfığa doğru gidiyor. Temiz bir havlu alır ve lavaboda ıslatır. Eden'in kendisi için çekmecelerden birine koymuş olması gereken küçük bir ilk yardım çantasını alıyor. Sonra beni yemek odasına taşıyor. Koyu ahşap masanın devasa uzunluğu ilk kez çıplak.

Beni masaya yatırıyor, ben de havluya uzanıyorum.

"İzin ver." Elimi bırakmayınca, "Lütfen." diye ekledi.
Elimi bırakıyorum.

Yüzümden başlıyor, alnımdaki ve yanaklarımdaki kiri siliyor. Havlu aşırı ısınmış tenimde serinliyor ve havlu kumaşın dokusu zaman zaman morarmış tenimde sertleşse de, temiz olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Nazik ve titiz davranıyor, her kesiği ve çürüğü not ediyor ve daha fazla hasar olup olmadığını kontrol ediyor gibi görünüyor, ki neyse ki çok az hasar var gibi görünüyor. Boynuma ve göğsüme doğru ilerliyor, sonra kollarıma, sonra da ayaklarıma geçiyor. En kirli ve en kötü şekilde kesilmiş olanlar onlar. Kumaş neredeyse siyaha dönüyor.

Sessizce mutfığa gitti. O başka bir temiz nemli bez alırken ben yalnız kalıyorum. Konuşmaya korkuyorum, çünkü yalnızken bile ağızımdan ne çıkacağından emin değilim. Bu akşamki etkinlik için çatı katına geldiğimde, onu ne kadar özlediğimi fark etmişim ama

Ayrıca içimde hala ne kadar öfke olduğunu da. Neredeyse ölüyordum diye bu aniden değişmezdi.

Olabilir mi?

Emin olana kadar ağzımı kapalı tutmak en güvenlisi gibi görünüyor.

"Elbisen mahvolmuş Julianna," diyor Titan, her pençesinde yeni bir bezle yemek odasına girerken. "Benim için çıkar."

İlk defa sesinde bir belirsizlik duyuyorum. İtaat edip etmeyeceğimden emin değil ve bir şekilde bu, itaat etme isteğimi daha da artırıyor. Çabucak rasyonalize ediyorum. Elbise kirli ve içinde kendimi iğrenç hissediyorum. Tabii ki soyunmalıyım.

Masadan kayıyorum ve fermuarı tutmak için geriye uzanıyorum ama Titan benden önce davranıyor ve pençelerini bir hamlede kullanarak elbisemin askılarını kesiyor. Pençeleri eteğin kenarlarını hafifçe kavrayıp elbiseyi kalçalarımından çekerken keskin bir nefes alıyorum ve soluk pembe dantel bir tanga dışında çıplak kalıyorum.

Taş gözlerindeki ateşi görmek için tam zamanında ona bakıyorum.

"Bebeğim, seni hayal kırıklığına uğrattım." Yeni bir havlu alır ve elbisenin kir bıraktığı her yeri temizler.

"Beni hayal kırıklığına mı uğrattın?" Soruyu o kadar belli belirsiz soruyorum ki, kelimeleri yeni mi oluşturdum yoksa gerçekten mi söyledim emin değilim.

"Evet," diye cevaplıyor yine de.

Kumaşı tekrar göğsümün üzerinde geziniyor, bu sefer elbisenin yakasının izini takip etmek için aşağıya doğru iniyor. Bu hareketle göğüslerimin nasıl sallandığının ve serin havanın meme uçlarımı sertleştirdiğinin farkındayım.

"Keystone'u senin önüne koydum. Yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm. Çekme... kafamı karıştırdı, beni kontrol etti. Kafamı karıştırmasına izin verdim. Tam olarak ne için yaratıldıysam onu yapmaya o kadar alışmıştım ki, kardeşlerimi de onun peşinden sürükledim ve yedi yüz yıl içinde bana bunu sorgulatan, Çekim'i sert bir şeye dönüştüren ilk varlık sen oldun.

ve seebileceğim, seçmek istediğim bir Şeyi kontrol etmek."

Titan beni belimden kavrıyor ve pençelerinin uçları benimde dans ederken sertçe yutkunuyorum. Beni tekrar masanın üzerine kaldırıyor ve sağ ayak bileğimden tutarak ayağımı göğsüne yerleştiriyor. Kendimi desteklemek için ellerimi arkama koymak zorunda kalıyorum. Bezi bacağımdan aşağı indiriyor, kaval kemiğimdeki sığ kesiklerin ve dizlerimdeki daha derin kesiklerin üzerinden yavaşça geçiyor.

"Sana sadece benim için bir amaç, bir aramışsın gibi davrandım ve sen asla öyle değildin. Seni ilk grdđđim andan itibaren hep daha fazlasıydın. Sana kendini daha az hissettirdiğim için özür dilerim."

"Bundan daha fazlasını yaptın, Titan." Düşünmeden, plan yapmadan konuşuyorum.

Eğer irkildiyse ya da şaşırdıysa, tepki vermiyor; sadece nemli bezi vücudumun üzerinde yumuşatmaya devam ediyor, bir tarafı çok kirlendiğinde çeviriyor. şimdi ağzımdan ne çıkacağından emin değilim ama bana bakıyor ve bir Şey söylemeliyim.

"Senden sadece ses kaydına bakmanı ve Stiel'in internette ne bulabileceğini grmeni istemiştim. Bunu yapmadan önce Richard'a ne yapacağını bana söylemedin bile. Tam olarak ne istediysen onu yaptın."

"O zamanlar doğru Şeyi yaptığımı sanıyordum. Gururunun yardım istemene engel olduğunu düşündüm."

"Gurur uzun zamandır sahip olduğum tek Şeydi ama sadece bir parçasıydı. Tüm hayatım önce annem, sonra da Richard tarafından bana dikte edildi. Kontrol sahibi olabilmek için bildiğim her Şeyden vazgeçmek zorunda kaldım. Yani bir Şeyi yapmamam için neyin yeterli bir sebep olduğuna siz karar veremezsiniz."

"Sana ulaşmak için beni kullanıyorlardı ve sorunu çözmenin en hızlı yolu kaynağa gitmekti. Richard'ın orada olacağını düşünmemiştim. Telefonlarını takip ediyorduk. Eve zamanında varmamalıydı."

"Bunun bir önemi yok," diye çıkışıyorum.

Şimdi sol ayağım Titan'ın göğsünde ve aniden tüm gücümle onu ittiğimi fark ediyorum. Kımıldamıyor.

"Öyle değil. Bunu artık biliyorum. Bunu o zaman da bilmeliydim ama Keystone'u aldığımda seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ona yaklaştığımda sana olan duygularımı kapatacağına inanmıştım. Yollarımızı ayırmadan önce sana küçük bir huzur vermek istedim."

"O sabah, davamın üstesinden gelmek için yeterince çaba göstermiyormuşum gibi davrandın" -gözlerimin arkasında yaşlar hissediyorum ama düşmüyorlar- "oysa son on yılın her gününü tek başıma geçirdim. Hepsini tek başıma yaptım."

"Söylediğim şeyi söylememeliydim. Buna inanmıyordum ama seni kaybediyordum. Senden vazgeçiyordum ve bir pislik gibi bunu kendim için kolaylaştırmaya çalışıyordum. Üzgünüm, bebeğim."

Sol bacağımı temizlemeyi bitiriyor ve ayak bileğimi nazikçe kavrayarak bacağımı tekrar masadaki yerine yerleştiriyor. Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, boynuzları neredeyse tavandan sarkan aydınlatma armatürüne çarpıyor. Geri çekilmesini ve bana mesafe bırakmasını bekliyorum ama yapmıyor. Titan, sıcaklığı içimde eriyecek kadar yakınımnda duruyor.

"Ama artık bunu tek başına yapmana gerek yok," diyor Titan, sesine sıcak bir gürlleme geri dönüyor. Bana bakıyor ve ben de bakışlarını karşılamak için yüzümü keskin bir şekilde yukarı çevirmek zorunda kalıyorum. Kendimi değerli bir şeymişim gibi hissettiriyor. Bu hissi özlemişim. "Sana yardım etmeye çalıştığım için üzgün olamam, sadece bunu nasıl yaptığım konusunda. Ve bunun için gerekirse hayatımın her gününü bunu telafi etmek için harcayacağım."

Küçük ilk yardım çantasını açıp bir şişe dezenfektan, birkaç pamuk ve yara bandı çıkardı. Dezenfektanı bir pamuğa sürüyor ve kolumu pençelerinin arasına alıyor. Küçük kesiklere dokunuyor, hepsini aldığından emin olmak için kolumu çeviriyor.

İlk baştaki kızgınlığımı yok etti ve geriye çok daha rahatsız edici bir duygu kaldı: suçluluk.

Bugün yaptıklarımın, Keystone'un çatlamasına ve Titan'ın beni kurtarmak zorunda kalmasına yol açan olaylar zincirini başlattığım için suçluluk duyuyorum, göğüs kemiğimin hemen altında yanıklar var.

"Senden çaldım," diyorum açıkça, anlamasına ihtiyacım var.

Dezenfektanı dizlerimdeki daha derin kesiklerin üzerine sürüyor ve ben acıdan bilinçsizce geri çekilerek yüksek sesle tıslıyorum.

"Bir şeyin yok. Hızlı gideceğim," diye yatıştırıyor, batma azalana ve yerini daha da yukarı çıkan sıcak bir karıncalanmaya bırakana kadar kalçamı okşuyor.

Konuşma bakıcılık konusuna geçince ses tonu değişiyor. Sesi daha yumuşak, hareketleri daha yavaş. Diğer dizine geçiyor, bu sefer kesikleri dezenfekte ederken beni yerimde tutuyor.

"Ben... Ben senden çaldım," diye tekrarlıyorum. "Keystone'u çaldım. Onu geri getirecektim, Eden'a falan verecektim ama bunu yapacağımdan haberin yoktu. Bunu kabullenmemelisin... benimle. Olmazdım."

"Ama ben öyleyim."

Koridora bakıyorum, odalardan birinden birinin çıkıp bana tüm bunların bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum.

Çenemi pençeleriyle yakalıyor ve kabaca kendi çenesine doğru çeviriyor.

"Öyleyim." Sesi alçak ve ciddi, gırtlaktan gelen derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Seninle olduğun gibi olmaktan çok daha iyiyim."

Bakışlarının yoğunluğundan bir an olsun kurtulmak için başımı onun elinden çekmeye çalışıyorum. Masanın üzerinden sürünerek geçmek ve bir dolabın karanlık bir köşesine saklanıp Titan'ın iyice parçaladığı parçalarımı bir araya getirmek istiyorum. Ama başka tarafa bakmama izin vermiyor ve ben de gözlerinin içine bakıyorum, ciddi ve içten bakışlarına,

Gözleri ve bana söylediği her şeyin doğru olduğunu bilme şekli. Ona inanıyorum. Onun için yeterliyim ve anlamıyorum.

"Ama senin olanı aldım."

"Umurumda değil."

"Nasıl umursamazsın?" Göğsümde öfkenin yükseldiğini hissediyorum ve onun pençeleri arasında huzursuzca kayıyorum. "Her şeyim elimden alındı. Birinin seni bu şekilde kullanmasını atlatamazsın."

"Beni kullanmıyordun, bebeğim."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sorum belirsiz ama şiddetli bir şekilde geliyor. Cevabı gerçekten bilmek istiyorum.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Benden çaldın çünkü korkuyorsun." Çenemi pençesiyle tutmaya devam ediyor ve dezenfektanı kuyruğuyla kavırıyor.

Korkmuyorum, hiç korkmadım, çılgılık atmak istiyorum. Ama bu düşüncenin bir yalan olduğunu hemen anlıyorum. Yine de umutsuzca yüksek sesle söylemek ve Titan'ın hiçbir zayıflığı olmadığını görmesini sağlamak istiyorum.

"Neyden korkuyorsun?" Yalan söylememek için soruyorum.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde öne doğru eğiliyor ve dişlerinin parlak beyaz uçlarını ortaya çıkararak yavaşça gülümsüyor. Kendinden o kadar emin ki, birden söyleyeceklerinden o kadar da emin olmadığımı hissediyorum.

"Sana hissettirdiklerimden korkuyorsun. Bana ne kadar değer verdiğinden korkuyorsun."

Yine gülümsüyor, sanki az önce söylediği şey basitmiş, bir gerçekmiş ya da kaçınılmazmış gibi. Kuyruğuyla çenemdeki kesiğe dezenfektan sürerken yüzümü sabit tutuyor ve ben acı içinde tıslıyorum.

"Tuttum seni bebeğim," diye mırıldanıyor, gözleri kesikten bana kayıyor. Kuyruğunun ucuyla elmacık kemiğimi yatıştırıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, Titan'ın söyledikleriyle başa çıkmaya henüz hazır değilim.

Kesiğın üzerine bir yara bandı yapıştırıyor ve kuyruğu göğüslerimi sıyrıyor. Meme uçlarım anında tepki verip geriliyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bana yanıldığını söyle, küçük hırsız. Kathleen ve Richard'ın on sekiz yaşında senden faydalanmasının seni korkutmadığını söyle. Bunun seni başka birini önemsemekten korkutmadığını söyle."

Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyor ve kuyruğu ritmik bir şekilde masanın üzerine vuruyor, sanki bu düşünce uzun zamandır içinde birikiyormuş ve şimdi onu dışarı attıktan sonra rahatlamış gibi. Bakışlarım sert ve hafifçe ayrılmış dudaklarında kalıyor.

"Başka birinin sana değer verdiğini bilmenin seni korkutmadığını söyle," diye devam ediyor, "sana değer verdiğimi ve senden vazgeçmektense evimizdeki her eşyayı çalmanı tercih edeceğimi söyle. Bunun seni korkutmadığını söyle."

Titan bana bir cevap verdi, ancak bunun ne kadar doğru hissettirdiğini veya bir sonraki adımı atmaktan nasıl korktuğumu düşünmek istemiyorum. Hepsinden kaçınmak istiyorum. Hepsinden kaçınmalıyım.

"Beni öpemez misin?" diye sordum. "Beni öpersen çok daha kolay olur."

Titan dezenfektanı ve ilk yardım çantasını sandalyeye yerleştiriyor. Yavaşça yüzüme bakıyor ve dudaklarımla buluşmak için eğilmesini bekliyorum ama kuyruğu çıplak belime dolanıp beni masanın üzerine çekerek göğüslerimi göğsüne bastırdığında nefesim kesiliyor.

"Oh," diye nefes veriyorum, her nefeste meme uçlarımın onun kösele gibi derisine sürtündüğünü hissediyorum ve içime doğru küçük zevk şimşekleri gönderiyorum.

"Sadece bir öpücük mü?" diye sorar.

Şaşkınlık kaşlarımı çatıyor. Ne demek istediğini anlamıyorum ama başımı sallıyorum. Bütün gün emin olduğum tek şey bu öpücük, onu ne kadar istediğim, dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğu, yoksa olduğum yerde parçalanabilirim...

"Sadece bir öpücük o zaman," diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine.

Titan'ın pençeleri saçlarımın arkasından geçiyor ve avuç içi başımı kavradığı anda omuzlarımdaki gerginlik azalıyor ve gözlerim kapanıyor. Kuyruğunun yumuşak çıkıntıları belime sıkıca bastırarak beni içine çekiyor. Çenemi yukarı eğiyorum, nerede olduğunu görmeye gerek duymadan, benimle yarı yolda buluşacağına güvenerek.

Titan çok nazik, acıtıyor. Tüy kadar hafif öpücüklerle dudaklarımdan başlıyor, yüzüme geçmeden önce yeterince uzun kalmıyor. Her çürüğü ve her kesiği dudaklarının iyileştirici baskısıyla kapatıyor. Göz kapaklarımı, alnımı ve burnumu öpüyor.

Ağzımın köşesine vurduğunda inliyorum. Olmasını istediğim yere çok yakın. Yüzümü sola doğru çevirip onu hedefime ulaşmaya zorluyorum ama saçımdaki pençeleri beni sabit tutuyor.

Göğsü sessiz kahkahalarla benimkine çarpıyor ve kuyruğu beni biraz daha sıkı kavıyor, sonra da canımın çektiği şeyi bana veriyor.

Yumuşak ve sert dudakları ağzımı yavaşça kavıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi ona bastırarak onu tahrik ediyorum. İnliyorum ve o da bunu sivri dilini içime sokmak için bir davet olarak algılıyor.

Dudakları üzerimde çalışırken, dili yavaş ve sık bir şekilde, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı itiyor. Tekrar inliyorum ve o da hızını çok az artırıyor. Ara sıra dişi tenime sürtünüyor ve keskin ucunun içime bastırdığını hissediyorum. Baskının sert ısırığı tam da ihtiyacım olan şey, ama yeterli değil.

Daha fazlasını istiyorum.

Kendimi masanın kenarında öne doğru kayarken, kalçalarımı iyice açarak yaklaştırmaya çalışırken buluyorum. Titan'ın teninin sıcaklığını külotumun dantelleri arasında hissetmek istiyorum. Islak göbeğime karşı onun sertliğini hissetmek istiyorum. Kalçalarım dönüyor, bana daha fazlasını verecek herhangi bir şeyle temas kurmaya çalışıyorum.

"Sana tekrar soracağım bebeğim," diyor Titan öpüşmeyi kesip birkaç santim geri çekilerek bana bakarken, yüzünde ukala ve bilmiş bir sırıtış. "Tek istediğin bu mu? Sadece bir öpücük."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim erimiş gri gözlerinden sert kaslı göğsüne ve son olarak da delik deşik peştamalına kadar onu tarıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"O zaman babama tam olarak ne istediğini söyle."

ChapTer
TWenTY

JULES

"I seni hissetmek istiyorum... her şeyini, baba."
O kelime, Titan için o mükemmel başlık, sanki dilimin ucunda bekliyormuş gibi ağzımdan kayıp gidiyor.

Bunu söylemeden önce onun öpücüğüne ihtiyacım vardı. Dilimin çözülmesi için vücudunun benimkini ısıtması ve yatıştırması, bana ne kadar iyi baktığını hatırlatması gerekiyordu.

"Hepsi benim mi?" Titan hızla kararan yüz hatlarında ve kalın kaşlarında şaşkın bir ifadeyle soruyor. "Biraz daha açıklayıcı olman gerekecek küçük hırsız."

Derin bir nefes alıyorum, göğsümün kızardığını hissederken bile utancımı içimden atmaya çalışıyorum. Külotumu ıslatmak için bana bakması yeterli olan bu canavara karşı baştan çıkarıcı kadın rolünü oynayabileceğimi düşündüğüm için kendimi deli gibi hissediyorum.

"Kuyruğunu, sikini, dilini istiyorum," diyorum hızlıca çünkü hiçbir şeyden emin olmasam da bundan emin olabilirim. Bu benim planım olabilir. "Her yerimi doldurmanı ve deliklerimin her birini aynı anda almanı istiyorum - beni kullan baba."

Titan'ın bana bakışı tamamen insanlık dışı. Yüzünde hınzır bir sırıtış kıvrılıyor, kalkık dişlerinden yansıyan parlaklıkla daha da hınzırlaşıyor.

"Ne kadar küçük bir canavar yaratmışım." Başını sallıyor, alaycı bir onaylamazlıkla mırıldanıyor. "Seni böyle çaresiz, muhtaç bir kız yaptım, değil mi?"

Öne uzanıyorum ve elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Göz kapakları kapanana kadar birkaç kez ileri geri kaydırıyorum, yumuşak tenimin sert kenarlarına dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Aferin babacığım," diyorum parlak bir sesle ve yanağını okşuyorum.

Titan gözlerini açıyor ve hızla karanlık ve çakıllı bir hal

alan derin bir kıkırdama çıkarıyor. Kuyruğu garip bir hızla hareket ederek ellerimi yakalıyor ve sıkıca arkamda tutuyor

Sırtımı. Ona karşı zorlandığımda, beni sadece daha sıkı tutuyor ve vücudumu kendisiyle aynı hizaya çekiyor. Dantelin açık örgüsünün ve iç çamaşırımın sıırıslıkam köşebentinin onun ipli kalçasına nasıl bastırdığının farkındayım.

"Bu on yedi eder." Sesi çelik gibi sertleşmiş.

"On yedi ne?" Korku ve heyecan gibi bir şey kahverengi gözlerimi büyütürken ve vücudum titrerken alt dudağımı ısırıyorum.

"Keystone'u çaldığın için on beş şaplak yedin ve o küçük tokat için iki tane daha yiyeceksin."

"Ne? Bu hiç adil değil," diye sızlanıyorum.

Keystone'u çaldığım için on beş dolar fazlasıyla adil, ama benim sevimli küçük aşk musluğum için iki dolar? Hiç sanmıyorum.

"Şimdi yirmi oldu. Cezanı şimdi alamayacaksın. Seni dizime yatırmadan önce iyileşmeni istiyorum, ama sayıyı arttırmakla ilgili bir sorunum yok." Yine gülümsüyor ama sırtıtışında hafif ya da kolay bir şey yok. Bana kışımın kızarmasını izlemeye hevesliymiş gibi bakıyor, ben de hemen susuyorum. "İlk gece sana bir babaya ihtiyacın olduğunu söylemiştim. Bu değişti mi?"

Zor yutkunuyorum.

"Hayır," diyorum usulca, alt dudağımı sıkarak ve yanlışlıkla cezayı arttırmamayı umarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanıyor ve daha sözlerini bitirmeden ağzı benimkinin üzerine kapanıyor.

Son öpücük nazikken, bu seferki çok sert. Sanki daha önce kendini dizginlemek zorunda kalması, şimdi arzusunun yoğunluğunu artırmış gibi. Acımasız. Yüzümü pençelerinin arasına alıyor ve beni sıkıca tutuyor, yine de herhangi bir kesik ya da çürük olmamasına çok dikkat ediyor.

Dili içime dalarken zihnim beni rahatsız eden tüm endişelerden mutlulukla arınıyor. Sikiinin tekrar tekrar girdiğini hayal ediyorum ve kalçalarımı onun kalçalarına doğru yuvarlarken sert kısıtlamalarım karşı çekiyorum.

Titan geri çekiliyor, yüzümü pençelerinden kurtarıyor ama yine de kuyruğuyla bileklerimi sıkıyor. Öpücük çok

hızlı bitti,

Göğüslerim inip kalkıyor, nefesimi tutmaya çalışırken titriyorum.

"İyi bir sürtük ol ve baban için bacaklarını aç."

Keskin bir nefes alıyorum ve hâlâ masanın kenarında otururken, kalçalarımı gidebildikleri kadar açıyorum. Çürüklerin üzerinde kayarken acı hissediyorum ama uyarılmışlık bunu kolayca bastırıyor.

Titan başını dizlerimin arasına indiriyor ve hiç vakit kaybetmeden danteli dişleriyle yakalıyor. Külotumu bedenimden sıyrırken nefesim kesiliyor.

"Tanrım, bu amı özledim, benim amımı." Yüzünü bana gömüyor, beni kokluyor, tadıma bakıyor, "Benim" diye mırıldanana kadar beni kendi olarak işaretliyor.

Beni bütünüyle yutarken inleyip sızlanıyorum. Dili yarığımın içinde aşağı yukarı uzun vuruşlar yapıyor. Kalçalarımı dizimin hemen arkasından kavırıyor ve göğsüme doğru iterek beni tamamen ortaya çıkarıyor. Dili aşağıya doğru hareket ediyor ve kıcımın dar halkası üzerinde gezinirken şaşkınlıkla sarsılıyorum.

"Baba," diye bağıriyorum. Bu hem çok iyi hem de çok yanlış bir his. Beynim her şeyi anlamlandırmaya çalışırken allak bullak oluyor, ama bedenim daha iyisini biliyor ve beni alacağı herhangi bir şekilde onu içimde hissetmek isteyerek ona saldırıyor.

"Açgözlü, muhtaç kız," diye alay ediyor benimle. "Bana dilime boşalmayı özlemediğini söyle."

Dilini üzerimde daha hızlı gezdirirken, daha fazla baskı uygularken ve sivri ucunu zevkimi benden almak için kullanırken "Yapamam," diye inliyorum.

Götümün ve amımın ırzına geçiyor ama içime girmiyor. Bu ihmal göz kamaştırıcı, cezalandırıcı geliyor. Amım doldurulmak için can atıyor. Boşluğa tekrar tekrar sıkılıyor ve her seferinde spazm biraz daha acıtıyor.

Titan klitorisimi dudaklarının arasında tutup dilinin sert ucunu üzerimde gezdirirken "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen baba, sana içimde ihtiyacım var."

Şu anda emin olabileceğim birkaç şeyden biri bu.

"Bana sikimi özlemediğini söyle, bebeğim."

Başını amımdan kaldırıp kuyruğunu bileklerimden kurtarıırken "Evet," diye haykırıyorum. Ben masanın üzerine doğru devrilmeden önce beni pençeleriyle yakalıyor. Beni hemen göğsüne kaldırıyor ve bacaklarımı beline dolayarak sert sikini aramıza hapsediyorum. Kalçalarımı onun uzunluğuna doğru yuvarlıyorum, çıkıntılarını bana karşı hissediyorum ve o alçak, düzensiz bir inilti çıkarıyor.

Beni masadan kaldırıp duvara yasladı, iki resim ya da fotoğraf ya da belki de eskizler arasında çerçeveledi, bilmiyorum.

"Hayatının geri kalanında her gün bunu yapmak istemediğini söyle. Benimle olmak istemediğini söyle." Beni taştan bakışlarına hapsediyor. Yoğun, inatçı ve çok fazla.

"Ben... ben... ben... ben... bilmiyorum," diye kekeliyorum, Titan'ın göğsüne bakıyorum ve şişmiş amımın üzerinde kayan sikinin çıkıntılarının verdiği hisse konsantre olmayı her şeyden çok istiyorum. "Ya Pull hakkında yanıyorsan? Ya olması gereken tek şey buysa? Birlikte, sadece birkaç günlüğüne?"

Cevabını bilmek için yanıp tutuştuğum tek soruyu sormaya cesaret edemiyorum. Ya artık benim için bir amacın kalmadıysa, beni istemiyorsan?

"Bu"-Titan beni duvara yasladı ve serbest pençesiyle sikini amımın girişine doğru eğdi-"bu sadece başlangıç. Bunu kesinlikle biliyorum bebeğim."

Aletin başı girişime dayanırken inliyorum. En son içime girdiğinden beri sadece birkaç gün geçmişti, ama bir an için onun hepsini nasıl alabildiğimi hayal edemiyorum. Vücudum daha da geriliyor ve kalçalarımın titrediği başarıyı daha da imkânsız hale getiriyor.

"Bana bak, Julianna."

Gerçek ismimi duyunca bakışlarım ona kayıyor. Söylenmesi gerektiği gibi söylüyor, sanki ben bir şeymişim gibi

Tadına varılacak kadar lezzetli.

"Yanımdayım bebeğim. Benimle nefes al."

Gözlerindeki sıcaklık hâlâ orada, her zamanki gibi yakıcı, ama alevleri benim için yavaşça ehlileştiriyor. Derin bir nefes alıyor ve ben de onunla birlikte nefes alıyorum. O nefes veriyor, ben de veriyorum. Birlikte nefes alıyoruz, alıyoruz, veriyoruz. Göğsünün geniş kaslarının genişlemesini, taş gibi etinin sert iskeletinin üzerinde gerilmesini izlerken büyüleniyorum. Ve sonra rahatlıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Sadece nefes al."

Titan yavaşça içime doğru itiyor, girişimi ilk ihlal ettiğinde nefesim kesiliyor, inanılmaz kalın horozu beni sınıırıma kadar geriyor. Ama göğsünü izliyor ve nefesimi ona uyduruyorum. Yavaşça, sonunda, vücudum onu şaftının tabanını çevreleyen yükseltilmiş çıkıntılara kadar götürecektir kadar gevşiyor.

Sonsuza kadar burada kalabilirim, ona bu şekilde bağlanabilirim, amım onu tekrar tekrar sıkıştırırken çok fazla utangaç bir şekilde dolabilirim. Kısıtlamalarına tutunmaya çalışmasını izliyorum.

Titan kalçalarını hafifçe kaydırarak beni duvara yaslıyor ve benim küçük, şaşkın soluğum bir iniltiye dönüşüyor. Tekrar hareket ediyor, bu sefer kalçalarını sallıyor ve kısa, derin itişlerle içime giriyor.

"Aferin kızıma," diyor dişlerini gıcırdatarak. "Beni çok iyi karşılıyorsun bebeğim. Bunu biliyor musun? Sen benim için yaratılmışsın."

Gurur, küçük ve utanç verici ama çok iyi, göğsümde çiçek açıyor. Her derin hamlesinde kalçalarımı ona doğru itiyor, ağrıyan klitorisimi ona sürtüyorum. İnleyerek, sikişinin başının içimdeki o gizli noktayı okşadığını ve tabanındaki sert çıkıntıların hassas giriş yerimin üzerinden kaydığını hissediyorum. Damlayan ıslak amımın her parçası artan zevkle ağrıyor.

Hareketleri hızlanıyor, daha uzağa çekiyor ve daha hızlı sokuyor. Vücudum artık bunu kaldıracaktır. Kazıyorum

parmaklarını omuzlarındaki granit kaslara geçiriyor ve hareketlerini eşleştirmek için onu kaldıraç olarak kullanıyordu.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor baba," diye hıçkırıyorum, onu daha sıkı kavıyorum, kalçalarımı daha hızlı döndürüyorum.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum." Nefes alış veriş düzensiz. "Ama daha fazlasını alabilirsin."

Aleti içime daha sert giriyor ve ben çığlık atıyorum. Tekrar ve tekrar giriyor.

"Titan," diye inliyorum, ayak parmaklarımın kıvrıldığını ve vücudumun gerildiğini hissediyorum. "Oh Tanrım."

Bileklerimi kavıyor ve kollarımı başımın üstünde tutuyor. Arzuyla kabarmış ve kızışmış kuyruğunun arkamda dolaştığını görüyorum, ucunda bir şey parlıyor. Kaygan, kalın sıvı kıcıma masaj yaparken nefesim kesiliyor. Titan'ın bir şişe kayganlaştırıcıyı nasıl ve nereden aldığını fark etmedim, belki de mutfağa döndüğünde, ama önemli değil. Her yerimi sahiplendiği gibi kıcımlı da sahiplenmesini istiyorum.

Titan itişlerinin ritmini sabit tutuyor, beni duvara yaslıyor, göğüslerim sikin her çarpışında zıplıyor. Kuyruğu göt deliğimin etrafında dönüyor, bu yeni his beni zaten amımın derinliklerinde kavrayan zevki daha da artırıyor.

"Benim için gel, bebeğim," diye emrediyor Titan. "Şimdi benim için gel."

Kuyruğunu kıcıma sokup beni rahatsızlığın eşğine kadar doldururken "Evet baba," diye hıçkırıyorum ve bu beni uçurumun kenarına götürüyor.

Vücudum titriyor, kollarım pençelerinin zincirlerine karşı savaşıyor ve bacaklarımı beline sıkıca sarmak için mücadele ediyorum. Ama ben onun siki ve kuyruğu üzerinde kıvrılırken Titan beni yerimde tutuyor. Spazmlar içimde yarışırken, amım onu sıkıca kavrarken, kendini hala içimde tutuyor.

Rahatlamaya başladığım ve bedenim onun kollarında gevşediği anda Titan tekrar hareket etmeye başlıyor.

"Daha fazla mı?" Ona endişeli bir bakış atarak ciyak ciyak

bağırıyorum.

"Doldurulmayı sen istedin bebeğim," diye homurdanıyor Titan ve itmeye devam ediyor, şimdi hem şaftını hem de kuyruğunu içimde çalıştırıyor.

Saniyeler ya da belki dakikalar boyunca gevşek ve babamın beni uygun gördüğü şekilde kullanmasına izin vermekten mutluyum. Yorgunluğum uzun sürmüyor, her şey çok iyi ve vücudum hızla iyileşiyor, ancak pozisyonumda sıkışıp kaldım, Titan'ın verdiği her şeyi almaktan başka yapabileceğim çok az şey var.

Kuyruğundaki sert çıkıntılar deliğimin hassas halkasına sürtünüyor. Her vuruş çok mükemmel ve aynı zamanda çok fazla hissettiriyor, çünkü aralarında sadece ince bir bariyer olan horozuna karşı hareket ediyor.

"Birlikte mükemmeliz, küçük hırsız," diyor Titan kabaca, nefes alış veriş hızı ve yüzü konsantrasyonla gergin. "Neden bunu kabullenemiyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu gece sadece hissetmek istiyorum, düşünmek istemiyorum ve Titan düşünmememi sağlamakta çok iyi, ama bundan kaçınmama izin vermiyor.

"Hayır, gözlerini benden kaçırma. Cevap ver bana."

Sikini sertçe içime sokuyor. Şaşırtıcı ama o kadar iyi ki, yüksek sesle inlemeye zorluyor ve sırtım kavisleniyor. Onunla yüzleşmek için mücadele ediyorum ama kendimi buna zorluyorum.

Birlikte mükemmeliz.

Bana sanki onun için değerliymişim gibi sarılıyor ve her zaman güvende olduğumu bildiğim bir şekilde dokunuyor. Şeker bebek olarak ne yaptığımı ya da bunu neden yaptığımı bir kez bile yargılamadı. Aslında, bunu paylaştığım tüm partnerlerimden daha iyi anlıyor gibiydi.

O, insan ya da canavar, birlikte olduğum en mükemmel varlık ve bu beni çok korkutuyor. Her şeyimi kaybettikten sonra gerçekten bir şey, birini istediğimi itiraf etmek dehşet verici.

"Seni bir orgazmdan daha mahrum bırakmama izin verme bebeğim." Titan'ın kaşları derin bir şekilde çatılmış ve bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda. Parçalanmak üzereymiş gibi görünüyor ama benden istediğini alana kadar zevkini dizginleyeceğini biliyorum.

Gözlerimi kapatırken "Bana zarar verebilirsin," diye mırıldandım.

Sikini derin ve sert bir şekilde itiyor, kuyruğu da onun hızına uyuyor. Yavaşlamasını ya da daha fazlasını istemesini bekliyorum ama yapmıyor. Başını göğsüme indiriyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor. Anlamlandırmaya çalışıyorum ama sonra sertçe emiyor ve doğrudan klitorisime vuran zevk ve acı karışımıyla hıçkırıyorum.

"Sana vermek istediğim tek acı türü bu," diye gürlüyor, "ve öyle olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Titan'ın dili meme ucumun üzerinde geziniyor ve acıyı anında dindirirken inliyorum. Göğüslerimi ona doğru eğiyorum ve o da dişleriyle uçlarını çekiştiriyor. Bazen acı verici, her zaman zevkli hisler sıcak tenimde yarışırken inliyorum ve onun bakımları altında kıvranıyorum.

"Sen de bana zarar verebilirsin küçük hırsız," diye fısıldıyor Titan tenime doğru usulca. "Bu olasılık ikimiz için de değişmeyecek. Ama sensiz acının kesin olduğunu biliyorum."

Titan meme uçlarımı nemli ve şiş halde bırakıyor ve ağzımı ağzına alıyor. Dilini içime daldırıyor, ta ki ben onun tarafından tamamen doldurulana kadar. Ağzım, kığım ve amım, her deliğim ona hizmet ediyor.

Titreyerek duvara yapıştığımda, onun dilinde çığlık atıyorum. Pençeleri beni sıkıca kavırıyor, kuyruğu ve siki içimde piston gibi dönüyor. Zevkimin her parçasına sahip.

"Nereye gelmemi istediğini söyle bebeğim," diye kabaca hırılıyor Titan, sözleri ağır nefeslerle kesiliyor.

"Seni tenimde hissetmek istiyorum." Üzerimde hak iddia ettiğini zaten hissediyorum. Şimdi görmek istiyorum. "Beni işaretle, baba. Beni senin yap."

Kükrüyor ve beni duvardan çekerek masaya doğru hızla ilerliyor. Pençeli bir eliyle masanın başındaki devasa sandalyeyi fırlatarak ilk yardım çantasını ve havluları uçurdu. Beni masanın ucuna yatırırken içimde kalıyor, kığım en uçta. O

Beni sikmeye devam ediyor, sertçe sokuyor, yaklaştıkça hareketleri düzensizleşiyor.

Tahtayı tırmalayıp derin oluklarla işaretlerken homurdanıyor ve sonra aniden çekiliyor. Yatan bedenimin üzerinde sikini yumrukluyor ve devasa kanatlarını açarak açılmış kalçalarımın doğru eğiliyor. Altımdaki masayı sarsan bir kükremeye hızlı ve sert bir şekilde boşalıyor, karnımı ve göğüslerimi kalın döllerıyla kaplıyor.

Kendini üzerime pompalıyor, ben onun tohumuyla tekrar tekrar işaretlenene kadar sikini sağlıyor. Dudaklarıma ulaşanı yalamak için dilimin ucunu uzatıyorum. Tadı bir insan gibi tuzlu ama tatlılığı da var.

"Tanrım, çok güzelsin." Huşu içinde bana bakıyor.

Devasa vücudu benimkinin üzerinde kıvrılıyor, pençeleri belimin iki yanına yerleşmiş, kendini destekliyor. Açılmış kanatları üzerimize yayılmış, Titan'ın her nefes alışında yükselip alçalıyor.

"Sen varken neden tek bir sanat eserine ihtiyacım olsun ki?" diye soruyor hayranlıkla.

"Ne... ya şimdi bana ihtiyacın yoksa?" Anında kendimi aptal gibi hissederek ağzımdan kaçırdım ama kendime engel olamadım. Bana öyle bakıyor ve bakmadığı gün için endişeleniyorum. "Ya artık beni gerçekten istemediğini fark edersen?"

İşte, söyledim. On yıldır beni rahatsız eden o korkunç endişeyi dile getirdim. Bunu söylediğim için bile kendimi zavallı hissediyorum ama anneme olanın tam da bu olduğunu inkar edemem. Ben rol yapmayı bıraktım, o da bana sırt çevirdi.

"Bebeğim." Titan vücudumun üzerinde sürünüyor, pençeleri masanın üzerindeki tahta parçalarını oyuyor, ta ki yüzü benimkinin üzerinde gezinene kadar. "Benim için neler yapabileceğini bilmeden önce sana aşık oldum. Seni Harris'le o barda gördüm. En başından beri onu nasıl küçümsediğini ve seni istediği gibi kontrol etmesine izin vermediğini gördüm..."

Kaşlarımı çattım. O gece orada olduğundan haberim yoktu, ama tabii ki. Yoksa Freddy'nin arabasını çaldığımı nereden bilebilirdi ki?

Adres?

"Sana aşık oldum çünkü zeki ve komiksin ve Tanrım, göğüslerin yukarıdan harika görünüyor, ama aynı zamanda en çaresiz olduğun anda bile değerini bildiğin için. Benden ne istersen al, Julianna Novak. Sen benimle olduğun sürece ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına doluyor ve yanaklarıma dökülüyor.

"Neden beni bu kadar çok ağlatıyorsun?" Gülüyorum ve gözyaşlarımı silmek için hareket ediyorum, ama ellerimi yüzümden uzaklaştırıyor ve onları tekrar yanlarıma bırakıyorum.

"Çünkü beni seviyorsun." Titan terden ıslanmış saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. Başını benimkine doğru eğiyor ve gözyaşlarımı nazikçe siliyor. "Bana sevmediğini söyle."

"Yapamam."

"O zaman bana duymak istediklerimi söyle."

Sertçe yutkunuyorum. Titan beni nasıl bu kadar güçlü ve kudretli ama aynı zamanda bu kadar küçük ve değer verilmeye layık hissettiriyor, bilmiyorum. Ama derim kaşınırken ve midem bulanırken bile hoşuma gidiyor.

"Seni seviyorum..."

Çenesini indiriyor ve kalın kaşlarını çatıyor. Mermer bakışları bana sert ve uyarıcı bir ifade veriyor.

"... Babacığım," diye ekliyorum usulca.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

EPILOG

BİR AY SONRA

Tİ TAN

"W "Ne oldu Julianna?" Küçük hırsızım kütüphaneye koşarken soruyorum, cep telefonu havada ve muzaffer bir sırtış dolgun pembe dudaklarını kıvrıyor.

"Oh kahretsin." Kütüphaneye iki adım atar ve odaya hakim olan Strange dolu uzun masayı görünce donakalır.

Cadılar -Drusila, Hazel, Violet- dağ aslanı ve çakal sürülerinden birkaç şekil değiştirenle birlikte Kutsal Emanet Odası'na erişim sağlamak için atılacak sonraki adımları görüşmek üzere kardeşliğe katıldılar. Anahtar Taşı elimizde olduğu için odanın hayatta kalmasını reddetmek artık çok daha zor. Ve bu haber şehrin geri kalanına yayıldığında, daha da fazla Garip görevimize yardım etmeye heveslendi. Uzun süredir kayıp olan yadigarlarına erişme ihtimali güçlü bir teşvik.

Çekim gücüm artık beni Julianna'ya yönlendiriyor ama Yadigar Odası kardeşlerim ve genel olarak Garip için hâlâ inanılmaz derecede önemli. Onu bulmamızda bize liderlik edecek kişi yine ben olacağım, şimdi sadece aşkım yanımda olacak.

"Biri bana hepinizin burada olduğunu söylemedi." Julianna bana dik dik bakıyor, boştaki elini kalçasının kıvrımına dayamış.

Dün resmen çatı katına taşınmıştı. Öğleden sonra, akşam ve bu sabahın büyük bir kısmını onu müsait olan her yüzeyde sahiplenerek kutlayarak geçirdim. Önümdeki kütüphane masasının üzerinde onu iki kez boşalttım, bir kez dilime, bir kez de kuyruğuma. Şimdi tamamen temiz, ama koyu parlak yüzeye bakmak hatırladıkça sikimin seğirmesine neden oluyor.

Dün gece küçük kızımı nasıl tatmin ettiğimi ve kullandığımı biliyordum ve eğer ben yorgunsam, onun da yorgun olacağını biliyordum. Öğleden sonraki toplantı için uyanmam gerekiyordu ama Julianna uyanmamıştı, bu

yüzden uyumasına izin verdim.

"Ne oldu?" Ona tekrar sordum.

Kalçamı okşayarak onu tam olarak nerede istediğimi belli ediyorum. Hiç tereddüt etmeden bana doğru ilerliyor. Üzerindeki uzun, ince mavi gecelik toplum içinde giyilebilecek kadar bile düzgün değil ve çıplak ayaklarıyla bana doğru ilerlerken kıvrımlarının üzerinden baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyor.

Onu kucağıma çekerken, "Gutierrez evrak işlerinin tamamlandığını ve hesabın bir ay içinde benim adıma transfer edilmesini bekleyebileceğimi söyledi," diyor.

Kıçı sikime mükemmel bir şekilde yaslanıyor, kalın deri peştamal onun sıcaklığının içime işlemesini engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Kulağına "Senin adına çok mutluyum bebeğim" diye fısıldarken kalçasını sıkıyorum.

Bacağındaki pençelerim narin tenini gıdıklarken kucağımda kıvranıyor.

"Tebrikler, Jules." Eden ona doğru yürür ve sarılmak için eğilir.

"Teşekkür ederim, Eden." Sırtına sıkıca sarılıyor, sonra bana dönerek daha sakın bir ses tonuyla ekliyor: "İmzalamam gereken bazı belgelerle birlikte her an arayabilir."

"Keşke sizi ve durumunuzu daha önce bilseydik," diye sesleniyor Drusila masanın karşısından. "Menajeriniz üzerinde uygulayabileceğimiz bir dizi büyü var."

Hazel neşeyle, "Onu doğrudan hastaneye gönderecek en az bir düzine farklı iksirim var," diye ekliyor.

"Bunun sadece zehir olduğuna eminim," diye araya giriyor Violet, kıkırdamasını güçlkle tutarak.

Hazel omuz silkiyor.

Sürü liderliğinde üst düzey bir çakal şekil değiştirici olan Katherine, "Biliyorsun, şekil değiştiriciler iz sürmede harikadır," diye ekliyor. Gözlerindeki komplocu bakış beni endişelendiriyor. "Eğer biri sana sorun çıkarırsa, bana haber ver."

Juliana'nın yanakları kızarıyor ve kucağımda gerildiğini hissediyorum. Hala etrafındaki herkese alışamadı.

onu destekliyor ve yardım teklif ediyor, ama o bunu başarıyor. "Minnettarım, gerçekten..."

"Ben icabına baktım," diye bitiriyorum Katherine'i ve cadıları susturacak kadar kesin bir ifadeyle.

Eski menajeri Richard hastaneden ayrılabilcek kadar iyileşti ve yaklaşık bir hafta önce eyalet dışına taşındı. Dredd taşınmanın kalıcı olduğundan emin olmak için onu uzaktan takip etti. Julianna yolun her adımında bilgilendirildi. Aynı şeyi annesi için de yapmayı teklif ettim ama reddetti. Annesiyle ilgilenmek istediğinde, nasıl ilgilenmek isterse istesin, onun yanında olacağım.

Julianna bana yan gözle bakıyor ve sonra eğilip avuçlarını masanın üzerine koyarak tüm dikkatini Katherine'e odaklıyor. "Eğer Titan bir şey yaparsa kesinlikle teklifini kabul edeceğim."

"Anlaşıldı prenses." Kıçına küçük bir tokat atıyorum, hareketlerimi masanın altına gizliyorum, ama kıçını elime geri itmeden önce kucağıma atlıyor. Keystone'u çaldığından beri tokadı hak etmişti ve buna hazır olduğu çok açıktı. Kıkırdıyorum, gülerken vücudunun benimkine karşı sarsılmasının tadını çıkarıyorum.

"Pekala... Sizi yalnız bırakayım. Bölmek istemezdim." Julianna kucağımdan kalkmak için hamle yaptı ama ben onu kollarımın çelik kucağında tuttum.

"Sakın buna cüret etme bebeğim," diye kulağına hırlıyorum, sözlerimin odadaki Garip beni duymuyormuş gibi davranabileceğimiz kadar alçak olduğundan emin oluyorum.

Sikim agresif bir şekilde kıçına bastırıyor, başı kalçalarının tepesine yerleşmiş. Hareket etmesine izin vermem mümkün değil. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmeli. Kucağımda kayıyor, odadaki herkese daha rahat bir pozisyona yerleşiyormuş gibi görünüyor, ama gerçekte kıçını sikimin üzerinde yuvarlıyor.

O lanet olası bir baştan çıkarıcı.

"Herhangi bir Strange işine katılabilirsin, bunu biliyorsun. Ama burada işimiz bitti."

"Neredeyse," diye araya giriyor Rook.

Julianna'yı tekrar içime almam için yalvaran içimdeki hararetli, zonklayıcı çekişi gevşetmek için kendimi zorluyorum ve Rook'un devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Hepinizin bildiği gibi, Maximus'un kardeşi Flynt'i mağaralarda tutuyorduk. Knox ve ben sırayla onu sorguluyoruz ama o konuşmayı reddediyor."

"Şekil değiştirenler Maximus'u Santa Monica Dağları'nda aramayı çoktan kabul ettiler ve şimdi elimizde cadılar meclisine vereceğimiz bir parça var..." Julianna kolumu gövdesinin daha yukarısına doğru kaydırınca aklım başımdan gidiyor, böylece elim artık göğüslerinin alt tarafını sıyrıyor.

Siren.

Drusila, "Yakında Maximus'un yerini kesin olarak belirleyebileceğiz," diyor. "Anahtar Taşı sayesinde Yadigar Odası'nın yeniden ortaya çıkacağı dolunayı da teyit etmeye çok yakınız."

"Teşekkür ederim," diyorum, nihayet düzgün beyin fonksiyonlarımı yeniden kazandığımda.

"Evet ama Yadigar Odası'nı neden istiyorlar ki?" Rook'un ses tonu öfkeliydi. "Bize söylemediği daha çok şey var. Başka bir gargoyle ile konuşmayı reddediyor ve herhangi bir Garip ile konuşmayı da reddedebilir. Bize güvenmiyor."

"Ben... Ben yardım edebilirim," diye gönüllü oluyor Eden, tabletini göğsüne bastırırken elini kaldırıyor. "Bir insanla konuşup konuşmayacağına bakabiliriz."

Rook aniden, "Hayır," dedi.

Oda dönüp ona bakıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Pençelerini yumruk yapmış, bana dik dik bakıyor. Onu duygularını kontrol etmekten başka bir şey yaparken hiç görmemiştim.

"Eğitimi yok..." diye hızlıca mırıldanıyor. "Bu güvenli değil."

"Jules yardım ederken herhangi bir eğitim almamıştı. Ayrıca, bana ne yapacağımı öğretebilirsin. Güvenliğe gelince, onu o mağaraya kilitlediniz. Ne kadar güvenli olabilir ki?"

Olmak mı? Benimle birlikte olabilirsin." Gargoyle'a bakarken sesi güçlü ve ısrarcı. Nabzının hızlandığını duyabiliyorum ama o bunu bastırıyor. "Yardım etmek isterim."

"İlginç," diye fısıldıyor Julianna, gözleri Eden ve Rook arasında gidip geliyor.

"Senin güvenliğin her şeyden önce gelir Eden," diye araya giriyorum, "ama gerçekten başka bir Garip'le konuşmayacaksa, yardımını memnuniyetle kabul ederiz."

Rook dişli ağzını açıyor ama hemen kapatıyor, kuyruğunu sertçe yere vuruyor. Sonunda kararımı isteksizce kabul ederek başını sallıyor.

"Artık işimiz bitti," diyorum homurdanarak.

Dev sandalyelerin gıcırdayarak yere çarpma sesi ve Garip'in gevezelikleri odayı dolduruyor. Herkes haklı olarak hızlıca geri çekilmelerini takdir edeceğimi sezmiş gibi görünüyor. Julianna yine herkes gibi kalkıp odadan çıkmak için hamle yapıyor. Yine onu kendime çekiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Sesim hırıltılı bir hırıltıya dönüşüyor.

"Safiye'ye taşındıktan sonra onu arayacağımı söyledim," diyor masumca. "Yunanistan'a yeni geldi ama dolabımı ve misafir odasını gezmek istiyor. Ona seyahatinden döndüğünde kız kıza bir gece geçirme sözü verdim bile."

"Beni böyle kızdırabileceğini, herkesin önünde kıcını sikime sürtebileceğini ve serbest ve temiz bir şekilde kaçabileceğini mi düşünüyorsun?" Talep ediyorum.

"Şey..." Sesini tereddüt doldururken dudağını ısırtıyor, iri kahverengi gözleri arzuyla parlıyor. "... um... Bilmiyorum... belki..."

"Benim hesabıma göre, sana yirmi borçluyum." Beklenti içinde kıvrandığını hissettiğimde kolum beline dolanıyor. "Sana karşı sabırlı davrandım Julianna, ama sanırım tahsilat zamanı geldi."

"Yirmi olduğunu sanmıyorum..." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Belki on."

Hemen cevap vermiyorum. Belirsizlik içinde sallanmasına izin veriyorum, derin konsantrasyon taklidi yaparken pençemle çenemi ovuyorum. Ona cevap vermem ne kadar uzun sürerse, o da o kadar gerginleşiyor. Bilinçsizce kucağımda kıpırdanıyor ve bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum.

"Sanırım haklısın bebeğim. Numarayı yanlış almışım," diyorum sonunda. "O toplantıdan sonra, şimdi yirmi beş oldu."

JULES

Titan masadan kalkarken beni kaldırıyor ve cep telefonumu düşürüyorum. Onu havada yakalıyor, sonra beni omzunun üzerinden fırlatıyor. Bir kolunu kalçalarımın arkasına doluyor, diğer pençesi hemen kıcıma iniyor. İpek geceliğimin eteklerini kalçalarımın üzerinden ittiğini hissediyorum, böylece çıplak kığım serin havaya maruz kalıyor. Pençelerini kıcımdan aşağıya, kalçalarımın arasına doğru kaydırıyor.

"Tanrım, bebeğim, cezayı çekmeyi düşünmek bile seni ıslatıyor, değil mi?"

Pençesini amımın üzerinde gezdirirken inliyorum ve baskıyı artırmak için kıcımı ona doğru daha da itiyorum. Beni şımartıyor, kaygan klitorisime sürtünüyor.

"Evet baba," diye nefes nefese kalıyorum. Titan son yirmi dört saati her santimimi memnun ederek geçirmiş olabilir, ama bu asla yeterli değil. "Lütfen baba."

Ona yalan söyleyemem ya da suçlarımı şaplak olarak saymaya başladığı andan beri bu şaplak düşüncesi aklımdan çıkmıyormuş gibi davranamam. Maximus'la yaşadığım korkunç tartışmadan kalan küçük yaralarımın her birinin iyileşmesini bu günü bekleyerek izledim. Ne zaman bir yara bandını çıkarsam ya da bir morluğun morluktan soluk sarıya dönüştüğünü görsem, o günün travmasından bir adım daha uzaklaşıyor ve Titan'ın sevdiğim her yönünü deneyimlemeye bir adım daha yaklaşıyordum.

Omzunun üstündeki pozisyonumda, kütüphanenin yan oturma alanına doğru yürürken dalgalanan peştamalını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Kumaşın ağırlığı, attığı her adımda gri teninin sadece bir santim kadar daha ortaya çıktığı anlamına geliyor. Daha fazlasını istiyorum.

Peştamalin kenarını yakalamak için zorlayarak aşağı uzanıyorum. Parmaklarım onu kavırıyor ve bir, iki, üç inçlik kaya gibi sertliği ortaya çıkarmak için deriyi yavaşça yukarı çekmeye başladığımda

Kıçımdaki kas her adımda esniyor ve bir sonraki adımı beklerken nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

"Otuz yapmak ister misin?" Titan yürümeyi bıraktı.

Peştamalı hemen bırakıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kendini beğenmiş bir tavırla ve beni kütüphaneye doğru taşımaya devam ediyor. Bulduğum yerden göremiyorum ama son birkaç haftadır bu odayı iyi tanıyorum. İki yanında iki deri berjer sandalyeyle çevrili büyük püsküllü kanepeye doğru ilerliyor. Beni hızla çeviriyor ve kanepenin kenarına yerleşiyor.

Beni omuzlarından kaldırıyor ve bana bir an bile fırsat vermeden kucağına oturtuyor. Ustaca bir beceriyle geceliğimin askılarını kesiyor ve pençeleriyle kumaşı bedenimden ayırıyor. Gün ışığı içeri süzülürken tavandan tabana geniş pencerelerin önünde bu kadar açıkta olmak yanlış geliyor ama başka hiçbir yerde olmak istemezdim.

"Şimdi bana neden dizimin üzerinde olduğunu söyle bebeğim," diye homurdanıyor. Sesindeki sert çakıl doğrudan klitorisime gidiyor.

"Çünkü herkesin önünde sikini sertleştirdim." Alaycı bir ton tutturmaya çalışıyorum ama eli kıçımın üzerinde daireler çiziyor, tenimi ısıtıyor, beni cezama hazırlıyor.

"Ve?"

Eli kıçımın üzerindeki hızını artırıyor ve sertçe yutkunuyorum. Ne olacağını biliyorum, bunu o kadar çok istiyorum ki, ama bu içimdeki korku heyecanını da değiştirmiyor.

"Ben... Ben... Keystone'u çaldım." Kalçasındaki gergin kaslara doğru mırıldanıyorum ve bacağını sıkıca kavıyorum.

"Bunu söylerken bana bak." Pençesini saçlarıma geçiriyor ve nazik bir çekişle yüzümü ona çeviriyor.

Gri gözleri, bana baktığında her zaman sahip olduğu o içsel ateşle ıslıl ıslıl yanıyor. Kanatları onu çerçeveleyiyor

kavisli boynuzlar. O bir canavar, güzel, zorlu bir canavar ve ben tamamen onunum. Tıpkı onun benim olduğu gibi.

"Keystone'u çaldım," diye zorluyorum, sesim bariyer olmadan daha net çıkıyor. "Üzgünüm baba."

Titan'ın eli kıcımın tam alt tarafına iniyor ve şaşkın bir çığlık atıyorum. Duygu zaten sıcak olan tenimde erirken keskin acısı anında azalıyor. Dudakları dişlerinin köşesinde kıvrılırken ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Say," diyor. "Bir,"
diye ciyakladım.

Eli tekrar aşağı iniyor, bu sefer yeni bir nokta arıyor, böylece acı taze oluyor ve çığlık atmamak için keskin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"İki."

Bir şaplak daha, eli bakire etini buluyor. "Üç."

Ve tekrar.

"Dört."

Ve tekrar.

"Beş."

Beni tekrar tekrar işaretlerken saymaya devam ediyorum, her seferinde yeni bir noktaya çarptığında beni şaşırtıyor. Ancak ritmi aynı kalıyor ve beni amımın ağrımına neden olan bir acı ve rahatlama modeline sokuyor. Odak noktam kıcıma ve amıma indirgeniyor, her ikisi de elinin her vuruşunda daha da ısınıyor.

"On bir," diye nefes nefese kalıyorum ve elini kaybedince hemen ona doğru geri itiyorum.

Eli kıcıma sürtünüyor ve pençelerini klitorisime doğru itmek için bacaklarımı açmaya çalışıyorum. Ben daha kendimi gösteremedim Titan kuyruğunu üst baldırlarıma doluyor. Beni sıkıca yerinde tutuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bacaklarım arasında bir santim bile mesafe bırakamıyorum.

"Lütfen," diye sızlanıyorum, ona acınası bir yalvarma ifadesiyle bakıyorum.

"Sinsi kız." Bakışları benimkilere kilitleniyor ve başını sallıyor, ağır kaşları eğlenerek kalkıyor. "Hayır."

Bir şaplak daha ve kığım kucağında zıplıyor. "On iki."

Yirmiye kadar saydığımda, attığı şaplaqlar beni çılgına çevirdiği için nefes nefese kalmıştım. Temastan önceki saniyelerde kendimi onun kucağından çekmeye çalışırken ve dokunuşunun kaybolduğunu hissettiğim anda ona doğru geri iterken buluyorum kendimi. Kuyruğunda tutulan kalçalarım, uyarılmışlığımın kaygan ıslaklığıyla birbiri üzerinde kayıyor.

"Yirmi iki," diye nefes nefese kaldım.

Titan'ın eli iyi çalışılmış bir noktaya konuyor.

"Yirmi üç." Kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum.

"Yirmi dört," diye bağıriyorum, şoktan nefesim kesiliyor.

"Sonuncusu." Pençesini kığımın üzerinde yumuşatıyor. Tenim o kadar sıcak ki onu yakmadığıma şaşıriyorum. Saçlarımı sıkıca kavriyor ve ona baktığımdan emin olduktan sonra şöyle diyor: "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Benim için söyle."

"Ben hazırım," diyorum korkup kaçmadan önce.

Son tokat özellikle sert değil, ama sert ve kesin bir şekilde kığımın alt tarafının tam ortasına iniyor. Darbe doğrudan klitorisime vuruyor ve amım kasılırken boğuk bir inilti çıkarıyorum. Acı ve zevkin ilahi bir şeyle iç içe geçtiğini anlamaya çalışırken kelimeleri oluşturmamıyorum.

"Benim için cezayı çok iyi çektin bebeğim," diyor yatıştırıcı bir şekilde.

Beni kucağına çekiyor, eliyle ağrıyan tenimi yatırırken beni göğsüne bastırıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve beni alnımdan öpüyor.

Kucağında kayıyorum, böylece kalçalarım ona sarılmak için geriliyor. Sert şaftı amıma baskı yaparken siki peştamalını kaldırıyor.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

Sert, dolgun dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor ve kuyruğu iki yana açılmış kalçalarımın arasından kayıyor.

"Benim için hazır mısınız?"

İnişli çıkışlı ucunu ıslaklığımın üzerinde kaydırarak giriş yerimin kenarıyla alay ediyor. Sırılsıklam bir haldeyim ve onun hafif, keşfedici dokunuşları bile ona doğru inlememe ve destek için omuzlarını tutmama neden oluyor.

"Hazırım," diye cevap veriyorum hevesle.

Hızlı, gürleyen bir kahkaha atıyor. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Peştamalını yukarı kaldırıyor ve beni sikinin üzerine kaldırırken pençelerini belime doluyor. Beni kalın kafasının üzerine doğru kaydırıyor ve anında zorlandığım için inliyorum. Yavaşça üzerine indiriliyorum, böylece ağrıyan her santimini hissediyorum. Aletinin çıkıntıları iç duvarlarıma kazındı, bu yüzden beni rahatlatmak için sadece parmaklarımla yalnız kaldığımda bile, beni mükemmel bir şekilde becerdiğini hayal edebiliyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Her zaman çok iyisin baba." Kalçalarımı sallamaya başlıyorum, Titan'ın belimi kavrayışı beni sığ itişlerle onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirmeye yardımcı oluyor.

Kuyruğu da ona katılıyor, klitorisimi arıyor ve hassas çıkıntıya masaj yapıyor. İnliyorum ve göğsüne doğru kıvranıyorum. Meme uçlarım o kadar gergin ki, sert derisini sıyırdıklarında hassasiyetlerine ağlıyorum. Geri çekilir çekilmez, bu hissi özlüyorum ve ona tekrar bastırıyorum.

Cep telefonumun keskin, tiz sesi kalın havayı kesiyor. Görmezden geliyorum, ama Titan beni hareketsiz tutuyor, böylece yarı yarıya onun sikine saplanmış halde sıkışıp kalıyorum.

Telefonuma hızlıca baktıktan sonra, "Avukatınız arıyor. Evrakları imzalamanız gerektiğini söylemişsiniz."

Bir elini belimden çekip telefona uzanıyor ve kanepenin diğer ucundan almak için ikimizi de yana eğmek zorunda kalıyor.

Tekrar çalıyor.

"Anlıyorum, Julianna. Cevap verebilirsin."

Para, annem, müdürüm, her Şey hakkında bir ömür boyu duyduğum endişe onun kollarında eriyip gidiyor. EndiŐelerin tamamen yok olması, korkularımın geri gelmeyeceğinden emin olmam uzun zaman alacak ama Titan sayesinde biliyorum ki eninde sonunda gelecekler.

"Sonra alırım."

"Emin misin, bebeğim?"

"Evet, bugünlerde pek çok Şeyden eminim."

"Evet." Sırıttıyor ve telefonu tekrar kanepeye fırlatıyor.

İki eli de belimde, beni tekrar sikiinin üzerinde çalıŐtırmaya başlıyor. Uzunluğuna pistonlanırken kalçalarını hafifçe yuvarlıyorum, böylece G noktama çarpıyor. Onu tamamen içime alırken klitorisimi ona srtyorum. Her Şey çok iyi hissettiriyor. Mkemmел hissettiriyor.

"Neden bu kadar eminsin bebeğim?"

"Eminim o belgeleri yarın imzalayabilirim." Kelimeleri zorlayarak ylerken sesim nefes nefese çıkıyor.

"Evet, başka?" Sesi de aynı derecede boğuk.

"Tanrım," diye inliyorum beni daha hızlı aşağı yukarı hareket ettirirken. Parmaklarımı omuzlarının taş gibi etine gömüyor, artan zevki atlatmaya çalışıyorum. "Ben... Eminim daha önce içimde senin sikiin kadar iyi bir Şey hissetmedim."

"Hiç senin içinde olmak kadar güzel bir Şey hissetmemiştim." Nefes alış veriŐi aęırlaŐırken gözleri benimkilere kilitleniyor ve kalçalarını benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırıyor.

"Ve seni sevdiğime kesinlikle eminim, Titan."

Kuyruğunun ucu daha hızlı hareket ediyor, klitorisimi çalıştırırken bana sıkıca bastırıyor. Vücudum onunkine karşı titremeye baŐladıęında başımı omzuna düşürüyorum. Başımın arkasını nazıkçe kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Seni seviyorum Julianna," diye hırılıyor dudaklarıma karşı.

Orgazmım vücudumu sarsarken dudakları sert ve katı bir basınçla dudaklarımı kavırıyor. Memnuniyetimi ona haykırıyorum, bu da onun kendi salınımını baŐlatıyor. Beni doldurduğunu hissettiğimde gürleyen bir kükreme

ıkartıyor. Kanatları etrafımı sarıyor ve geriliyor

ikimiz için bir sığınak yaratarak her türlü rekabetçi duyguya teslim olmamızı sağladı.

Belki de sonsuza dek ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Onunla her zaman böyle olacak, farkındayım. Titan'ın koruyucu kucağında bir ömür boyu zevk alacağım ve çok acı çekeceğim.

T Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Titan ve Julianna'nın romantizmini sevmişsinizdir.

Rook ve Eden'in romantizmi çok yakında [Rook'ta: Bir İlkel Gargoyle Romantizmi](#).

Jillian Graves'in son projelerini [JillianGraves.com](#) adresinden takip edin. Özel içerikler, yarışmalar, çekilişler ve daha fazlası için [Graves Report adlı haber](#) bültenine kaydolun!

YAZARIN NOTU

Bu kitap, derin bir yorgunluğun ve keyif arayışının ürünüdür.

Gargoyle romantizm serisi fikri, bir romantik komedi yazmam gerekirken ortaya çıktı. Bir hevesle bir canavar romantizmi antolojisine başvurmaya karar verdim ve bir çan kulesinde çarpışan bir gargoyle ve insan hakkında yazarken başka bir şey yazmaktan daha çok eğlendim. Birkaç zor yıldan sonra, neşenin kolay elde edilen bir şey olmadığını biliyorum ve beni geleneksel yayıncılık hayallerimden uzaklaştırırsa bile onu takip etmek zorundaydım. Ve böylece Julianna, Titan ve çirkin kardeşleri doğdu.

Önce Julianna geldi. Pragmatikti, yetenekliydi ve çok genç yaşta çok fazla şey taşımak zorunda kalmıştı. Yorulmuştu. O fark etmese de ben fark ettim. Sonra Titan geldi. Şefkatliydi, komuta ediyordu ve bir amacın yükünü taşıyordu. Julianna'nın yorgunluğunu gördü ve kendisi de hissetti. Birçok yönden birbirlerine benziyorlar. İkisi de inanılmaz derecede inatçı ama birbirlerine karşı çok nazik de olabiliyorlar. Bu yumuşak anları yazmak en sevdiğim şeydi çünkü ikisinin de buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissettim. Benim de buna ihtiyacım vardı. Her bakım ve teselli sahnesinde Titan ve Julianna'nın biraz daha iyileştiğini görüyormuşum gibi hissettim. Ve karşılığında ben de iyileştiğimi hissettim.

Bazıları bu kitabın adını Titan olarak okuyabilir: Bir Gargoyle Baba Dom Romantizmi başlığını okuyup bunun saçma sapan bir şey olduğunu düşünebilir. Bu benim için sorun değil. Saçma sapan şeyler hayatı eğlenceli kılar ve okuyucunun hayatına eğlence katmak benim de destekleyebileceğim bir şeydir. Ancak bu kitap sizin için daha fazlasını ifade ettiyse, size rahatlık, neşe ya da zor bir dünyada bir anlık soluklanma sağladıysa, lütfen bunu benim için de yaptığını bilin. Size çok minnettarım.

İlk romanımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Yeni bir yazara şans verdiniz ve bu heyecan verici ama zor yeni maceraya atılırken desteğinize ne kadar değer verdiğimi anlatamam.

Titan ve Julianna'nın hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı ve sosyal medyada benimle bağlantı kurmayı düşünün. Umarım Rook ve Eden'in yakında Rook'ta yayınlanacak romantizmi için buralarda olursunuz: A Primal Gargoyle Romance ve Strange Universe için planladığım gelecekteki birçok novella ve tam uzunlukta roman.

TEŞEKKÜRLER

Delicesine yetenekli eleştiri grubum Daria Vernon, Amanda Pereira, Brianne Gillen ve Genevieve Kersten'e. Sizler sürekli bir motivasyon ve ilham kaynağısınız. Teşekkür ederim!

OG yazar grubum Rachel Rozdzial, Ruby Asiss Roff, Jess Walker, Stephanie Panozzo ve Allison Thomas'a teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunca yıl yazmaya devam edemezdim. Bitmek bilmeyen bir nezaket ve destek akışı sağladığı için Jeanne DeVita'ya özellikle teşekkür ederim. Titan'ı ilk haliyle okudunuz ve kolayca bırakabileceğim bir anda bana devam etmemi söylediniz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Yırtık Korse'ye, her yerdeki romantik yazarlar ve okuyucular için bir destek ve topluluk yeri olduğunuz için teşekkür ederim. Mağazanız sayesinde nasıl yazılacağını öğrendim ve romantizm topluluğunda bir yer buldum. Mağazanızda tanıştığım yazarlar artık hayat boyu arkadaşlarım.

Beta okuyucularım Genevieve, Rachel, Brianne, Amanda, Stephanie, Emily ve Pam'e. Bu kitap sizin sıkı çalışmanız sayesinde çok daha iyi bir hale geldi ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam.

Bir bebek yazara yardımlarını ve tavsiyelerini sunan birçok kıdemli yazara vermek için hiçbir sebepleri yoktu.

Lauren Smith, Jenny Nordbak ve Vera Valentine dahil olmak üzere: Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!

Son olarak, her gece geç saatlerde ve uzun hafta sonlarında, şüpheler ve endişeler, heyecanlı kesintiler ve hayal kırıklığına uğramış atıp tutmalarda beni destekleyen ortağım ve günlük yürüyüş kızılım Bill'e özel teşekkürler. Ses tahtam ve beyin fırtınası ortağım olduğun için teşekkür ederim. Seni en az senin beni sevdiğin kadar seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jillian Graves paranormal ve canavar romantizmi yazarıdır. Jillian, ortağı Bill ve üç kedileri Gomez, Salem ve Luna ile birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, ev dekorasyonu için Target'ın Cadılar Bayramı bölümünü trollerken ya da hemen sıkılıp yarısında unutacağı yeni bir el işi projesine başlarken bulunabilir.

Jillian Graves ile haber bülteni ve sosyal medya hesapları aracılığıyla daha fazla bağlantı kurun.

JillianGraves.com adresinden **Jillian** Graves ile ilgili en son haberleri, yarışmaları, içerikleri ve daha fazlasını almak için Graves Report'a kaydolun.

